

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל).

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מוקדת ומפסקת

פרשת שלח תשפ"ד

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

כארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

34 Union Rd.
Spring Valley, NY 10977
845.445.9314

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

ג'דפס ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

בבא מציעא. המקבל - פרק תשיעי דף קטז עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)"
תוספות

1 לרבי און. הווא. ללאו משום שאר דברים וכוך דיתירא הוא ללאו וכתביה סתמא שרידיה נמי
2 אריסום ורובך שאין לך להוציאם ממשעמיך כי נפש הוא חובל על פרוך אבל הקבא כי אם
3 צלי לא לאו לאוהרה אקא לאוסופי לאו יתירא אלא בהנתיא ומי נא ומובשל משמע
4 ביה שאינו עובר בקנא ומובשל ביום אלא בקלילה: ה"ג תניא פותיה דרב יהודה חבל וזו

5 וכו' ותניא איך רב ולא גרסין תניא מידא
6 דמתיריהו מתני' ומכרי' תמילאב בן שניהם
7 מנייהו דאי משום דקמי' חייב ב' וג' לא קא
8 אפילו כ' רב הקא מודה ומדיחא מיני' אמר ר' יוחנן
9 כתיבי ומכרי' נפש הוא חובל הוא דנפקי דאכל חד
10 קאי כי נפש אלא מתיריהו מתני' מתוקמא
11 שיעתא לרב יהודה: חבל וכו' של ספרים
12 מספרים של ספרים וכן על פרוקס וכו' חבל כלי
13 כפי' נפשיה ועושי' תמילאב בן שניהם
14 כריסיה ורובך: חייב שתיים: משום כי נפש על כל
15 אחד אע"פ ששניהן צריכין למלאכה אחת וכן
16 עצמ' של פרות חבל ב' פרות וחורשת על עצמ' של
17 הדיניה נמי כלי אחד ונראה בעיני שצדק
18 שלקח של פרקים וזהו ומניא אידך: דליף ליה
19 מיריחיה ורובך דאיחושך שאר דברים לריחים
20 ורובך בחי קרא מה ריחים ורובך וכו': ותיב על
21 זה בעצמו ועל זה בעצמו: שהרי פירשן החתוב
22 לקרב אהרה' לקבל אחד לעצמו: אי כל ר' יוחנן
23 ומדליף ליה מיריחים ורובך ש"מ כריסיה ורובך
24 חייב נמי שתיים ואלא שלש הדיניה ורוב
25 והדוך ואי' מתני' קמייקא למנאי אימיה ה"ג
26 בעיני' וזה בעצמו אימיה קמייקא חייב על זה
27 משני' לה מכתביה אימיה קמייקא חייב על זה
28 מלאכה אלא בתר כלים ועלולם שלש מלקוה
29 אחת משום רבך ואחת משום ריחים ואחת
30 משום כי נפש דקאי אהריחיה ולחכי אשמעין
31 קמייקא דקמי' בה בתריה חייב שנים: ספינא
32 דאשכבתא: של בית המטבחיים שמקצבים בו
33 כשר: ותא קום בדינא. בתעוד לרין על חובק אם
34 מודה לך וא אם של עדים: ישלם ואין לא ישבע
35 שבעות הישת: רבא אמר: כון דמשכניה דרבי
36 עדים משכניה יהי: יכול לטעון לקוחה היא קדי'
37 לא צריך למקם בדינא עילוייה דקנה ליה משכון
38 לישבע וילטול עד כד קמי': הוולגא. שערין
39 קלופים: לאו מידי הוא דעביד לאישולי' וכו'.
40 שאין אדם משכיר ומשאל עדים שלו הלכך
41 יכול לטעון לקוחה הו' בדי' היבא דאי' עדים
42 שאספם מרשותם של בעליה: וזנא קמייקא
43 מספרים שנוזין בהו' צמה: אפילו מימיה'
44 שהביאו בעלים עדים שהיו שלהן וכן טוענין שהשאלתם לאביהם של אלו ואפסיעוהו רבא
45 מנייהו משום דברים העשויין להשאל ולהשכיר (אם איתא דגבול לטעון לקוחה הוא בדי'
46 תמי כי לא טענו נמי אין טענין להו:)

1 יתירא הוא פנין דיתירא הוא שרידיה אריחים ורובך
2 אבל הקבא כי אם צלי אש לאו יתירא הוא דמכפי'
3 ליה לכתביה בשעה שישנו בקום אכול צלי משנו
4 בכל האכל נא בשעה שאינו בקום אכול צלי אינו
5 בכל האכל נא תניא פותיה דרב יהודה חבל וזו של
6 ספרים וצמד של פרות חייב שתיים זה בעצמו וזה
7 בעצמו אינו חייב אלא אחת ותניא אידך חבל וזו
8 של ספרים וצמד של פרות יכול לא יהא חייב אלא
9 אחת ת"ל לא אכול ריחים ורובך מה ריחים ורובך
10 שתיים מידי' וכן עושי' עושי' מלאכה אחת ותיב
11 על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו אף על דברים
12 שהיו שני בלים מיוחדי' ועושי' מלאכה אחת חייב
13 על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו החווא גברא
14 דחבל ספינא דאשכבתא מחבריה אהא לקמיה
15 דאפי' א"ל ויל אהרריה דהו' ליה פלי' שעושים בו
16 אוכל נפש ותא קום בדינא עלה רבא אמר לא צריך
17 למקם בדינא עלה ויכול לטעון עד כד מיהו ואפי'
18 לית ליה התיא סברא מאי שאנ מהנהו עיני דאכלי'
19 חושלא בנהרדעא ואהא מרא דחושלא ותפס להו
20 וקא טעין טובא ואמר אבנה' דשמואל' יכול לטעון
21 עד כד מיהו התם לאו מידי דעבדא לאישולי'
22 ולאוגרי' הוא הקבא מידי דעביד לאישולי' ולאוגרי'
23 הוא דשאל בהו' והנא בר אבין דברים העשויין
24 להשאל ולהשכיר ואמר לקוחה הו' בדי' אינו נאמן
25 ורבא לית ליה האי סברא ותא רבא אפי' וזנא
26 דהרבילא וספרא דאגרתא מיתמי דברים העשויין
27 להשאל ולהשכיר אמר לך רבא האי נמי ביון דמי
28 פומא קפרי אינשי ולא מושלי':

1 יתירא הוא פנין דיתירא הוא שרידיה אריחים ורובך
2 אבל הקבא כי אם צלי אש לאו יתירא הוא דמכפי'
3 ליה לכתביה בשעה שישנו בקום אכול צלי משנו
4 בכל האכל נא בשעה שאינו בקום אכול צלי אינו
5 בכל האכל נא תניא פותיה דרב יהודה חבל וזו של
6 ספרים וצמד של פרות חייב שתיים זה בעצמו וזה
7 בעצמו אינו חייב אלא אחת ותניא אידך חבל וזו
8 של ספרים וצמד של פרות יכול לא יהא חייב אלא
9 אחת ת"ל לא אכול ריחים ורובך מה ריחים ורובך
10 שתיים מידי' וכן עושי' עושי' מלאכה אחת ותיב
11 על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו אף על דברים
12 שהיו שני בלים מיוחדי' ועושי' מלאכה אחת חייב
13 על זה בפני עצמו ועל זה בפני עצמו החווא גברא
14 דחבל ספינא דאשכבתא מחבריה אהא לקמיה
15 דאפי' א"ל ויל אהרריה דהו' ליה פלי' שעושים בו
16 אוכל נפש ותא קום בדינא עלה רבא אמר לא צריך
17 למקם בדינא עלה ויכול לטעון עד כד מיהו ואפי'
18 לית ליה התיא סברא מאי שאנ מהנהו עיני דאכלי'
19 חושלא בנהרדעא ואהא מרא דחושלא ותפס להו
20 וקא טעין טובא ואמר אבנה' דשמואל' יכול לטעון
21 עד כד מיהו התם לאו מידי דעבדא לאישולי'
22 ולאוגרי' הוא הקבא מידי דעביד לאישולי' ולאוגרי'
23 הוא דשאל בהו' והנא בר אבין דברים העשויין
24 להשאל ולהשכיר ואמר לקוחה הו' בדי' אינו נאמן
25 ורבא לית ליה האי סברא ותא רבא אפי' וזנא
26 דהרבילא וספרא דאגרתא מיתמי דברים העשויין
27 להשאל ולהשכיר אמר לך רבא האי נמי ביון דמי
28 פומא קפרי אינשי ולא מושלי':

הדרן עלה המקבל
השאל והשכיר לחד אינו נאמן לומר לקוחה הו' בדי' ובפרק כל הנשבעים (שבעות) ה'
(מו) גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחה הו' אינו נאמן לקבל אלא
בבעל הבית שאינו עשוי למכור כליו ובלים שאין דרכן להטמין ובאיש דלא עביד אבל
ליבא כל בני' נאמן ולא אמרן אלא בדברים העשויין להשאל ולהשכיר משמע אפילו
בדברים העשויין להשאל ולהשכיר גבי כל בני' ונראה ל"ר גרסת הספרים: ישנים וכן
ר"ח ובבבלי' לא אמרן אלא בדברים שאין עשויין להשאל ולהשכיר אבל עשויין אן
נאמן אפילו ליבא ותא גבי וכו' ור' אהא דהקא משמע דספרים עשויין להשאל ולהשכיר אפילו ספרא דאגרתא כל שכן שאר ספרים כדאמר בתבנותו (ה) וצדקתו עומדת לעו' ה'
בתבנות ספרים ומשאלין לאריחים וקשה דהנן בהנולו בתרא (ביק דף קה) ויחם המכיר פליו וספרי' ביד אחר: אמר על שם גביה בעיר ישבע מהו נתן ויטול ואם ראו לאו כל הימנו שאין
ואמר ספרים ויטול עד כד קמי': הוולגא. שערין
קלופים: לאו מידי הוא דעביד לאישולי' וכו'.
שאין אדם משכיר ומשאל עדים שלו הלכך
יכול לטעון לקוחה הו' בדי' היבא דאי' עדים
שאספם מרשותם של בעליה: וזנא קמייקא
מספרים שנוזין בהו' צמה: אפילו מימיה'
שהביאו בעלים עדים שהיו שלהן וכן טוענין שהשאלתם לאביהם של אלו ואפסיעוהו רבא
מנייהו משום דברים העשויין להשאל ולהשכיר (אם איתא דגבול לטעון לקוחה הוא בדי'
תמי כי לא טענו נמי אין טענין להו:)

הדרן עלה המקבל
השאל והשכיר לחד אינו נאמן לומר לקוחה הו' בדי' ובפרק כל הנשבעים (שבעות) ה'
(מו) גבי ראוהו שהטמין כלים תחת כנפיו ואמר לקוחה הו' אינו נאמן לקבל אלא
בבעל הבית שאינו עשוי למכור כליו ובלים שאין דרכן להטמין ובאיש דלא עביד אבל
ליבא כל בני' נאמן ולא אמרן אלא בדברים העשויין להשאל ולהשכיר משמע אפילו
בדברים העשויין להשאל ולהשכיר גבי כל בני' ונראה ל"ר גרסת הספרים: ישנים וכן
ר"ח ובבבלי' לא אמרן אלא בדברים שאין עשויין להשאל ולהשכיר אבל עשויין אן
נאמן אפילו ליבא ותא גבי וכו' ור' אהא דהקא משמע דספרים עשויין להשאל ולהשכיר אפילו ספרא דאגרתא כל שכן שאר ספרים כדאמר בתבנותו (ה) וצדקתו עומדת לעו' ה'
בתבנות ספרים ומשאלין לאריחים וקשה דהנן בהנולו בתרא (ביק דף קה) ויחם המכיר פליו וספרי' ביד אחר: אמר על שם גביה בעיר ישבע מהו נתן ויטול ואם ראו לאו כל הימנו שאין
ואמר ספרים ויטול עד כד קמי': הוולגא. שערין
קלופים: לאו מידי הוא דעביד לאישולי' וכו'.
שאין אדם משכיר ומשאל עדים שלו הלכך
יכול לטעון לקוחה הו' בדי' היבא דאי' עדים
שאספם מרשותם של בעליה: וזנא קמייקא
מספרים שנוזין בהו' צמה: אפילו מימיה'
שהביאו בעלים עדים שהיו שלהן וכן טוענין שהשאלתם לאביהם של אלו ואפסיעוהו רבא
מנייהו משום דברים העשויין להשאל ולהשכיר (אם איתא דגבול לטעון לקוחה הוא בדי'
תמי כי לא טענו נמי אין טענין להו:)

הבית והעלייה ליריחו ברשות דמאן קמינו יכו. ואית דהבא פשיטא ליה דאירי בנפל
לקושה דחד מנייהו שכן וקולתא הוא שאינו טפל בצומצום פשוה ובריש בבא בתרא
(דף ר) פריך פשיטא דאם נפל הבית דהוה של שניהם ומשני לא צריכא דנפל לרשות דחד
ויל משום דאוקי לה הבא דמנזחים בשל זה כמו בשל זה פריך התימ פשיטא דהנה משמע

ליה לאוקמיא דוקא דהבא משנייה דפריה
במקומו ועוד דקמייהו שכן וקולתא הוא שאינו טפל בצומצום פשוה ובריש בבא בתרא
פרוך פשיטא : ל' ל'א' תייה תיובתא דר"ג.
דאמר פטור ואניג
דטענא דר"ג משום דאוקי ממונא בחוקת מריה
והבא אוקמינא דקיימי פרידו או בחזק אשאינא
של שקניהם שאין האחד מתוקף יותר מחבירו מימ
בהכי חשיב מתוקף שאנו יודעין שהשני שלו לכך
פריך שער הד' דבפ' השואל (לעיל דף ע"ג וטס)
פירש דכל ממון המוטל בפקס חשיב כאילו
שניהם מתוקפים בו :
כבר רבא למימר לפי חשבון שבריות. נראה
לרי שר"ל לפי חשבון שבריות ושלמות
כמו שכן מתערבות שם במקום שגפלו דמה ספקא
הוא לומר שבידו ולא יקח יש באם נדון דוקא
בגדו :

הבית והעלייה של שנים. בקונטו נה גרס של
שנים גר"ת נראה דעניג דמוקף לה
בגמ' בשוכר ומשכיר מימ שייך למיתני של שנים
כיון דהשתתף בה בעל הבית ובעל עלייה ובמקרא
דמוקף לה בשוכר ומשכיר משום דבאחזן שחלק
אין על ההתחלת לבנות תהיה אבל קשה אי לא
עליז לבנות ולקום בגמ' תחתון שקב אפך
בארשים שמועין לו לקח בא לכתוב כיון דראי מוטל
עליו דבאחזן שחלק מריה
א' דאל' עלייה זו נפול אוקא ליה. ויתן לו שכרו
שכר דר שאם דר חגי יתן חצי בדראמ
בהאומנין (לעיל דף ע"ט) גבי שוכר את החמור
ותם לו בחצי הדרך ותמן לו שחצי הדרך
והס' ודאי וואו פירשתי אמאי לא אמר הכי
ובסוף השואל (לעיל דף ע"ג) גבי משכיר בית
לחבירו ונפל אם יש בדמים יקח יתן ולשכור
ישכור בדראמ גבי חמור.
איתרות

וינהו אלא אמר אביי לפי חשבון שלימות אי הכי מאי קמהני ליה למלכנא ורוחא אי
נמי מינא דמעבדא : מתנ"י הבית והעלייה נפחתה העלייה ואין בעל הבית רוצה לתקן
הרי בעל העלייה יודע ודר למטה עד שיתקן לו את העלייה ר' יוחי אומר המתחנן
נותן את התקרה והעליון את הפענוזה: גמ' נפחתה בכמה רב אמר ברובה ושמאל
בארבעה רב אמר ברובה אבל בארבעה לא אדם דר חציו למטה והציו למעלה
ושמאל אמר בארבעה אין אדם דר חציו למטה והציו למעלה ח"ד אי דאמר עליה
או אודא אלא דאמר ליה עלייה תתם לזר ליה אחירתיה אמר רבא לא צריכא דאל' ליה
עלייה זו שאני משכיר לך פי סלקא סלק בנהיה וכו' נחית חות בנהיה אי הכי מאי
למימרא אלא אמר רב אשי דאל' עלייה זו שעל גבי בית זה אני משכיר לך דהא
שעבד בית לעלייה וכו' הוא דאמר רבין בר רב אדא אמר ר' יצחק מנעשה באחד שאמר
לחבירו דלית שעל גבי פרסק זה אני מוכר לך ונעקר הפרסק ובא מעשה לפני רבי
חייא ואמר חייב אתה להעמיד לו פרסק פל זמן שהתלית קיימא בעי ר' אבא בר ממל

המשכיר לקולטו עמיה בביתו כי סלקא בעדה קיימת: וכו' נחמא. אם תפחות נחית בנהיה גור בביתו דשעבד הבית לפני עלייה דאי לא שעבדו לקוח ליה למימר שעל גבי בית זה ורא
קא תוי ליה דעלייה זו קאמר ליה: דלית. נפן מודלית שקורין פלירא: פ' רבא. אילו שפרונוי אפרסקין

הבית והעלייה של שנים. כגון שני אהרן שחלקו אחד נטל בית ואחד נטל עלייה שעל
גביי והאבנים של חומת הבית מן תכרת הבית תחתונתן שהיא קרקעית של עלייה
ולמעלה של עליון והמנה ולמטה של תחתון: שניהם חולקים. הכל לפי הנהגה שהאחד
הוא גבוה מחבירו ואגביו ועפרו מרובה משל חבירו חולקים לפי שאין נקב ארוז אבנים

הבית והעלייה של שנים שגפלו שניהם חולקין
בעצנים ובאבנים ובעפר ורואין אלו אבנים העשויות
להשתכר אם היה אחד מהן מכיר מקצת אגביו
נוטלין ועולות לו מן החשבון: גמ' מדקתני רואין
מכלל דאיבא למיקם עלייהו אי בהבכא נפיל אי
בהבכא נפיל אי הכי רישא אמאי חולקין תהו.
אי בהבכא נפיל עלייתא איתבור אי בהבכא נפיל
תתייתא איתבור לא צריכא דנפיל בליילא וליחוינהו
בצפרא דפנינהו וליחוי מאן פנינהו ולישיליה
דפנינהו בני רשות הרבים ואילו לעלמא וליחוי
ברשות דמאן ותבן וליחוי אידך המוציא מחבירו
עליו הראייה לא צריכא דיתבן בחצר דתרוניהו
אי נמי ברשות הרבים ואיבעית אימא שותפין כבי
האי ונונא לא קפדי אהדרי: אם היה אחד מהן
מכיר פני: והלה מה פוענן אי דקאמר אין פשיטא
ואי לא אמר אין לקח נוטל אלא דאל' אני יודע
לימא תהו תיובתא דר"ג דאיתכור מנה לי בדרך
והלה אומר אני יודע רב הניא רב יהודה אמרי
תיב ר"ג ור' יוחנן אמרי פטור בדראמ ר"ג כגון
שיש עסק שבועה ביניהן הבא נמי כגון שיש עסק
שבועה ביניהן חייב דמי עסק שבועה ברבא דאמר
רבא מנה לי בדרך והלה אומר אין לך כרדי אלא
המשום והשאר אני יודע מתוך שאינו יכול לישבע
ישלם: ועולות לו מן החשבון: כבר רבא למימר
לפי חשבון שבריות אלמא כיון דאמר אני יודע
רע מפי א"ל אביי אדרבה הא רע מפי מדיחי
רע מפי לא ידע תו לית ליה ואידך פוליה דהיאך

כשהוא

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58

בבא מציעא. הבית והעלייה – פרק עשירי דף קיז עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזולץ)"
 רש"י תוספות

אִיפְתוּת התחנה מזה למידר בעלינות. וית' א' דאמר ליה עלייה שחתה עלייה זו אני משכיר לך פשיטא שידור בעלינות ששיעבר לו ואי אמר שעל בני בית זה אני משכיר לך פשיטא שלא; כולו לסקו לך בעלינות ויל' הולעום דאיל שעל בני בית זה אני משכיר לך ומפסקא ליה דלמא עלייה נעליה נמי היא בכלל בני בית דאיל' שעל בני בית זה משכיר דיעבי הבית הוא למשק ואף על נב

זה משכיר דיעבי הבית הוא למשק ואף על נב דמוכר את הבית לא מוכר את העלייה לעצן שיעבר זה מראה דהו' בכלל בית

רַבִּי יהודה אומר אין הדר בתוך של חבירו צריך להעלות לו שָׂכָר. מה שפירש בבבא קמטא

דאם אין נתון לו שָׂכָר מייחז' כרביית אין נראה לר"י דמה רבית שיק' הבא ודלא להחזו' כלום שדרי' אם הבית נשדף לא היה נתון לו וצאיחז' וגם אין אב צריכין לטעם דרביית שדרי' שיעמו הוא משום דהו'

נחה וזהו חסר בדמיוש' כבנאמ':

וְיוֹשֵׁב בבית עד שימון לו וצאיחז' ופי' כבמקטא דשעמא בשמם דהשקא לא נהנה דהרי

עלייתו מוכנת לו וקשה דהו' נהנה הוא שאין צריך להעלות ונראה דרבי' מוקדה את העלייה

ויושב בתוכה פי' בעליה ולא יצח' לבעדה לבקס בתוכו עד שימון לו וצאיחז':

בלשלה

בי אתריה ונחזו בו תרי דהוו דייורי חד עליאי וחד תמאי איפית מעזובה פי משי מיא

עליאי אזלי ומזקי לתמאי (מי מתקן) ר' תיאי בר אבא אמר העלוין מתקן ר' אלעי

מוש' ר' תיאי בר' יוסי אמר התחתון מתקן ויוסף הורד מצרמייה לימא ר' תיאי בר

אבא ורבי אלעי בפלוגתא דרבי יוסי ורבנן קמפילגי למאן דאמר העלוין מתקן קסבר על

המויק להרחיק את עצמו מן הניקא ורבי יוסי ורבנן לענוין מתקן פליגי והא איפכא שמעינן להו

את עצמן מן המויק ותיסברא רבי יוסי ורבנן לענוין מתקן פליגי והא איפכא שמעינן להו

דתנן מרחיקין את האיילין מן הבור עשרים והמש אמה ובחרבו ובשקמה חמישים אמה בין

מלמעלה בין מן הצד אם הבור קדם קוצץ ונתון דמים אם האיילין קדם לא יקון ספק

זה קדם ספק זה קדם לא יקון רבי יוסי אומר אע"פ שהבור קודמת לאילין לא יקון

שזה חופר בתוך שלו וזה נוטע בתוך שלו אלמא ר' יוסי סבר על הניקא להרחיק את

עצמו ורבנן סברי על המויק להרחיק את עצמו אלמא אי איכא למימר פליגי בפלוגתא

דר' יוסי ורבנן דהתם קמפילגי ורבי יוסי ורבנן דהבא במאי פליגי בחזקת הקרה קמפילגי

רבנן סברי מעזובה אשווי' גומות הוא ואשווי' גומות על העלוין לאשווי' איני והאמר רב אשי

פי ויוציא פי רב פהנא הוה אמרין מודה רבי יוסי בגידי דליה דפסקי מיא והדר נפלי:

מתני' הבית והעלייה של שנים שפלו אומר בעל העלייה לבעל הבית לבנות והוא אינו

רוצה לבנות הרי בעל העלייה בונה את הבית ור' יהודה ער' בתובה עד שימון לו את וצאיחז'ו

ר' יהודה אומר אף זה דר בתוך של חבירו צריך להעלות לו שָׂכָר אלא בעל העלייה

בונה את הבית ואת העלייה מקרה הוא העלויה ויושב בבית עד שימון לו את וצאיחז'ו:

לכזו זה דר. ובעל הבית יוצא מביתו בעל כרחו: דרך גגין. לעלות מבחוץ דרך סולם

הקבוע לבניית חמה העלייה וכן על העלייה הנפתח ומשם ירד לבית כסולם: עלייה קבילה

עיואי: לעלות דרך סולם ולקבוע לפתח ולדור למעלה אבל טורח של עלייה וירידה לא

קבילה עליה: פליח' זו על נב זו מרז. ומתקרא מפרש לבעאי ואזיל: איפית' עלייה

עלייתו: והוא שבר בעליה פשוט לו ודרך

בתחתונה דכ"ש דהא עריפא: ליה אלא איפית

תתונה. והוא שקר את התחתונה מזה

הדיחיה משכיר אלא העלויה או נכוח את

השוכר ודור עמו בבית: דר' עלייה. מעלה

קונים וקנאים. מעשה הקרה כעין מחצלות

שקורין קליד'ו: וסביני אפר ריש לקיש' שם

הכח תלמודו של ריש לקיש' לוחין. פלקיש

בלעז' מקשרים של אור: איפית' מעיבה

והתקרה קימת אלא שדמים שחתין וירדן

דרך התפתים הוו ולא שוכר ומשכיר הוו אלמא

בית של זה העלייה של זה: ויוסף חורב. הרבנמו

איפתת רבי חיאי בר' יוסי אמר תחתן וכו':

בפלוטא ר' יוסי ורבנן. דמתניתין דס' דהא

דקאמר ר' יוסי העלוין נתון את המעזובה כד'

שלא יאזק מימין את התחתון הוא העלויה על

המויק להרחיק את עצמו ותחתון נתון הקרה

על המוכר לו מן הבור וזהו סבר על הניקא

להרחיק את עצמו מהניקא מעזובה נמי על

התחתון לעכב המים שלא ירדו עליה ותיסברא

דרבי יוסי ורבנן. דהבא מתיקא תחתון פליגי

מעזובה זו לעכב המים והשכל נזקי התחתון:

איפכא שמעינן להו. דר' יוסי סבר על הניקא

להרחיק את עצמו מן הבור שהשרישן

מתחשין ומקבין כוחלי' הבור מלחלוין את

הקרה ותבטלים פסול'ם: תיוב' וישקפת. פי' לזן

בבא מיציעא. הבית והעלייה – פרק עשירי דף קיז עמוד ב – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזילץ)"

תוספות

1 **בשלישה** מקומות שנה לנו ר' יהודה אסור לאדם שינהה ממזון חבירו שלא מדעתו.
2 א"כ שכן פרין ויהי ראה לומר שינהה תדא דא"ג ויהי נגהה ויהי לא חסר
3 אפי' הייב חביו חבמים שהיא חביו דאין לו ליהנות ממזון חבירו שלא מדעתו ואיך דאמר
4 רבי יהודה אם השבח בר דאע"ג ודגון קונה בשיניו ככא חביו דלא ליה פניו שאין מתכוין
5 לנגול ולקנות משום דאין לו ליהנות ממזון חבירו

1 **גמ'** שינהה ממזון חבירו. שלא ממנה עד שתאמ מדעתו ונתחל לה נתן לו 1
2 דבי צבירי. צמר לבן כמו פסטר לו דקנהה בשיניו ומתכין מחות' ר' יהודה אפי'. 2
3 אם פן תתיבנו נמקא דה נגהה שיהי הביאו לו מן השוק אלא מחירו לו את הצמר
4 כמות שהוא צבוע ורדו על התחתונים א"כ השבחה שהשבחה הצמר יתר על הצריחה
5 שהוציא צבע זה בסמנין וצביע וטביר טרוז

6 כשאר שכיר יום נתן לו את הצריחה. ולא
7 מה שראוי בקבלתו דתרי ספי ואם הוציאה
8 זכר: והשליש את שריטו. הפקדו ברז נאמן לפי
9 ובה הלוח שיהיור והתבועו כל חובד ואפי' לו.
10 לזה לשליש. אם אין אפי' נתן לו. את המותר
11 מכאן עד יום פלוני. מן לו שריטו. יהיור והיבוע
12 הכל. לרביטא. לו היא זה נגהה וזה חסר
13 לא אקסר רבי יהודה אלא זה נגהה וזה חסר
14 הוא אקסר ומתנייתו זה נגהה וזה חסר הוא
15 דאמר ליה בעל הבית קא משתרת לכוחלאי
16 שאמהה בונה תרשים ופיס וכל הרשימי על
17 ואמהה משחזקו בעינין לפני צריחה: דהיה ליה
18 בשנה. ומקסא קניס ליה אכל זה נגהה וזה לא
19 חסר כגון לעיל (דף סו: ה) הדר בחצר חבירו חבצר
20 ודא מקיטא לאקרא ויכיר זה אפילו עבד למיט
21 הדיל בנגה וזה אנו חסר אנו צריך לתמעות
22 לו שבה ושמעינן ליה וכו'. ויהי חבא אשמעינן
23 הכי: חמתין שפא לבעית. כגון חמתין שיעלו
24 מן היסוד עד התקרה: בגייל שומעינן לו. אם
25 היה מתחילה מאבני גויה וקא לשכחו בשקפיה
26 ולבנתו באבני גייל שומעינן לו מפני שהוא מחויק
27 את הבנין ומוחמת גייל רבקה משל גויה ספח
28 כדאמר בפ"ק דבבא בתרא (דף ב.) בגייל זה
29 נתון ג' ספחים וזה נתון ג' ספחים בגויה זה
30 נתון ג' ספחים וזה הדר מתחתון ומחמתו
31 והתם מפרש גייל אבנים דלא משפיין דמורשי
32 דידוהו מפני בה ספה: פסיכיס. ארזי חציץ

33 **אמר** רב אהא בר אדא משמיה דעיולא תחתון
34 תבא לשנות בגייל שומעינן לו בגויה אין שומעינן לו
35 בכפסיין שומעינן לו בבלבנים אין שומעינן לו לספקד
36 בארזים שומעינן לו בשקמים אין שומעינן לו למעט
37 בחלונות שומעינן לו לרבות בחלונות אין שומעינן
38 לו להגביהו אין שומעינן לו למעט שומעינן לו עליון
39 שבא לשנות בגויה שומעינן לו בגייל אין שומעינן לו
40 בכפסיין אין שומעינן לו בבלבנים שומעינן לו בארזים
41 אין שומעינן לו בשקמה שומעינן לו לרבות בחלונות
42 שומעינן לו למעט בחלונות אין שומעינן לו להגביהו
43 אין שומעינן לו למעט שומעינן לו אין לו לזה ולא
44 לזה כמאי (תניא אין לו לא לזה ולא לזה אין לו
45 לבעל עלייה פתקתא פלוס) תניא רבי נתן אומר
46 תחתון נאמל שני חלקים והעליון שליש ואחרים
47 אחרים תחתון נאמל שלשה העליון חלקים נאמל

32 **רביע** אמר רביה נקוט דרבי נתן בנדך דדינאי הוא ונחיה לעומקא דדינאי קא סבר
33 פפוח מפסיד עלייה בבית תילתא הלךך את ליה תילתא: מתני' וכן בית הכר
34 שהוא בניו פסלע וגינה אחת על גביו ונפתח הרי בעל הגינה יורד וזרע למפוח עד
35 ששעשה לבית ברו פיפון הכולל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו פטור מלשלם
36 נתנו לו זמן לקיץ את האילן ולסתור את הכולל ונפלו בתוך הזמן פטור לאחר
37 הזמן חייב מי שהיה פותלו סמוך לגינת חבירו ונפל ואמר לו פנה אגבך ואמר לו
היעדר

התקרה ולמעלה: אין לו לזה ולא לזה. לבנות שעניים הם ובעל התקרה רוצה למכור התקרה שא. אית ליה לבעל
כדאמרינן בחוריות פ"ב בכתיב דף י"ג: ביהא פסידו שליש. ימי קיומה היא מתקרה ליופול מחמת משא העלייה: מתני' בית כפי.
אדם בסלע תחתיה כגון כיפה והיה גינתו למעלה ובית ברו מלמטה ובשמת נטלו בניו זה בית הכר וזה הגינה ונפתח על של בית הכר
ארסולטיו העליון יתן עליו עפר וירועי: פטור. מלשלם דמאי היה ליה למיכר באנוס הוא: נתנו לו זמן. שקראוהו ביד שהיה נוטה ואמר לו סתור: ונפל. לתוך גינתו של חבירו:
היעדר

1 **גמ'** אמר ר' ויחנן בשלישה מקומות שנה לנו רבי
2 והודה אסור לאדם שינהה ממזון חבירו הריא הא
3 דתנן אידך מה היא דתנן בתנות צמר לצבעו לצבוע
4 לו ארזים וצבועו שחור וצבועו אדום ר' מאיר
5 אומר נתן לו דמי צמר רבי יהודה אומר אם
6 השבחה יותר על ההוצאה נתן לו הוציאה ואת
7 ההוצאה יתרה על השבחה נתן לו את השבחה
8 ואידך כמאי תיה דתנן מי שפרע מקצת חובו והשליש
9 את שטריו ואמר לו אם אין נתן לך כפאן
10 ועד זמן פלוני מן לו שטריו הדיע זמן ולא נתן
11 רבי יוסי אומר יתן רבי יהודה אומר לא יתן אמאי
12 דלמא עד פאן לא קאמר רבי יהודה הכא אלא
13 משום דאיכא שחוריותא אי נפו לצבועו לו אדום
14 וצבועו שחור משום דקא משנהו והתנן פל המשנה
15 ידו על התחתונה וכו' שפרע מקצת חובו נמי הוי
16 אסקמתא ושומעינן ליה לר' יהודה דאמר לא קני
17 אמר רב אהא בר אדא משמיה דעיולא תחתון
18 תבא לשנות בגייל שומעינן לו בגויה אין שומעינן לו
19 בכפסיין שומעינן לו בבלבנים אין שומעינן לו לספקד
20 בארזים שומעינן לו בשקמים אין שומעינן לו למעט
21 בחלונות שומעינן לו לרבות בחלונות אין שומעינן
22 לו להגביהו אין שומעינן לו למעט שומעינן לו עליון
23 שבא לשנות בגויה שומעינן לו בגייל אין שומעינן לו
24 בכפסיין אין שומעינן לו בבלבנים שומעינן לו בארזים
25 אין שומעינן לו בשקמה שומעינן לו לרבות בחלונות
26 שומעינן לו למעט בחלונות אין שומעינן לו להגביהו
27 אין שומעינן לו למעט שומעינן לו אין לו לזה ולא
28 לזה כמאי (תניא אין לו לא לזה ולא לזה אין לו
29 לבעל עלייה פתקתא פלוס) תניא רבי נתן אומר
30 תחתון נאמל שני חלקים והעליון שליש ואחרים
31 אחרים תחתון נאמל שלשה העליון חלקים נאמל

1 **לא** לזה ולא לזה כמאי. אין תראה לר"י פירוש
2 הקטנין שפי' כשעבד רוצה למכור את
3 הפרקע דבדא לא אקמביא ליה דפשיטא דאין
4 יבול למכורו שחרי משומכד לזה לבנות עלייה שם
5 כשיעבד ויא רוצה למכור הפרקע לעשות הבית
6 ואין מוכר אלא כח שיש לו בחובה וא נמי שפשיטא
7 שבענין זה יבול למכורא דלמא לא ימכור כח שיש
8 לו קא אלא ראה לר"י דמריש שרועה בערב
9 לוורעה ולקול עלייה אמר גם אני ארע גם לו
10 הפרקע משעבד עלייה או דלמא מצי א"ל היאך
11 אין לך כלום פשיטא אלא לענין העלייה לבד:
12 **ובן** בית הכר כו'. פי' כגונסרד דאריירי באחין
13 שתלקו כמנו פלוניא וד' הורה ורנן א"ל
14 בשוכר ומשכיר וקצת קשה דמשמע דמפלגי
15 הקא בר רשנאול כגונסרד דמריש בשוכר ומשכיר
16 הדינא והדינא מפלגי לעיל נתן דא באחין שתלקו
17 מוקל על התחתון לבנות העלייה אמאי אצטרך
18 לאומרי ההיא דלעיל בפסחת העלייה בשוכר
19 המשכיר ולקמה באחין שתלקו ויא וכן אפסת
20 העלייה דלעיל קאי אמאי תפסיס בעיניהם ולא
21 המסכינים:
22 ומן

32 **רביע** אמר רביה נקוט דרבי נתן בנדך דדינאי הוא ונחיה לעומקא דדינאי קא סבר
33 פפוח מפסיד עלייה בבית תילתא הלךך את ליה תילתא: מתני' וכן בית הכר
34 שהוא בניו פסלע וגינה אחת על גביו ונפתח הרי בעל הגינה יורד וזרע למפוח עד
35 ששעשה לבית ברו פיפון הכולל והאילן שנפלו לרשות הרבים והזיקו פטור מלשלם
36 נתנו לו זמן לקיץ את האילן ולסתור את הכולל ונפלו בתוך הזמן פטור לאחר
37 הזמן חייב מי שהיה פותלו סמוך לגינת חבירו ונפל ואמר לו פנה אגבך ואמר לו
היעדר

התקרה ולמעלה: אין לו לזה ולא לזה. לבנות שעניים הם ובעל התקרה רוצה למכור התקרה שא. אית ליה לבעל
כדאמרינן בחוריות פ"ב בכתיב דף י"ג: ביהא פסידו שליש. ימי קיומה היא מתקרה ליופול מחמת משא העלייה: מתני' בית כפי.
אדם בסלע תחתיה כגון כיפה והיה גינתו למעלה ובית ברו מלמטה ובשמת נטלו בניו זה בית הכר וזה הגינה ונפתח על של בית הכר
ארסולטיו העליון יתן עליו עפר וירועי: פטור. מלשלם דמאי היה ליה למיכר באנוס הוא: נתנו לו זמן. שקראוהו ביד שהיה נוטה ואמר לו סתור: ונפל. לתוך גינתו של חבירו:
היעדר

בבא מציעא. הבית והעלייה – פרק עשירי דף קיח עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל" – (שטיינזולץ) ר'לז תוספות

זמן ב"ד ל יום. ומכאן אנו למדים שזמן ב"ד לפירוש חובו ולמכור דברים דחיי ל יום ורביגו נמי אמר לעיל (דף ק"א) אף לעצמו אין מחזיר אלא שלשים יום ומידו לכל נזקין כל אמר שיתא זמן ב"ד ל יום כמו תנא דתא ליה (ל"ה) נבי גשברו כדו ולא סילקו נפלה גמלו ולא העמידה ר"מ מהיבד בתוקף אין זמן ב"ד שלשים יום שם בדמשעת בהמניה את תבד (כ"ב דף ט"ז) והנינו טעמא בשעשעת קלה וכולו להסדום משום:

אמר ליה הניעוד אין שומעין לו. איג' דמפקד נקרוי לאחד מפילת אוסא אמרי בפרק הנהניח (שם דף כ"ט) דפטור הקב דאישתמוצי קא משתתמוז ואניו מפקירו כדאמר בגמרא: **לכיני** ליה הניעו כו. אבל אי לאו דריי רבבי תנאי אני שפיר אצין קונה לו אלא תנא דעומד בעו שרדו לכך כי לא פננהו לא וכדאמרו ליה הניעוד לא וקה אבהי עומד שם: **בבא** בשל במירי. חומה למאי דס'ד השקא אמאי יצרך לומר לו טול מה עשית שבכרך יאמר לא אתן לך כלום שלא לעשות בשל והיארדו בשל חבירו. משמע דקאק לעשות בשליו וז' נתנו לו שכרו משלם אבל סתמא לא ותנאי א"כ אמאי איצטרך לשנוי כאן בשלוא כאן בשל תפסק לשינוי כאן ששכרו לעשות שלו כאן ששכרו סתמא בשל חבירו ואורי' דמשום קפי לא מציע קפי דקא פשיטא דאם שכרו לעשות בשל חבירו דשומעים לו אבל עמדיני לעול קא בשל חבירו חידוש הוא דשומעין לו דקא לא קאי הכי וכן כאן בשל תפסק חידוש הוא וכן מה שמתיר לסוף דבהבטה שומעין לו חידוש הוא תאק משמע לו דבהבטה בהפסק לא קפי: **שומרי** פסחים. פירשתי בסוף פ' תרנב (לעיל דף נ"א).

הניעוד. הם שלק ופנה אותן לעצמן: אין שומעין לו. אם אין זה רוצה אף קונה לו דבר הפקר או מתנה: תבין וקבל. ללקט לו משלו או מן ההפקר. טול פה שעשית. כל מה שלקטתו יצא לך שומעין לו. איג' דהבט דחבתי אית ליה שוק בפקו בהבט תבין פועל על תלין שברו כתוב (ויקרא ט"ז) מאי דאנתי בהדיה משמע: **נבא** דלת ליה אנרא גבתי. והא חפץ במתנתו והוא מביא שפניע

מזירתה; וכן כפיא דאית ליה אנרא גבתי. וקה בא כלופו על שכרו והוא אומר לו טול זה בפרטעו אקא בו: **מפרי** דשומרי. מבעל חובה **פארי** אפרי. אפי' נותן לך סוכין קבלם: משום דאית ליה אנרא גבתי. משקיבל עליה קניה באריה: צריכא. דאין שומעין לו דקניה ליה ליה ונתניא שומעין לו. לאומר לפועל טול מה שעשית בכרך: בשל חבירו. שהיתה מלאכה חבירו ושומעין לו בשל תפסק. שומעין לו דאל קני ביה את דלקדיח לא קני ליה ר"ה לשעמה דאמר (בבא ז' דף ט"ו) הנהניח מציאה לחבירו לא קנה חבירו נמצא שאנו שפילתו עליו ואין כאן כל תלין וז' דמי לשל חבירו דרקס ליקא למיטו וכי ביה את וכי לא איל שברך על בעל הבית על קרדו שכרו עליו אבל תבא לאו: **אייתיבא** רבא רבב. למיטו דפועל לאו בכלל הנהניח מציאה לחבירו הוא אלא כד בעידי' הוא וקניה בעידי' בההבטה דפועל אפילו אמר לו עשה עמי מלאכה סתם וכל שבע תבא גבתי ללקט שאנו שפילתו: כאן בהבטה כאן בהבטה. ואידי ואדי בשל הפקר מנתי שכרו ללקט תבא קש בהבטה דפועל ויב' שכרו עליו ובריתא ששכרו מלאכת תבא כגון לשמור או להשליך מעליה לארץ דליבא בהבטה דאיל אבתי לא וקאי ביה אלא וזל את זכי בה תנאי היא. אי אקאי אי לא שופרי ספיחים. של שערור לרורך מנחת העומר או של חטין לרורך שתי תלמים: אתא אופר אינו כאן צבי. צבור. אם נשמעו לך לא יבאנו עומר ושתי הלחם משל צבור אלא משל יחיד זה שקנה זה ההפקר בשמירתו דסבירא ליה הכי ונתיב קנא בהפקר. הואיל דבר טורח הוא ודעתו לכך על ידו נשמר. ופה אתא אופר אין פאי וכו'. ואידו איזו סבר רבא קנאי: דרברוי. שפתיא אומר לשמור בתנאי: לדברינו. שאנו אומרים בהבטה בהפקר קני אין וכו': אמר רבא דרסין תבא ולעיל אמר רבה דבי' דהבט בהבטה קני. ושמעון דר' יוסי דקאמרי תבא לוצבור נתמנאו כאין משל צבור. ורבנן. חישי שמא לא תדא בלבו למסור: ופה קפי בלב שלם דתעו לו שיקרבו משלה במקרי' מציאת אומו' וישמרו תנאי לדברינו. שאנו חוששין שמא לא ימסרם ופה קפי: אי שמוי ושתי הלחם וכו': בחתישוי' לבעלי ורועות. שאם לא נוציא עליהו קול שנתן של הקרש שני בעלי ורועותו שילקחין אותם בחובה

הניעוד אין שומעין לו **משקיבל** עליו **אמר** לו **הניעוד** **את** **יצאיתך** **ואני** **אפול** **את** **שלי** **אין** **שומעין** **לו** **השוכר** **את** **הפועל** **לעשות** **עמו** **בתבן** **ובקש** **ואמר** **לו** **תן** **לי** **שכרי** **ואמר** **לו** **טול** **מה** **עשית** **בשכרך** **אין** **שומעין** **לו** **משקיבל** **עליו** **ואמר** **לו** **הניעוד** **שכרך** **ואני** **אפול** **את** **שלי** **אין** **שומעין** **לו** **נבא** **נפתחת** **רב** **אמר** **ברובה** **וישמאל** **אמר** **בארבע** **רב** **אמר** **ברובה** **אבל** **בארבע** **אדם** **וזרע** **הציו** **למטה** **והציו** **למעלה** **וישמאל** **אמר** **בארבע** **אין** **אדם** **וזרע** **הציו** **למטה** **והציו** **למעלה** **אמר** **שמואל** **משום** **הלא** **עבדי** **אינשי** **דדיידי** **פורתא** **הבא** **ופורתא** **הבא** **אבל** **לענין** **ורועה** **עבדי** **אינשי** **דרועי** **הבא** **פורתא** **והבא** **פורתא** **אימא** **מודה** **ליה** **לרב** **ואי** **איתמר** **בהך** **בהך** **קאמר** **רב** **אבל** **הא** **אימא** **מודה** **ליה** **לשמואל** **צריכא** **תתנו** **לו** **זמן** **וכפה** **זמן** **ב"ד** **א"ר** **יוהנן** **שלשים** **יום** **מי** **שהיה** **בוטל** **ב'** **הא** **מדקתני** **סיפא** **הילך** **יצאיתך** **מפלל** **דפניניהו** **עסקין** **טעמא** **דפניניהו** **הא** **לא** **פניניהו** **לא** **אמאי** **ותקנה** **ליה** **שרדו** **דאמר** **ר'** **יוסי** **בר'** **תינאי** **הצירו** **של** **אדם** **קונה** **לו** **שלא** **מדעתו** **ה"מ** **היבא** **דקא** **מיפניו** **לאקניו** **ליה** **אבל** **הבא** **אישתמוצי** **הוא** **דקא** **מישתמט** **ליה** **השוכר** **לעשות** **עמו** **בתבן** **ב'** **וצריכא** **דאי** **אשמועינן** **להך** **קפיימת** **דכי** **קאמר** **ליה** **הניעוד** **אין** **שומעין** **לו** **משום** **דלית** **ליה** **אנרא** **גביה** **אבל** **הבא** **דאית** **ליה** **אנרא** **גביה** **אמר** **עמו** **אישמועינן** **הא** **הבא** **שמשקיבל** **עליו** **אין** **שומעין** **לו** **משום** **דאית** **ליה** **אנרא** **גביה** **אבל** **הבא** **דלית** **ליה** **אנרא** **גביה** **אישמועינן** **לו** **צריכא** **אין** **שומעין** **לו** **ותנאי** **שומעין** **לו** **אמר** **רב** **נחמן** **לא** **קשיא** **פאן** **בשלו** **פאן** **בשלו** **א"ל** **רבה** **לרב** **נחמן** **בשלו** **מ"ט** **ד"ל** **אנרא** **עלך** **בשל** **חבירו** **נמו** **שכרו** **עליו** **דתניא** **השוכר** **את** **הפועל** **לעשות** **בשלו** **והראוהו** **בשל** **חבירו** **נותן** **לו** **שכרו** **משלם** **והזור** **ונטול** **מבעל** **הבית** **מה** **שהיהנה** **אותו** **אלא** **אמר** **רב** **נחמן** **לא** **קשיא** **פאן** **בשלו** **פאן** **בשלו** **פאן** **בשלו** **אמר** **רב** **נחמן** **נחמן** **אבל** **אם** **אמר** **לו** **עשה** **עמי** **מלאכה** **היום** **מציאתו** **לבעל** **הבית** **אלא** **אמר** **רב** **נחמן** **לא** **קשיא** **פאן** **בהבטה** **פאן** **בהבטה** **אמר** **רב** **הבטה** **בהפקר** **תנאי** **הוא** **דתנו** **שומרי** **ספיתי** **שביעיית** **נטולין** **שכרן** **מתרומת** **הלשכה** **ר'** **יוסי** **אומר** **הרוצה** **מתנדב** **הוא** **ישומר** **תנאי** **אמר** **לו** **אתה** **אומר** **פן** **אין** **כאין** **משל** **צבור** **מאי** **לאו** **הא** **הא** **קמפילגי** **דת"ל** **סבר** **הבטה** **בהפקר** **קני** **ואי** **היבי** **ליה** **הא** **אנרא** **אין** **ואי** **לא** **ורבי** **יוסי** **סבר** **הבטה** **בהפקר** **הא** **הא** **קני** **ואי** **אולי** **צבור** **ובייתי** **השתא** **הוא** **דקא** **וכי** **ביה** **ומה** **אתה** **אומר** **הא** **הא** **קאמרי** **ליה** **מירכוד** **לדברינו** **אין** **עומר** **ושתי** **לחם** **פאין** **משל** **צבור** **אמר** **רבא** **לא** **דכ"ע** **הבטה** **בהפקר** **קני** **והקא** **חישינן**

הניעוד אין שומעין לו משקיבל עליו אמר לו הניעוד את יצאיתך ואני אפול את שלי אין שומעין לו השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש ואמר לו תן לי שכרי ואמר לו טול מה עשית בשכרך אין שומעין לו משקיבל עליו ואמר לו הניעוד שכרך ואני אפול את שלי אין שומעין לו נבא נפתחת רב אמר ברובה וישמואל אמר בארבע רב אמר ברובה אבל בארבע אדם וזרע הציו למטה והציו למעלה וישמואל אמר בארבע אין אדם וזרע הציו למטה ואמר שמואל משום הלא עבדי אינשי דדיידי פורתא הבא ופורתא הבא אבל לענין ורועה עבדי אינשי דרועי הבא פורתא והבא פורתא אימא מודה ליה לרב ואי איתמר בהך בהך קאמר רב אבל תבא אימא מודה ליה לשמואל צריכא תתנו לו זמן וכפה זמן ב"ד א"ר יוהנן שלשים יום מי שהיה בוטל ב' הא מדקתני סיפא הילך יצאיתך מפלל דפניניהו עסקין טעמא דפניניהו הא לא פניניהו לא אמאי ותקנה ליה שרדו דאמר ר' יוסי בר' תינאי הצירו של אדם קונה לו שלא מדעתו ה"מ היבא דקא מיפניו לאקניו ליה אבל הבא אישתמוצי הוא דקא מישתמט ליה השוכר לעשות עמו בתבן ב' וצריכא דאי אשמועינן להך קפיימת דכי קאמר ליה הניעוד אין שומעין לו משום דלית ליה אנרא גביה אבל הבא דאית ליה אנרא גביה אמר עמו אישמועינן הא הבא שמשקיבל עליו אין שומעין לו משום דאית ליה אנרא גביה אבל הבא דלית ליה אנרא גביה אישמועינן לו צריכא אין שומעין לו ותנאי שומעין לו אמר רב נחמן לא קשיא פאן בשלו פאן בשלו א"ל רבה לרב נחמן בשלו מ"ט ד"ל אנרא עלך בשל חבירו נמו שכרו עליו דתניא השוכר את הפועל לעשות בשלו והראוהו בשל חבירו נותן לו שכרו משלם והזור ונטול מבעל הבית מה שהיהנה אותו אלא אמר רב נחמן לא קשיא פאן בשלו פאן בשלו פאן בשלו אמר רב נחמן נחמן אבל אם אמר לו עשה עמי מלאכה היום מציאתו לבעל הבית אלא אמר רב נחמן לא קשיא פאן בהבטה פאן בהבטה אמר רב הבטה בהפקר תנאי הוא דתנו שומרי ספיתי שביעיית נטולין שכרן מתרומת הלשכה ר' יוסי אומר הרוצה מתנדב הוא ישומר תנאי אמר לו אתה אומר פן אין כאין משל צבור מאי לאו הא הא קמפילגי דת"ל סבר הבטה בהפקר קני ואי היבי ליה הא אנרא אין ואי לא ורבי יוסי סבר הבטה בהפקר הא הא קני ואולי צבור ובייתי השתא הוא דקא וכי ביה ומא אתה אומר הניעוד אין שומעין לו עומר ושתי לחם פאין משל צבור אמר רבא לא דכ"ע הבטה בהפקר קני והקא חישינן

שמא לא ימסרם ופה יפה קמפילגי דרבנן סברי ותיבין ליה אנרא ואי לא חישינן שמא לא ימסרם ופה יפה קאמרי ליה מירכוד לדברינו חישינן שמא לא ימסרם ופה יפה אין עומר ושתי לחם פאין משל צבור אימא דאמרי רבא אמר דכ"ע הבטה בהפקר לא קני והבא בחישינן לבעלי ורועות קמפילגי דת"ל סבר דתקינו רבנן למיתב ליה ארבע זוזי כי היכי דלישמעי בעלי ורועות וליפרשו מיניהו ור' יוסי סבר לא תקינו

שמא לא ימסרם ופה יפה קמפילגי דרבנן סברי ותיבין ליה אנרא ואי לא חישינן שמא לא ימסרם ופה יפה קאמרי ליה מירכוד לדברינו חישינן שמא לא ימסרם ופה יפה אין עומר ושתי לחם פאין משל צבור אימא דאמרי רבא אמר דכ"ע הבטה בהפקר לא קני והבא בחישינן לבעלי ורועות קמפילגי דת"ל סבר דתקינו רבנן למיתב ליה ארבע זוזי כי היכי דלישמעי בעלי ורועות וליפרשו מיניהו ור' יוסי סבר לא תקינו

בבא מציעא. הבית והעלייה – פרק עשירי דף קט עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – (שטיינזלץ)" רמא תוספות

1 אילן היוצא מן הגזע וכו'. בלוקח אילן אחד בתוך של חבירו דק"ל בבבא בתרא (דף 88.)
 2 דרבני הכל לא קנה בקרקע ואילן קטן היוצא מן הגזע (א) מן השרשין לית דינא ולית
 3 דדינא דקרקע גמורה היא ומן הגזע ר"מ קבר טופו כתר עיקרו והתם מפרש מאי
 4 גזע ומאי שרשין גזע כל שרואה פני תחמה שרשין שאין רואין פני תחמה ואע"ג דשבת טו'
 5 הגליון לבעל האילן כדקמני התם הגדילו לא
 6 ישפה התם הוא דאזענתא דהכי נחת שקל ומן
 7 שיהא ראוי לעשות פרי וזאת בקרקע וישא ענף
 8 ופירו אבל אילן אחר העולה מן הגזע אילנא
 9 אדרינא הואא תיב בערלה. גרסי' לר"מ דאילן
 10 הוא לעצמו דגזע הסמוך לקרקע בתוך שלשה
 11 בקרקע הוא ואע"ג דלא מארעא ממש יניק שרד
 12 טופו כתר עיקרו. מניע לעיקרו ואינו מניע לנפול.
 13 כגון שנוטה טופו למטה קפיה דשבור מלבא. ל'
 14 נראה שבור מלבא ממש ומלך פרס היה ובק'
 15 בדינים ואמריה לזא דרש דמתני' קמיה וקולסה
 16 ואמר אפריון נמטייה לרש וקבל חן מאתנו על
 17 דבר זה ואית דאמרי שבור מלבא שמואל
 18 דבכמה דוכתי קרי ליה קבי ואין מוישב בה
 19 דמאי אמרוהי אי לזא דרש דמתני' אטו שמואל
 20 לא וזהו דיע ליה למתני' ואי לזא דאפרים ספרא
 21 אטו אי לא אמר ריש לקיש הלכה כר"ש שמואל
 22 מי לא קים בדיני למקלסיה לר"ש עד שמע
 23 משהיה דרש לקיש והלכתא כוותיה אפ"יו.
 24 חן שלנח

1 **תניא** נמי גבי מקח וממכר כהג. תניא גרסינן דאינה משנה בשום מקום ולא נתי כהג
 2 ממש דאפילו אמר ר"י היוצא מן הגזע של בעל הקרקע לא יקשה בלום שהרי
 3 עומד באוירו של בעל הקרקע וגם יונק מן הקרקע ועוד שלא היה בודעת המוכר למכור אלא
 4 זה האילן שהיה בעין שמכר אבל לא אילן חדש שעמדי לצאת מן הגזע ולא חשיב כאילן
 5 עצמו הענפים המתחדשים אלא נחשב כאילן
 6 אחד וכן ר' מאיר אם היה אומר כאן של בעל
 7 האילן לא היה קשה על משנתנו שבמו שהענפים
 8 המתחדשים בכל שנה הם של בעל האילן הני
 9 דיוצא מן הגזע והיו שלו והא דקאמר כהג' הוית
 10 שמיפה ר"מ כאן ברו של בעל הקרקע טפי מרבי
 11 יהודה כמו במתני' ולכ"ז לא עביד צריכותא
 12 בסמוך אלא אערלה ואמקח וממכר ולא
 13 אמתניתין:
 14 **שבור** מלבא. נראה לפרש כפי הקונטרס
 15 דשבור מלבא היה בקי בהלכות
 16 כדאמרוין בסוף מסכת ע"ז (דף ע"ז) שנגע הסבין
 17 עשר פעמים בקרקע קשה כשחזר האחרון
 18 בסבין לרב וזוהר:

**תדרן עלך הבית והעלייה
 וסליקא לה מסכת בבא מציעא**

תדרן עלך הבית והעלייה וסליקא לה מסכת בבא מציעא

**תדרן עלך הבית והעלייה
 וסליקא לה מסכת בבא מציעא**

בבא בתרא. השותפין - פרק ראשון דף ב עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזלץ)"
תוספות

השותפין - שיש לן חצר בשותפות. ובתי שניהן פתוחין לתוכו. וכן חצרות ששנו
 חכמים לפני הבתים כן. ורוב תשימשן בחצר. **באמצע** - זה הוא מחלקו חצי
 מקום עובי החותל, וזה גוף בית **פסיפין** - החל מפרש בגמרא. **הכל כמנהג המדינה**
 - אם מנהג לבנות בגיול אין חבירו יכול לומר "איני חפץ אין גיול". זה טותן שלשה
בפחים ב' - שעובי גיול חל ששה ספחים,
 ושל גיול חמשה. ושל בפסיפין ארבעה. ושל
 לבנים שלשה. **לפיכך** - הואיל ובחולת הבנין
 חייבים חכמים לבנות בין שניהם. אם נפל בחותל
 לאחור שנים רבים אין האחור יכול לומר "כל
 החותל נבנה בחלקי ומשילי היו האבנים", אף על

שרצו לעשות מחיצה פחצה - בזנין את הפותל
באמצע. מקום שנהנו לבנות גיול, גיול, פסיפין,
לבנין וזנין, הפל כמנהג המדינה. גיול - זה
נותן שלשה טפחים וזה נותן שלשה טפחים;
גביות - זה נותן טפחים ומחיצה וזה נותן טפחים
ומחיצה; בכפסיפין - זה נותן טפחים וזה נותן
טפחים; בלבנין - זה נותן טפח ומחיצה וזה נותן
טפח ומחיצה. לפיכך, אם נפל הפותל - המקום
והאבנים של שניהם. וכן בנינה, מקום שנהנו
לגדור - מחיבין אותו; אבל בכפקה, מקום שנהנו
שלא לגדור - אין מחיבין אותו, אלא אם רצה,
בזמן לחוד שלו ובונה ויעשה חיות מבחוץ. לפיכך,
אם נפל הפותל - המקום והאבנים שלו. אם עשו
מדעת שניהם - בזנין את הפותל באמצע ועושין
חיות מפאן ומפאן. לפיכך, אם נפל הפותל - המקום
והאבנים של שניהם. גמרא סבורה מאי מחיצה?
 קדש

1 **השותפין** - כולה נזיקין חרא מסכתא היא. כדאמרנן בהגזל קמא" (בבא קמא קא.א)
 2 ובפרק גמא ועבודה זרה (דא). ואפילו לא היו חרא מסכתא. צריך לפרש
 3 למה נשנית מסכתא זו. אחר כבא במצא. כדאשכחן רדיקין גמרא בריש מסכת שבתות (ב.ב.)
 4 מכדי תנא מנכות סליק, שאני מאי דקתני שביעות. וכן בכמה מקומות. הוא דאמר (בבא קמא
 5 קא.א): בתרי מסכתא אין סדר למשנה - היינו
 6 לענין תלמודי ואחר כך סתם. משום דרבי לא
 7 שנה תלמידי בסדר המשניות. ועמינים שנה
 8 האחרונה קודם הראשונה. ואומר רבינו יצחק
 9 דהיינו טעמו, משום דקאי אחר פירקא דלעיל
 10 (בבא מציעא קט.ב): הבית והעליה של שנים
 11 שפולו חלקים בעצים וכו', וקרי להו חתם בגמרא
 12 "שותפין". וקתני נמי (שם קט.ב): שתי גנות זו על
 13 גבי זו ורוק ביתכם, דהיי ענין שותפות.
 14 **כפסיפין** - מפרש בגמרא: אחרי. וקשה לרבינו
 15 יצחק; והבית (בחוקק ב) "חפסין
 16 מעץ יענדה, שמעו עשוא של עץ ואומר רבינו
 17 יצחק; ושמא יהו מניזין מחיצה ומלמטה.
 18 **בגיול** - זה נותן שלשה טפחים כר - זה הוא
 19 קאמר "בגיול ששה טפחים" משום דלא נטיע
 20 למיור ששה לכל אחו. ואם האמרו: אמאי
 21 אצטרף למיניו מרת גיול וגיול? כיון דתנן "הכל
 22 כמנהג המדינה" - כמו שנחננו כן יעו ישר לומר.
 23 דאם גתו יותר משהה בגיול - לא יעשה. ק"ל
 24 בולם, אלא כשישיר ומפורש. ומיהו, אם גתו
 25 לעשות פחות משהה - יעשה, דאפילו אם גתו
 26 בהוצא הדפא יעשה כדמפרש בגמרא. ואם
 27 תאמר. ומאי בעי בגמרא: "הכל כמנהג המדינה"
 28 לאתווי אמאי ומשני: לאתוי אתריא דהיינו בהוצא
 29 הדפא. לימא: לאתוי כמנהג כל המקומות, כמו
 30 שנתנו גמרא רבינו יצחק. ודוקא בהוצא הדפא,
 31 אבל בנותן פחות, אפילו גתו - מנתח דהיינו הוא.
 32 מוכיח כדאן שני מנהגים שאיל לסמוך עליהם,
 33 אפילו היכא דתנן "הכל כמנהג המדינה".
 34 **לפיכך** - הבית והגזל - פירושו של

תיאוש

שבוניס החותל בעל כרחם. או משום דהקטן לו לה לעשות גזא. לילישא קמא. ובגן דידעו לנו עדין זוכריס שהקטן זה ליה. וילישא בתרא - משום דהוק רתיא. ותיאוש רתיא. ומאי אריא
 משום רבונין החותל בעל כרחם: בלאו הכי נהי עמי של שניהם. אפילו נפל לירותא דחד מניניהו. כיון דאין חיות לא לה ולא ליה. כדפרין בגמרא גבי בקעה; לא יעשה חיות לא לה ולא
 ליה. ואי היה דהאין דנפל לירותו - מאי פריך? דלא צריך לירותא חיות שלא יפול לירותא אחר ויאמר שלו קו הוא דארמתינן "השואל" (בבא מציעא ק.א) בני מלתיך פרה בתומו. וכן ברש
 "הבית העליונה" (שם קט.ב). וליחיו ברשות רמאן קיימא, וליחיו איתך דומציא מתחביו עליו הריאה - היינו משום דחתם מתחלה במזכר היה הרבה. וירושלמי אתו מן גלד הספק, אבל הבא
 מפיקא גלד הספק. וזהו ארז באין לחלוק בעו שבותל קיים - יהו עשויין בשוה מספק. אפילו לרבנן דבגמרא דמספק. ורבינו חייא בר אבא מוסיף. ורבינו אבהו מוסיף. ורבי אבהו אבא הוא
 ליה יותר מלדו. ודליבן, אפילו נפל לירותא דחד מניניהו - לא יפסיד האחר בתו. והא דלא אמר הבא: כל דאלים גבר. כמו ב"ה אמרם של אבותי" (בבא בתרא ד.ב.) - דתתם הוא דליבא
 דררא דמנמאן, אבל הבא איבא דררא דמנמאן ומתרין רבתי יצחק; דהייין חורן פריך בגמרא: פשיטא. כדפרש כונטרס. דאפילו לא פסיק לן דינא דמתניזין שמתודלה בין שניהם עשאו -
 בעל כרחם יהו חולקיין בניהו. ואפילו נפל לירותא דחד מניניהו כדמתבן גבי בקעה ומשני: לא צריכא. דנפל לירותא דחד מניניהו. פירושו: שדו ברשותו הרבה, מזה הרמטא; כיון דשדו
 ברשותו הרבה - ניהמניה שעשאו כולה. מיגו דאיכתי אמר "מנך לקחתי", והיה נאמן. משום דשדו הרבה. ואף על גב דאמר ברש "הבית העליונה" דשותפין לא קפרי אחרדי - הבא מיירי
 דשדו יותר מכדי גיולתו, דאטו משום דרשותין ניתו לא יפקידו עד עלפא: ולא דמי לגודרות דאין לזום חוקק (בבא בתרא ל.א). לפי שאין ידוע ביד מיהו, אבל הבא - לא היה לו להשתוות
 כל כך ברשותו. קא שמעני לן כיון דמיערקא עד שניהם היה לעשות - לא מהימן לומר שדוא עשה הכל. דמיגו במקום עדים הוא. דאן שדוי שלא עשאו לבדו, כיון שדיה יכול לדרוק את
 חבירו וכן שדיה עשאו עמו. אבל בכפקה. אם שדו הרבה - היה נאמן לומר שעשאו. בנינו דאי בעי אמר "לקחתי". רש"י שיעריא אינו אלא מאנבים, אבל מקום החותל - לעולם פשיטא
 שחולקין אותו. ואידי דנקט "אבנים נקט 'במקום'".

סבורה

מאי זבנת גזא - אף על גב דלבסוק קאי - קאמר "סבורה", לפי שה הלשון אינו עיקר ממתן פירכא ולקמן, דחייזי בעלמא הוא האי דמשני, ולכושני שני הילכו, וכן חוסק רבינו
 חתם. ואם זבנת גזא לישא "סבורה", נקט נמי בלישא אחריתי. ועוד אמור רבינו יצחק: דבפרק קמא דנדרים (א.א.) איבא "סבורה" אף על גב דלבסוק קאי, ופסיק רבני
ברתניא מחיצת שניהם בנפרצה - יש ספרים דגרסי: "דתנן". ואומר רבינו תם: שאינה משנה בשום מקום. (ואם כן) ונסח אחר: ואם תאמר; היכי פשיט מנה ב' הגזל קמא" (בבא קמא קא.)
 דרבי מאיר דאין דקא דרמיי? ואם היתה משנה - הוא הדי שפיר. דסתם משנה רבי מאיר היא. ואומר רבינו תם: דמשנתה ליה דאיתא רבמי מאיר מבח מתניזין וכלאים, דרמייחיהו. ומבסוק
 [את] וגנן על גבי בתואתל של חבירו - והרי ידוע קדש חייבי באחריות. והיאית סתם משנה היא. הילכך היאית נמי דקתני "קדש" - רבי מאיר היא. ואלא לחאריך כיון איתר. **אומר** - לא גזר -
 פירושו: לבעל הברכה. והוא דמוקי, דארבע אמות שאמור לדרוק - הוא בעובלי עבודת הברכה, כדאמרנן בפרק של לקמן (ד.ב.) ואפילו רבי יוסי דקאמר לקמן (ד.ב.) על ג' חלוקה לדרוק
 את עצמו - האמר בו אשי לקמן (כ.ב.). מודי רבי יוסי בנידי זליה. ואומר רבינו יצחק: דלחבי קתני אמור לו "גזרו", ולא קתני "חייב לגזור" - לפי שצריך להתרות בו, ואם לא התרו בו
 לגזור - אינו חייב באחריות. ולחבי קתני גמרי וזמני 'נפרצה אמור לו גזרו' - אף פעם שניה שבנפרצה חייב להתרות. שאינו סבור לזכות חייב לגזור כל שעה. ונחשפת פנים שלישיה
 מספקא לרבינו יצחק אם אחריותו כל שעה. ואם כן תרין זמני ואמר צריך להתרות בו יותר. ורבינו תם מפרש דלחבי נקט חרי זמני - ולא משמענן שאם יש חופצת פתוחים שם על מה
 שדוסיף בנפרצה ראשונה, וכן מ' שדוסיף בנפרצה שניה - אף על מצטרפין לאוור, ומראשונה ראשונה בטלי. והארכתי בה' הגזל קמא" (בבא קמא ק.ב.) ובפרק "מבא אשד" (שבת סד.א).

בבא בתרא. השותפין - פרק ראשון דף ג עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזליץ)"
רמז תוספות

1 **דאיצטענ מינג** - דברי העני. אבל חצר הולוקה - לתירויהו קביעא תשמישיה, לכל
2 אחד חולק בכל שעה, ולא עבדי בה מילי דרענא. בין ריו - לחלוק, ולקטני פרוך. ואי
3 איירא רבא? אפילו לא רב, חרי תן ויכול לכוף או תא זה בנין בותל - של אבנים. גרוא
4 - כותל אבנים, ובתצר שיש בה דין חלוקה, ועל כרחוק חולקים. ושעמא ריו - שהתנו

5 **מאי** - קא משמע לן בשאין בה דין חלוקה - אף על גב דקא משמע לן שמויה חזק, הבי
6 פירושה: מאי קא משמע לן בשאין באין בה דין חלוקה? לשמועא דלמיטען בבישה בה
7 דין חלוקה ואף על גב דלא ריונו (כשרטנו) פלגי. תימא: ויש קאן משמע לן דאפילו באין בה דין
8 חלוקה, דאיכא למימר "על מנת לעשות גרוא לא איחרנאי, כפרדיש לעיל **כ** רעו מאי
9 חזי נחירוהו - למאן דאמר מתיצה גרוא לא
10 פרוך, דאיכא למימר דקטו ושעבדו נבסוקו לבנין
11 הבתול, ולא למאן דאמר פלוגתא - לא אתי
12 קטיו, דקטין דברים בעלמא הוא, דלא מסיק
13 ארעיה שעתו ברוחות.
14 **קנין** דברים בעלמא הוא - בפרק "השוכר את
15 התפלים" (בבא מציעא צד,א), דתנן:
16 מתנה שומר נהם לרבות בשואל, ומוקי גלי כעט
17 מיו - דהם לא קני דברים הוא, אלא קני גמור
18 הוא, שנשבעה את עצמו שאם יאנס ששלם.
19 **רב** אשי אמר כגון שהלך בו - תימא לרבי
20 יצחק: מה בא רב אשי לחסוקי? ובי איצטריך
21 לאשמעינן דחוקה פומעל כגון קנין? ותיא
22 לרבינו יצחק דוא קא משמע לן דאף על גב
23 דקאמר לבקן "ביוקת רבתי" (ג.א.), שלא בפני
24 צורך למימר לו "לך חוק קטני", הבא, כיון שאמרו
25 "אתה תקח רוח צפונת ויאי רוח דרומית", וחלך
26 והחזיק לו כל אחד בשלו, וה שלא בפני זה -
27 נעשה כפי שעתו מיום ברוחות, אף על פי שלא
28 אמרו לו הלה לך חוק קטני.
29 **ארבע** אמות הוה אפוזיא אפוזיא קאי טפי
30 לא קאי - וקשיא לרבינו תא: הא
31 לבנין דרעיני קאי בשלשה אפוזיא ועוד. הא קא
32 חזוין דקאי בניתי טפי פפוחת ותיקו דרבי
33 קאמר: טפי לא קאי במשפט גויה, שרזיני בני
34 אלוס לבנותו שינעמד ימיים רביס כשבוניס בניתי.
35 **מריקסין** - אומר רבינו תא: "דירקס רוי כעט
36 טירוקו גלי", בריכות (תא,א), רישך
37 הוי סיני, כלומר, שהיה מפקס וסונו את הלוחות
38 שנתנו בסני, שהיו מונחת בארון שהיה בבית
39 קדש הישרים, ויש מנחיתו - מריקסין - פנים
40 חרוץ, שאותה אמה היתה ספק אם מקודשת פנים
41 או חרוץ, ולכן היו שם שתי פירות. בדאמרינן
42 ביומא (ג.א.), **שאני** דהא דאיכא טפח יתיירא -
43 חזו מצי לשוני דאבג תהיה מערביא קאי טפי,
44 בדאמרינן בסמוך.
45 **אמר**

1 **דאיצטענ מינג**. לישאן אחרניא אמרי לה: סבורה,
2 **מאי מחיצה? פלוגתא, דכתיבו: "ותיהו מחיצת העדה",**
3 **וכיון דרצו - בזוין את הכותל בעל פורקו, אלמא:**
4 **היזק ראיה שמייה היזק. - אימא: מאי מחיצה?**
5 **גרוא, דתנן: מחיצת הפרס שנפרצה - אומר לו**
6 **"גרור", נפרצה - אומר לו "גרור". נתאיש הימנה**
7 **ולא גררה - הרי זה קודש חייבי באריותיה; ושעמא**
8 **דרצו, הא לא רצו - אין מחייבי אותו, אלמא: היזק**
9 **ראיה לאו שמייה היזק - אי הכי, "בזוין את הכותל",**
10 **"בזוין אותו" מקעי ליה - אלא מאי, פלוגתא? אי**
11 **הכי, שרצו לעשות מחיצה, שרצו לחצות? מקעי**
12 **ליה - בראמרי אינשי: "תא נעבדי פלוגתא". ואי רצו**
13 **ליה - שמייה היזק, מאי אוריאי רצו? אפילו לא רצו**
14 **נמי אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: משנתנו - בשאין**
15 **בה דין חלוקה, והוא דרצו. - מאי קא משמע**
16 **לן? דכי לית ביה דין חלוקה פי רצו פלוגי?**
17 **תנינא: אימתי - בזמן שאין שניהם רוצים, אבל בזמן**
18 **ששניהם רוצים - אפילו פחות מלאן חולקין - אי**
19 **מהתם, הוה אמיתא: אפילו פחות מלאן - במסיפס**
20 **בעלמא, קא משמע לן הכא: בותל - וליהני הא ולא**
21 **ליהני רח - סיפא איצטריכא ליה: וכתבי הקדש,**
22 **אף על פי ששניהם רוצים - לא יחלוקו. (לישאן**
23 **אחרניא: וכי רצו מאי הוי? יתדר ביה אמר רב אסי**
24 **אמר רבי יוחנן: בשקנו מידו כו), דאשאשענין בשאין**
25 **בה דין חלוקה והוא דרצו, לישענין בש בה דין**
26 **חלוקה ואף על גב דלא רצו - אי אשאשענין בש בה**
27 **דין חלוקה ואף על גב דלא רצו, הוה אמיתא: שאין בה**
28 **דין חלוקה אפילו רצו נמי לא, קא משמע לן. - ומי**
29 **מצית אמרת הכי? והא קתני סיפא: אימתי? בזמן**
30 **שאין שניהם רוצים, אבל בזמן ששניהם רוצים - לא, אמסיפס**
31 **בעלמא. - ליתני האי ולא ליתני האי - סיפא איצטריכא ליה: וככתבי הקדש, אף על פי**
32 **ששניהם רוצים - לא יחלוקו). בנאי אויקומא למתניתין - בשאין בה דין חלוקה, פי רצו מאי הוי?**
33 **נחירוהו בהו - אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: שקנו מידן. - וכי קנו מידן מאי הוי? קנין דברים בעלמא הוא - בשקנו מידן**
34 **ברוחות. רב אשי אמר: כגון שהלך זה בתוך שלו ויחזיק, וזה בתוך שלו ויחזיק. "מקום שנתנו לבנות" כו). "גויל" - אבני**
35 **דלא משפין; "גוית" - אבני דמפשי, דכתיבו: "גויל אלה אבנים יקרות כמדות גוית" (וגו); "כפסיסין" - ארזי; "ליבני" - ליבני.**
36 **אמר ליה רבה ברבי רבא: אמר רב אשי: ממואי גרוא, - אבני דלא משפין גויה, והאי טפח יתיירא למורשא דקרתא? דילמא**
37 **פלגא דגוית הוא, והאי טפח יתיירא לביני אוריבי אוריבי - כפסיסין - ארתי - ליבני - ליבני, והאי טפח יתיירא לביני אוריבי**
38 **אמר ליה: ולישמעוד, כפסיסין - ארתי מנלן? אלא גמרא גמרוי לה, גויל נמי אבני דלא משפין - גמרא גמרוי לה. איפא דאמר, -**
39 **אמר ליה רב אחא ברבי רב אשי: ממואי דהאי כפסיסין - ארתי ניהו, והאי טפח יתיירא לביני אוריבי ממואי**
40 **כפסיסין - אבני דלא משפין, והאי טפח יתיירא למורשא דקרתא, כדאמרינן: גויל - אבני דלא משפין גוית - אבני דמשפין,**
41 **והאי טפח יתיירא למורשא דקרתא אמר ליה: ולישמעוד, גויל - אבני דלא משפין מנלן? אלא גמרא גמרוי לה, הכא נמי גמרא**
42 **גמרוי לה. אמר אבי, שמע מינה: כל ביני אוריבי - טפח. הני מילי בטמא, אבל בריקסא בעי מפי. ואיפא דאמר: הני מילי**
43 **בריקסא, אבל בטמא לא בעי כולי האי. למימרא, דבגוית דקל ארבע אמות גובה, אי הוי פותיא חמשא - קאי, אי לא - לא**
44 **קאי? והאי אמה טרקסין דתנאי גבוה תלתין אמהתא. ולא הוה פותיא אלא שית פושפי, וקם - פיון דאיפא טפח יתיירא קאי.**
45 **ובקמדיש שני מאי טעמא? אעבוד אמה טרקסין? - פי קאי - בתלתין קאי, טפי לא קאי. ויגולן דהוה גבוה טפי? דכתיבו:**
46 **"גויל יתיה רבא רבוי הבית תהא האחרון מן הראשון" - רב ושמואל, ואמרי לה רבי יוחנן ורבי אלעזר, חד אמרי: כגון, וחד אמר:**

1 **בשנים**
2 **בשנים**
3 **בשנים**
4 **בשנים**
5 **בשנים**
6 **בשנים**
7 **בשנים**
8 **בשנים**
9 **בשנים**
10 **בשנים**
11 **בשנים**
12 **בשנים**
13 **בשנים**
14 **בשנים**
15 **בשנים**
16 **בשנים**
17 **בשנים**
18 **בשנים**
19 **בשנים**
20 **בשנים**
21 **בשנים**
22 **בשנים**
23 **בשנים**
24 **בשנים**
25 **בשנים**
26 **בשנים**
27 **בשנים**
28 **בשנים**
29 **בשנים**
30 **בשנים**
31 **בשנים**
32 **בשנים**
33 **בשנים**
34 **בשנים**
35 **בשנים**
36 **בשנים**
37 **בשנים**
38 **בשנים**
39 **בשנים**
40 **בשנים**
41 **בשנים**
42 **בשנים**
43 **בשנים**
44 **בשנים**
45 **בשנים**
46 **בשנים**

אמר אביי גמירי - השתא לא צריך לשניא קמא. מכלל דאיכא זוטרתיה ואם תאמר: וילמא מכלל דאיכא ברבאנא, ומה דיקא וזה? והיך רבינו יצחק: דאם אין פחות משלשה אבל גרולת יש - אם כן בכדי נקט חצי לבנה של שלשה ספחים, ולא הוה צריך למתני אלא: הארית חצי לבנה, ותו לא. ומילא הייתי משער בקטנה הואיל ולא פשר שיכרת. הג"ח:

בי קיטא בן טיטוא היה בני אבא ויהא, ורשי. אמר שתי בתי כנסיות היו בני בני ממוקת, של קיטא ושל טיטוא - איירי כגון דהוה בה תיחא. ועוד נראה: כיון דיש שם בית הכנסת האחר - אין לחדש אם לא יבנו זאת. הוא דקאמר דאיכא דוכחא לגלוי - היינו שאין בית הכנסת, ועוד, מחמת כך רוחם אין לחדש שגמא יפשהו, וא בזמן גדול כל כך אין לחדש. עד כאן עומדת הדין. הג"ח כי בנייה נהי' בה - פירוש: עד שתפוללה בה.

ועייליה לפוריה להם - ותמה: ואן איהו אמרת רב כנסיות אין ישע בהם לא שנת קבע ולא שנת עראי ואין לתרץ משום דבבבל הוי, ואמר רב אסי בפרק בריא דמגילה (כתב): בתי כנסיות של בכל על תנאי חן עשיות. ופירש הקונטרס הנה: נפקא מינה לענין תא דקתני לעיל, אין אבולין בתן ואן שותתן בתן ואין נבסיתן כון ברומא משני המה מביעטמין ומי תושמין, ובשל כל מותר. הוא קאמר דהם בתי רבי: רבינא ורב אדא ור' קימי ורשילי שנעמא מרבא, אתא דילתא דמטרא עליהו עיילי לבי כנישתא, ואלא משום מטרא אלא משום דשמעמא בעיא עילתא. והשתא, והלא בית הכנסת של בכל להו חזי כיוולין לכינסת בה מינה פטרסי ויה לומר: ולא משל לבית הכנסת עיילת לפוריהו אלא בסמוך לבית הכנסת. מביקס שהאורחין ריליין לישן שם לאכול, כדאמרין בערב ספחים" (ספחים קא"א) ושמואל למא ליה קלושתי בני כנישתא - לאפקי ארתוס ידי חובתן, דאבלו ושתו וגו בני כנישתא. הוא דאמר רב לענין חן עשיות - מפרש רבינו יצחק לענין שאם דרבי, יעשו מהן כן שריעו, לבד מלקות ראשי, כדאמרין הנה. כל דאמר מביט השמונאי אתנאי עבדא דדא - וכן הוא דדיבי נמי אמר שמואל בפרק "עשרה יחסין" (קדושין ע"ב). ומכאן משקע על פירוש הקונטרס ד"אלו נאמרין" (סוטה מג.א). דאמר אמרו לו לאנריס" אחזינו אתה, ופירש הקונטרס הנה: שאמרו לו "אחזינו לפי שדיחה אמו מיראל". דאם כן, כיון דבני הורדוס נשאו ישראלית - אמאי עבדא הוה? דא שמואל נופח את ליה? וני ועבר דאב על בת ישראל תולד כשה בדיחולץ (בבבא בתרא, ג) וערך לומר כשה נשאו ישראלית, וקראוהו "אחזינו אתה" לפי שעבר אחזינו והוא) במצות. מ"ח דרשי מטיב אויך רבנן - דפשיטה דקרא לא משמע למעט עבדי שהוה אריך במצות, אלא גוי. ורבנן דרשי בכא קמא פ.ח.א. ממוכר שבאויך. מכללינהו למלווה רבנן - לאו דקא לביהול דהוה בני בתרא שחזי נשיאם בשעלה ליה מכלל, כדאמרין בספחים בפרק "אלו דברין"

בשנים - בית ראשון עמד ארבע מאות ועשר, ובית שני ארבע מאות ועשרים. אב תקה ומעייבה - שהעלייה היתה נתונה עליו, ומעייבה של טיט טרכס על גבה, וכבוד המשא וממניד הכותל שלא יטה לצדדין. הלכך, מבקושי שני שלא היה כותל שני שלשה מגיעי לעלייה - לא יוכל לעמוד. חן וסידן או חן בלא סידן - הני שיעוריו דמתניתין עמ עובי הטיח קא חשיב ליה, או דילמא מקום האבנים היו בפוריא. לבד טיט הסיד. והא קתני ספחים ויפחא - אלמא חצי ספח חשיב חזי לאינשיפוי - של זה ושל זה מטרפחן לטפת הקויה שאמרו - לענין הכשר מבוי. שלשה ספחים - אלמא, שלשה ספחים דקתני לבני מתניתין גבי לבנין, כדקתני: זה נתון ספח ומחצה זה נתון ספח ומחצה - חן בלא סידן קאמר, דהא לבנה לחדש שלשה ספחים. הנה כ"ב רבבא - ומתניתין לחדש, דעם סידן לא הוה אלא שלשה ספחים. משום פשיעותא - דילמא מתרמי אנס, ופשעי ולא בני אחריחי. משום צלוי - לא כזן הבנין. כי קיימא דיתנא - בית הכנסת היה להם לימות החרון, ננוך, בבתי'ם רחבים וחלונות מעושין, מפני הצניע. ובמות החמה בית הכנסת אחר, שאירי שולט בו. וזו - לעורך בית הכנסת החדש, ומנוכסו שריגי לבני - מסודרים להבנים עד על גב זה ומזמנין לתתן הבנין. חזרי הנרי - משופח ומתוקן רחטי הגג, קיבוזי.ש. כי בנו נמי - כי כנישתא דהתא, לא נסתרה לתקא, אלא וליא חן בה עיילת - ביה, שהא מוזמן לפיל. עיילת לפוריה הנה - כדו שלא יתייאש בבניו, שהמנהג והנשגמם מעצירין אותו. שגבי - מרובין. היכי אסביה עצה להורדוס - כדאמרין לקמן בשמעתין, ומכונה היא ביסופין בן גוריון, אחר

בשנים, ויאתא ליה ויאתא ליה. ונעברו תלתין אמין בבנין, ואיך נעברו פרוכת - כי קאי תלתין אמתא נמי - אנב תקרה ומעייבה הנה קאי, בלא תקרה ומעייבה לא הנה קאי. ולעביד מה דאפשר בבנין, ולעביד אוך פרוכת אמר אפי, גמור: אי פולחו בבנין אי פולחו בפרוכת, אי פולחו במקדש, אי פולחו בפרוכת - ממשפחין איפעיילי לה: חן וסידן, או דילמא חן בלא סידן? אמר רב נחמן בר יצחק: מסתברא חן וסידן, דאי סלקא דעתך חן בלא סידן, ליתניה לשיעוריה אלא לאו שמע מינה: חן וסידן - לא, לעולם אימא ק"ד: חן בלא סידן, וכן דלא הוי ספח לא תני - והא קתני: לבנין יוה ונתן טפח ומחצה וזה נתן טפח ומחצה - הנה חן ויאינפרוי. תא שמע: הקורה שאמרו - רהבה קרי לקבל ארית, והארית - חצי לבנה של שלשה ספחים - הנה פרברכתא. דיקא נמי, דקתני: של שלשה ספחים, מכלל דאיכא זוטרא, שמע מינה. אמר רב הסדא: לא ליסתור איניש בי כנישתא עד דבניו בי כנישתא אהרית. איפא דאמרו: משום פשיעותא, ואיכא דאמרו: משום צלוי. מאי בנייהו? איכא בנייהו, דאיכא בי כנישתא אחרית. מריד ומר זוטרא סתרי ובנו בי קיימא בסיתואו, ובנו בי סיתואו בקיימא. אמר ליה רבנא ארבי לרב אשי: גבו וזו ומחתי, מאי? אמר ליה: דילמא מתרמי להו פרוין שבויים ויהי להו. שריגי ליבני ויהדי ויהדי ומחתי בשני, מאי? - אמר ליה: ומנין דמתרמי להו פרוין שבויים, מוכני ויהדי להו. - אי הכי, אפילו בנו נמי אמר ליה: דיתיה דאנישי לא מוכני. ולא אמרן אלא דלא חזי בה תיחא, אבל חזי בה תיחא - סתרי ובני, פי תא דרב אשי הוא בה תיחא בכנישתא דמתא מחסא, סתריה ועייל לפוריה להם, ולא אפקיה עד דמתקין ליה שפיכי. ובגא בן בוטא חיכי אסביה ליה עצה להורדוס למיסתריה לבית המקדש? והאמר רב הסדא: לא ליסתור איניש בי כנישתא עד דבניו בי כנישתא אהריתא - אי בעית אימא: תיחא הוא ביה; איבעית אימא: מלכותא שאני, דלא תהא ביה. דאמר שמואל: אי אמר מלכותא "עקרנא מורי" - עקר מורי ולא הדר ביה. הורדוס עבדא דבית השמונאי הנה, נתן עיניו באותה תנועת. יומא חד שמע ההוא גברא פת קלא דאמר: פל עבדא דמרד סתא מצלת, קם קמלינהו לכוהנו מרותיה ושריה להתיא ינוקתא. פי חות התיא ינוקתא דקא בעי למינסבה, סליקא לאינרא וימא קליא, אמרה: של מאן דאתי ואמר מביט השמונאי פתלה קאתינא - עבדא הוא, דלא אישתיירא מינייהו אלא התיא ינוקתא, ותיא ינוקתא פתלה מיאנינא לראעא. טמנה שבע שנין ברובשא. איפא דאמרו: בא עליה, ותיא ינוקתא, לא בא עליה. דאמרו לה בא עליה, הא דממנה - ליתוביה ליצירה; ודאמרו לה לא בא עליה, האי דממנה - פי חיכי דנאמרו: פת מלך נסב. אמר: מאן דריש "מפריב אויך משיס עלוך מלך"? רבנן, קם קמלינהו לכוהנו רבנן, שקביה לקבא בן בוטא למשקל עצה מניה.

אחר

(ס, א) ה"ל היה בפני הבית מאה שנה, כדאמרין בפרק קמא דעבודה זרה (ט, א). שכל

בבא בתרא. השותפין - פרק ראשון דף ד עמוד א - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזולץ)"
 תוספות

שבל דברי מלכות נחתכן על פיו - לפי תרגום (שלו) אחשוורוש נעשה הרבה, שנראה, דכתיב וינידו למרדכי את דברי אסתר וכל בתי חמם הרך - לפי שהרז המון, על שדיה משיב דברים בין אסתר למרדכי. ומהוה גמרא שלטו אין תוספן בן, דרדשינו נמי (ט.טא.) הוהך לחוכן הלךו ונפרשו: לפי שאין משיבין על הקלקלה.

הכי קתני וכן ביניה סתם בר - וסיפא נמי יש לפרש כן: אבל סתם בקעה, מוקם שלא מהו לגדור ביניה - אין מחייבין אותה.

והא מבוחרין קתני קשיא - ותובחאת אינה, דמענין למינה היינו שבלט חוץ לחומה. מכל מקום קשיא היא, דאם בן "מחוך" היה ליה למינה.

גיי ליה חברה וטרי ליה - אף על גב דלעיל אביר: מוזא מידע דיעב, כדבאר את דיעב.

לאפוקי

אחד ליה בלילא דילי - האנקת' מתורגמני: ולא (וקרא יא), הוא שרץ שקורין הרצין, ושרעו קשה במחשתי. ונעשה על עשרה מעורו סביבות עינו. השתא מיהא [דאנא ואת] - אנא את שבת ואין שומע. ואין מחלל את מקדשי - סיפיה דקראי 'מחמד עיניכם. מסתמינא מפלמלתא - כפופים היו למלכות רומיים. מתמלכין - נטעלן רשות. אי ויך עלך ספרך יאן - אם נתגייתא בבלי מלחמתך, שהרזת ליה דאנן - ספר ריחוקך בדיעו הוא, (ידענעו שאתה עבר. לא רבא בו' - לא מלך ולא בן מלך. קלניא מתקבד - נעשה בן חורין מאלוי. שיא - שיש יודק, שקורין בייש. ויפריטו - שיש לבן, בחולא - שיש צבוע בעין כחול. אידוואת ריבא - גלי הימ, ושהם נעים תרנים והעין מתעששת ברייתין. נעשג דניאל - לקמה דפרש עונשו. מילי ישפר עלך - עצת חיטב בעיניך. בחיזון עיני - בחינת עינים. בכך תהא אריבא ללחוקך - והוא אורחך לשלומך. כולא ספא - כל החולס של פרוצות בא עליו. לקעת ריחן דאפילו חרש - ששבול עצותו של דניאל תלה לו שנים עשר חרש. בדוצא - ולובך דקלים. ורפא - ענין עפר ערומים שקורין לרה, ופרי שלו קרוין בייש. פשישא - דהאנבים של שניהם. דאפילו לא ספק לן דגא מנחיתין, המילטרו שחלחלה בין שניהם עשאוה - על כרחם וזה חלק בישוה האנבים, שהרי ברשות שניהם מנחיתים. וכן מזה תגב (הנהי' בפרוש רבינו תנאל. קא משמע לן דלא בעין ראייה. אלא שותף ספק מניה בלא ראייה. ואיזו דטעין דיליה ניהו - עליו הראייה. וכל כהאי גונא את לבר דדינתי ליה. וזה הוה מפורש על כהן כן בפרק 'הבית העליונה' בתחלתא. איבעת אימא: השותפין בן ידאי גונא, אנודא אביהו ברשות חבירי לן קפדי, וחושת רשות לאו כלום הוא. שמעתיך דודי מניה דכל כהאי גונא דמילתא דירעא שותפתא תרווייהו. אף על גב דמנדח ברשעא דודי מניה - לא יכל למיעט דידך ניהו וברשותי מניה. דקיימא לן שותפין לא קפדי אהדדי. עד כאן.) השתא סתם ניהא אמרת לא - אף על פי שחוקרא ראייה קפדי. אמר אביי בו' - האי 'מקום שנתנו לגדור' דקתני בתחתי - אבוקעה קאי. אם בן פאי אבל בבקעה - הא מניה מליק, והכי איבעי למינהי אבל מקום שנתנו שלא לגדור - אין מחייבין אותו סכפיה לקרנא לבר, ואם הובלת יסוף לצד חבירה. וכל חוית לקען קשה הוא, וכן שנינו ב'תמיד' (פרק ב' משנה ז'). וכן מטיבה: וחיתה מורחה - ראשי גזעו, וכן 'מחוזו מול מחוזו דלמכיס' א (ז) - ראשי תיכרים מוסבין זו מול זו. (ועוד) (ועבד) - מברא - כופה לעיר ראשי הכותל שנתנו ברבא שאבינו וטסי ומעבה. דודי וחיה הוא - מברקני ומחתיק משכישין אורי בין שניהם עושין חוית מכאן ומכאן. השתא נמי גיזי לה - להדיא פופת שדיא לצדו, ואמא דדי וירידיה הוא, וכן עשית חוית מלניו - לצד שלו. ולקמה פריך: הא מנחין קתני לתיי ליה - מחבר חוית אחרת לצדו.

אחד ליה בלילא דילי, הוא שרץ שקורין הרצין, ושרעו קשה במחשתי. ונעשה על עשרה מעורו סביבות עינו. השתא מיהא [דאנא ואת] - אנא את שבת ואין שומע. ואין מחלל את מקדשי - סיפיה דקראי 'מחמד עיניכם. מסתמינא מפלמלתא - כפופים היו למלכות רומיים. מתמלכין - נטעלן רשות. אי ויך עלך ספרך יאן - אם נתגייתא בבלי מלחמתך, שהרזת ליה דאנן - ספר ריחוקך בדיעו הוא, (ידענעו שאתה עבר. לא רבא בו' - לא מלך ולא בן מלך. קלניא מתקבד - נעשה בן חורין מאלוי. שיא - שיש יודק, שקורין בייש. ויפריטו - שיש לבן, בחולא - שיש צבוע בעין כחול. אידוואת ריבא - גלי הימ, ושהם נעים תרנים והעין מתעששת ברייתין. נעשג דניאל - לקמה דפרש עונשו. מילי ישפר עלך - עצת חיטב בעיניך. בחיזון עיני - בחינת עינים. בכך תהא אריבא ללחוקך - והוא אורחך לשלומך. כולא ספא - כל החולס של פרוצות בא עליו. לקעת ריחן דאפילו חרש - ששבול עצותו של דניאל תלה לו שנים עשר חרש. בדוצא - ולובך דקלים. ורפא - ענין עפר ערומים שקורין לרה, ופרי שלו קרוין בייש. פשישא - דהאנבים של שניהם. דאפילו לא ספק לן דגא מנחיתין, המילטרו שחלחלה בין שניהם עשאוה - על כרחם וזה חלק בישוה האנבים, שהרי ברשות שניהם מנחיתים. וכן מזה תגב (הנהי' בפרוש רבינו תנאל. קא משמע לן דלא בעין ראייה. אלא שותף ספק מניה בלא ראייה. ואיזו דטעין דיליה ניהו - עליו הראייה. וכל כהאי גונא את לבר דדינתי ליה. וזה הוה מפורש על כהן כן בפרק 'הבית העליונה' בתחלתא. איבעת אימא: השותפין בן ידאי גונא, אנודא אביהו ברשות חבירי לן קפדי, וחושת רשות לאו כלום הוא. שמעתיך דודי מניה דכל כהאי גונא דמילתא דירעא שותפתא תרווייהו. אף על גב דמנדח ברשעא דודי מניה - לא יכל למיעט דידך ניהו וברשותי מניה. דקיימא לן שותפין לא קפדי אהדדי. עד כאן.) השתא סתם ניהא אמרת לא - אף על פי שחוקרא ראייה קפדי. אמר אביי בו' - האי 'מקום שנתנו לגדור' דקתני בתחתי - אבוקעה קאי. אם בן פאי אבל בבקעה - הא מניה מליק, והכי איבעי למינהי אבל מקום שנתנו שלא לגדור - אין מחייבין אותו סכפיה לקרנא לבר, ואם הובלת יסוף לצד חבירה. וכל חוית לקען קשה הוא, וכן שנינו ב'תמיד' (פרק ב' משנה ז'). וכן מטיבה: וחיתה מורחה - ראשי גזעו, וכן 'מחוזו מול מחוזו דלמכיס' א (ז) - ראשי תיכרים מוסבין זו מול זו. (ועוד) (ועבד) - מברא - כופה לעיר ראשי הכותל שנתנו ברבא שאבינו וטסי ומעבה. דודי וחיה הוא - מברקני ומחתיק משכישין אורי בין שניהם עושין חוית מכאן ומכאן. השתא נמי גיזי לה - להדיא פופת שדיא לצדו, ואמא דדי וירידיה הוא, וכן עשית חוית מלניו - לצד שלו. ולקמה פריך: הא מנחין קתני לתיי ליה - מחבר חוית אחרת לצדו.

נשעיה

קתני: וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו; וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו; וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו. אלא אם בונה לתוך שלו ובונה ועושה חוית". מאי חוית? אמר רב הונא: אפסיה ליה לקרנא לבר. - ונעבדו מלניו - עבדו חבירה נמי מלבר, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - גיזותא מידע דיע. איפא דאמר, אמר רב הונא: מיכפא לקרנא מלניו. - ונעבדו מלבר - גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי לייף ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - ליפופא מידע דיע. - והא "מבחוין" קתני קשיא. רבי יוחנן אמר:

41 קתני: וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו; וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו. אלא אם בונה לתוך שלו ובונה ועושה חוית". מאי חוית? אמר רב הונא: אפסיה ליה לקרנא לבר. - ונעבדו מלניו - עבדו חבירה נמי מלבר, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - גיזותא מידע דיע. איפא דאמר, אמר רב הונא: מיכפא לקרנא מלניו. - ונעבדו מלבר - גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי לייף ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - ליפופא מידע דיע. - והא "מבחוין" קתני קשיא. רבי יוחנן אמר:

41 קתני: וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו; וכן סתם גינה במקום שנתנו לגדור דמי, ומחייבין אותו. אלא אם בונה לתוך שלו ובונה ועושה חוית". מאי חוית? אמר רב הונא: אפסיה ליה לקרנא לבר. - ונעבדו מלניו - עבדו חבירה נמי מלבר, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - גיזותא מידע דיע. איפא דאמר, אמר רב הונא: מיכפא לקרנא מלניו. - ונעבדו מלבר - גיזי ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא. - אי הכי, השתא נמי לייף ליה חבירה, ואמר: ידי וירידיה הוא - ליפופא מידע דיע. - והא "מבחוין" קתני קשיא. רבי יוחנן אמר:

בבא בתרא. השותפין - פרק ראשון דף ד עמוד ב - מתוך מהדורת "אבן ישראל - (שטיינזילץ)"

תוספות

נשעיה באתרא מלבר - ר"מ טעם שיהא הותבל בחבוי. ומקפל לה - והקפיל
הוא - אם עשו מחצית נהימה, יעודו עשה חויה; פי' ירכי לבר - ראשי המרזבין
ישב לצד שדה חבוי. וכושיה סוף הוועים שכיבלה האחר ויתן את חביו - וסימנו
מבחוץ. הגדת המעתיק; ירכי - כדאמרין לעיל; טפה יתירא לכני אורי. תוספת מורט

לאפוקי מראבי - ואבי סבר דרשפר איך ליה לעמינה תקנתא לרמא: אם עמד וגדר
את הרביעית - לא גרסינן 'אם עמד ניקף', דהא וכו' ליה לישני דגמרא קאי
אמקוף. רב מלישנא בתרא דקדמור ניקף איכא בנייה. דהא דרייק ניקף 'כיעד הרל'
(בבא קמא בב); טעמא דניקף. איתא דמקף מנור - דיעני להווא לישנא. ד'מ' קנים בול - ואם
תאמר: מאי שנא משדא שיניה שיהא עשירה לישנא

דאם נוסף עמיהו שלא ברשות. אמר רב שמואל
ביהשואלי (בבא מציעא קא.א.) שמין לך דידו על
התחתונה ואומר רבינו יעקב דשאני הבא. דמצי
אמר ליה. לריד סגי לך בניטאר בר וזא. ומכל
מקום. דמי עמי בול דיד ליה. דאנן סהדי דא
היה מתראם כל כך בול - היה גודר בהם.
שניה ועלשית לא - אומר רבינו יעקב
דויעני טעמא: דאן איך אדם
היה מסייע לרביעית על מנת שיהא גודר מארבע
רוחותיו. ובקונטרס פירש: לפי שכבר יצא מן
השלשה מבית דין זכאי. הגיה: וקצת קשה, דאם
כן הו' ברביעית יצא אכע ודן טפח אחרון. ע'
כאן.

נשעיה באתרא מלבר. - ונעבד מלניו - עבד
חבריה מלבר. ואמר: דידי ורדייה הוא. - אי הכי,
השתא נמי דקפיל ליה חבריה, ואמר: דידי ורדייה
הוא - קילופא מידע ידע. הוצא - אומר רב נתנן:
סינופי ירכי מלבר. - ונעבד מלניו - עבד נמי
חבריה מלבר. ואמר: דידי ורדייה הוא. - אי הכי,
השתא נמי גזו ושרי ליה, ואמר: דידי ורדייה
הוא - משרוק ליה מינא. - השתא נמי אתי חבריה
וקלף ליה - קילופא מידע ידע. אבוי אמר: הוצא
לית ליה תקנתא אלא בשמרא. 'אבל אם עשו מדעת
שניהם'. אמר ליה רבא מפרוקא לרב אשי: לך מיעשה
לא זה ולא זה אמר ליה: לא עריכא, דקדים תוד מנייהו
געבד דידיה, ואי לא עבד חבריה - אמר: דידיה הוא.
ותנא, תקנתא לרמיא קא משמע לן? אמר ליה: ורשא
לאו תקנתא לרמיא הוא? אמר ליה: בשלמא רישא

תנא דינא, ומשום דינא תנא תקנתא, אלא סיפא דינא קתני, דקתני תקנתא? אמר רבנא:
הכא בהוציא עסקינן, לאפוקי מראבי דאמר: הוצא לית ליה תקנתא אלא בשמרא, קא משמע
לן דרביית מינא. משנה המקום את חביו משלש רוחותיו, וגדר את הראשונה ואת השניה
ואת השלישית - אין מחזיקין אותה; רבי יוסי אומר: אם עמד וגדר את הרביעית - מגלגלין
עליה את הכל. גמרא אמר רב יהודה אמר שמואל: הלכה פריה וסי, דאמר: אם עמד וגדר
את הרביעית - מגלגלין עליה את הכל, לא שנא עמד ניקף, לא שנא עמד מקוף. איתמר,
רב הונא אמר: הכל - לפי מה שהגיד, הניא בר רב אמי: הכל - לפי דמי קנים בול. תנן:
המקום את חביו משלש רוחותיו, וגדר את הראשונה ואת השניה והשלישית - אין
מחזיקין אותה; רב רביעית - מחזיקין אותה. אימא סיפא, רבי יוסי אומר: אם עמד וגדר את
הרביעית - מגלגלין עליה את הכל; בשלמא לרב הונא דאמר: הכל לפי מה שגדר בה, הנינא
דאיפא בין תנא קמא ורבי יוסי, תנא קמא סבר: הכל לפי דמי קנים בול אין, ומה שגדר
לא, ורבי יוסי סבר: הכל לפי מה שגדר; אלא לחיאי בר רב דאמר: הכל לפי דמי קנים
בול. מאי איפא בין תנא קמא לרבי יוסי? אי דמי קנים בול לא קרובי ליה, מאי קרובי
ליה? - אי בעית אימא: אגר נטרא איפא ביניהו, תנא קמא סבר: אגר נטרא אין, דמי
קנים בול לא, ורבי יוסי סבר: דמי קנים בול. ואי בעית אימא: ראשונה שניה ושלישית
איפא ביניהו, תנא קמא סבר: רביעית הוא דיהיב ליה, אבל ראשונה שניה ושלישית - לא
יהיב ליה, ורבי יוסי סבר: ראשונה שניה ושלישית נמי יהיב ליה. איפעיית אימא: מקוף וניקף
איפא ביניהו, דתנא קמא סובר: מעמא דעמד ניקף דמגלגלין עליה את הכל, אבל עמד
מקוף - אינו נותן לו אלא דמי רביעית; ורבי יוסי סבר: לא שנא ניקף ליה, לא שנא איפא
עמד וגדר - מגלגלין עליה את הכל. לישנא אחרת: מקוף וניקף איפא ביניהו, תנא קמא
סבר: אם גדר מקום, כן את הרביעית נמי יהיב ליה. ורבי יוסי סבר: אם עמד ניקף וגדר את
הרביעית הוא דיהיב ליה, דגלי דעתיה דניחא ליה, אבל אם גדר מקוף - לא יהיב ליה מיד.

אפש בהוצאה של גדר אבנים. הרי רסיקין: תנן המקום את חביו משלש רוחותיו אין מחזיקין אותה ואת
הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: אימא סיפא רבי יוסי אומר: בר וגדר את הראשונה
בר וניקף את חביו ואת רבינו יעקב, הרי הוא עמד רביעית. הוא אם עמד מקוף את חביו משלש
רוחותיו, ואת הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: אימא סיפא רבי יוסי אומר - בשלמא
לרב הונא אומר: 'הכל רבי יוסי מיהו שדא' - הנינא דאיכא בין תנא קמא לרבי יוסי: דתנא קמא דלא נקט לישנא דרבי' - סבר נמי קנים בול הוא דמחזיקין אותה; רבי יוסי
סבר. כו. דהא ליכא למימר דתנא קמא דוקא אם גדר מקוף את הרביעית הוא דמחזיקין אותה, אבל אם גדר ניקף לא - דכל שכן הוא: השתא היכא דלא גלי דעתיה דניחא ליה בדיקפא
כאן מאיכא ליה, כל שכן ויכא דגלי. ולרבי יוסי נמי, קא סלקא דעתך השתא תנא קמא דוקא רבי יוסי ורבי יעקב, הרי הוא עמד רביעית. הוא אם עמד מקוף את חביו משלש רוחותיו, ואת
הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: איב ליה אגר נטרא - דבר מועט שיהא צריך ליתן לשומר בכל שנה כדריה מקמתיה. דתנא קמא סבר - דמי
רביעית יהיב ליה אם גדרה מקום. אבל מיהו הראשונה נמי שכתב ידנו: שכתב ידנו: שחזר שיש מיים רבים ולא הועילו. לו לא כוונה ניקף לרביעית - לא יהיב ליה
מיד, כדפירשתה, שכתב ידנו יד בית דין מרם. ולרבי יוסי, לא שנא גדרה ניקף ולא שנא מקף - מגלגלין עליו את הכל במלך דמי קנים. ואיפעיית אימא: מקוף וניקף איכא ביניהו -
דתנא קמא אית ליה דרבי יוסי דהא וגדרה ניקף. אבל רבי יוסי לית ליה דתנא קמא בדר מקוף. תנא קמא סבר: לא שנא ניקף ולא שנא מקוף. כן גדר לרביעית - מחזיקין אותה, דהא

אפש בהוצאה של גדר אבנים. הרי רסיקין: תנן המקום את חביו משלש רוחותיו אין מחזיקין אותה ואת הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: אימא סיפא רבי יוסי אומר: בר וגדר את הראשונה
בר וניקף את חביו ואת רבינו יעקב, הרי הוא עמד רביעית. הוא אם עמד מקוף את חביו משלש רוחותיו, ואת הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: אימא סיפא רבי יוסי אומר - בשלמא
לרב הונא אומר: 'הכל רבי יוסי מיהו שדא' - הנינא דאיכא בין תנא קמא לרבי יוסי: דתנא קמא דלא נקט לישנא דרבי' - סבר נמי קנים בול הוא דמחזיקין אותה; רבי יוסי
סבר. כו. דהא ליכא למימר דתנא קמא דוקא אם גדר מקוף את הרביעית הוא דמחזיקין אותה, אבל אם גדר ניקף לא - דכל שכן הוא: השתא היכא דלא גלי דעתיה דניחא ליה בדיקפא
כאן מאיכא ליה, כל שכן ויכא דגלי. ולרבי יוסי נמי, קא סלקא דעתך השתא תנא קמא דוקא רבי יוסי ורבי יעקב, הרי הוא עמד רביעית. הוא אם עמד מקוף את חביו משלש רוחותיו, ואת
הרביעית - מחזיקין אותה. ואתינן ליה: איב ליה אגר נטרא - דבר מועט שיהא צריך ליתן לשומר בכל שנה כדריה מקמתיה. דתנא קמא סבר - דמי
רביעית יהיב ליה אם גדרה מקום. אבל מיהו הראשונה נמי שכתב ידנו: שכתב ידנו: שחזר שיש מיים רבים ולא הועילו. לו לא כוונה ניקף לרביעית - לא יהיב ליה
מיד, כדפירשתה, שכתב ידנו יד בית דין מרם. ולרבי יוסי, לא שנא גדרה ניקף ולא שנא מקף - מגלגלין עליו את הכל במלך דמי קנים. ואיפעיית אימא: מקוף וניקף איכא ביניהו -
דתנא קמא אית ליה דרבי יוסי דהא וגדרה ניקף. אבל רבי יוסי לית ליה דתנא קמא בדר מקוף. תנא קמא סבר: לא שנא ניקף ולא שנא מקוף. כן גדר לרביעית - מחזיקין אותה, דהא

[דף ל"ה ע"ב]

הלכה ד' מתני' – השוחט את הפסח על הקמין עובר בלא תעשה

רבי יהודה אומר אף התמיד

רבי שמעון אומר אף הפסח בארבעה עשר לשמו חייב ושללא לשמו פטור ושאך כל הזבחים בין לשמן ובין שללא לשמן פטור ובמועד לשמו פטור ושללא לשמו חייב ושאך כל הזבחים בין לשמן ובין שללא לשמן חייב הוין מן החטאות ששחטה שללא לשמה:

גמרא – מנין לשוחט פסח על הקמין שהוא עובר בלא תעשה? תלמוד לומר: "לא תשחט על חמין דם זבחי", אין לי אלא השוחט, הזורק מנין? תלמוד לומר "לא תשחט על חמין דם".

אמר רבי שמואל בר רב יצחק: מפה שהוא מתחייב על הזריקה, תדא אמרת פסח עצמו בשר. אמר רבי יוסה: תפתר שנתמנה לו חמין בין שהיטה לזריקה, או שהיה זה שוחט וזה זרק. תני חוקיה: "לא תשחט על חמין דם זבחי", התורה קראת אותו זבחי.

אמר רבי מנא: אלולי דתנייה חזקיה מצינו דבר פסול וחיבין עליו חטאת. המחמין את הפסולה – אית תניי תני חיב, אית תניי תני פטור. אמר רב חסדא: מאן דאמר חיב – בשנפסלה מחמת חמוצה מאן דאמר פטור – בשלא נפסלה מחמת חמוצה.

הקטיר אמורין על הקמין – אית תניי תני חיב, אית תניי תני פטור. מאן דאמר חיב – דם" מפל מקום. מאן דאמר פטור – "זבח". מה זביחה מיתדת שהיא מעפכה הכפרה, יצאו הקטיר אמורין שאינן מעפכין את הכפרה.

[דף ל"ז ע"א]

מלק עוף על חמין – אית תניי תני חיב, אית תניי תני פטור. מאן דאמר חיב – דם" מפל מקום. ומאן דאמר פטור "זבח" יצא עוף שאינו זבח. רבי יעקב בר זבדי בעא קומי רבי יוסה: מאן דאמר חיב ניהא, מאן דאמר פטור מה טעמא? אמר ליה: למדין ענש מענש ואין למדין ענש מפטור.

רבנן דקיסרין בעוין, יכול הפסול והמחלה על חמין יהא חיב? תלמוד לומר "זבח". מה זביחה מיתדת שהחיבין עליה בחוין – יצא הפסול והמחלה על חמין שאין חיבין עליה בחוין.

יכול המקטיר אמורין על חמין יהא חיב? תלמוד לומר "וכפר". מה זריקה מיוחדת שהיא מעבכת את הכפורה, יצאו הקטר אמורין שאינן מעבכין את הכפורה. רבי יעקב בר זבדי בעא קומי רבי יוסה: עד דאת דין לה לפטור. דונה לחיוב, יכול המקבל והמחלה על חמין יהא פטור? תלמוד לומר "זבח". מה זביחה מיוחדת שחיבין עליה בחיז, אף אני ארבה הקטר אמורין שחיבין עליהן בחיז. יכול המקטיר אמורין על חמין יהא פטור? תלמוד לומר "וכפר". מה זריקה מיוחדת שהיא מעבכת את הכפורה, אף אני ארבה המקבל והמחלה שהן מעבכין את הכפורה.

אמר ליה: דבר שונה בשניהם מלמד, דבר שאינו שונה בשניהן אינו מלמד. "זבח", מה זביחה מיוחדת שהיא מעבכת את הכפורה וחיבין עליה בחיז, יצא המקבל והמחלה שאין חיבין עליהן בחיז, יצאו הקטר אמורים שאינן מעבכות את הכפורה.

תמן תנינן, בית שמאי אומרים: שאור פזית חמין בכותבת. ובית הלל אומרים: זה וזה בכזית. רבי זריקן בשם רבי יוסה בן חנינא: לא שנו אלא לבעורו, אבל לאכילה פזית. רבי אבהו בשם רבי יוחנן: בין לבעורו בין לאכילה פזית.

קם רבי מנא עם רבי הוקיה, אמר ליה: מנן שמע רבי הדא מלתה? אמר ליה: מן רבי אבהו. אמר ליה: ואנן אמרין רבי אבהו בשם רבי יוחנן: בין לבעורו בין לאכילה פזית. שחטו על חמין אחר. מי אתה מחלה אחר אכילתו או אחר בעורו?

תמן אמר רבי ירמיה בשם רבי זעירא: שני חצאי זיתים בתוך הפית – אין הפית מצטרף. בתוך הפלי הפלי – שחטו עליהן מאחר שאלו בתוך הפית ואין הפית מצטרף – פטור, או מאחר שאלו בתוך הפלי והפלי מצטרף – חיב. שחטו על שיאור, מאחר דאמר רב הונא בשם רב: מתר להאכילו לכלבו – פטור, או מאחר דרב אמר: לוקין על אכילתו – חיב.

רבי שמעון בן לקיש אמר: עד שיהא לשוחט לאחד מבני חבורה. רבי יוחנן אמר: לשוחט אף על פי שאינו מבני חבורה, לאחד מבני חבורה אף על פי שאינו שוחט. רבי יוחנן אמר: אפלו נתון עמו בירושלם. רבי שמעון בן לקיש אמר: עד שיהא נתון עמו בעזרה. דין כדעתיה ודין כדעתיה, דאיפלגין:

[דף ל"ז ע"ב]

שני יום טוב של גלויות. רבי יוחנן אמר: מקבלין התרבייה על ספק. רבי שמעון בן לקיש אמר: אין מקבלין התרבייה על ספק.

הכל מודין שאם היה נתון כנגדו בחלון בירושלם. מאן דאמר ספק ודאי, מאן דאמר בעזרה בירושלים הוא.

מה טעמא דרבי יודן? דם זבחי. דם פסח ודם תמיד.

אמר רבי יוחנן: טעמא דרבי שמעון, כתוב אחד אומר: "לא תשחט על המזין דם זבחי", וכתוב אחד אומר: "לא תזבח על המזין דם זבחי". אחד הפסח בארבעה עשר, אחד שאר כל הזבחים בחלו של מועד. מה ראיית לרבנותן בחלו של מועד ולהוציאן מן ארבעה עשר? אחר שרבה הפתוח ומעט, מרבה אני אותן בחלו של מועד, שהוא "בל יראה ובל ימצא", ומוציאן מארבעה עשר שאינן "בל יראה ובל ימצא".

ואתניא ביי דאמר רבי מאיר דרבי מאיר אמר מישש שעות ולמעלן מדברייהן. אמר רבי מנא להן דכתיב זבח חג הפסח ארבעה עשר אגז קמיז.

אמר רבי יוחנן: חבורה היתה מקשה, מה אגז קמיז? אם בשאבד ונמצא קדם לכפרה בין לשמו בין שלא לשמו – פשר, ונתק לרעה. אם בשאבד ונמצא לאחר כפרה, בין לשמו בין שלא לשמו – פסול, שלמים הוא. וקמימנה בשנטמאו הבעלים, או שהזידו, וכבר נדחה לפסח שני. לשמו פטור והוא פסול, שלא לשמו – חייב והוא פשר.

והיידונו לשמו – פטור. תמן אמרין בשם רב הסדא: בשעבר שנתו בין ראשון לשני. רבי לא בשם רבי יוחנן:

[דף ל"ז ע"א]

בשעבר זמן כפרתו.

פסח שעבר זמנו ושחטו לשמו בזמנו, או ששחט אחרים לשמו בזמנו. רבי ליעזר פוסל ורבי יהושע מכשיר. רבי ליעזר פוסל שהוא בשוחט פסח לשם שלמים, ורבי יהושע מכשיר שהוא בשוחט שלמים לשם פסח. מפיון שעבר זמנו לא שניא. היא השוחט פסח לשם שלמים היא השוחט שלמים לשם פסח. על דעתיה דרב הסדא בשעבר שנתו בין ראשון לשני, על דעתיה דרבי לא בשם רבי יוחנן בשעבר זמן כפרתו.

הלכה ה' מתני' – הפסח נשחט בשלש כפות, שגאמר (שמות יב): ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל, קהל ועדה וישראל. נכנסה כת הראשונה, נתמלאת העזרה, נעלו דלתות העזרה. תקעו והריעו

ותקעו. הפתנים עומדים שורות שורות, ובידיהם בזיכי כסף ובזיכי זהב. שורה שבלה כסף כסף, ושורה שבלה זהב זהב. לא היו מעורבין. ולא היו לבזיכין שולים, שפא יניחום ויקרש הדם:

גמרא – רבי יעקב בר אחא בשם רבי יסא: נתן כח בקולו של משה והיה קולו מהלך בכל ארץ מצרים מהלך ארבעים יום. ומה היה אומר? ממקום פלוני עד מקום פלוני בת אחת. וממקום פלוני ועד מקום פלוני בת אחת. ולא תתמה, ומה אם אבק שאין דרב להלך את מר: "והיה לאבק על כל ארץ מצרים" (שמות ט, ט) קול שדרבו להלך לא כל שכן? אמר רבי לוי: בשם שנתן כח בקולו של משה, כך נתן כח בקולו של פרעה. והיה קולו מהלך בכל ארץ מצרים מהלך ארבעים יום. ומה היה אומר? "קומו צאו מתוך עמי". לשעבר הייתם עבדי פרעה מיפן והילך אתם עבדי ה'. באותה שעה היו אומרים: הללויה הללו עבדי ה' ולא עבדי פרעה.

תני, תמיד שיש לו נסכים – תוקעין לנסכים. פסח שאין לו נסכים – תוקעין לשהיטתו.

דלמה, רבי זעירא, ורבי יעקב בר אחא ורבי אבינא הוון יתיבין. אמר רבי אבינא: מפני הרמאין. אמר ליה: רבי יעקב בר אחא: בכל פומדן? אמר ליה: רבי זעירא. אמר ליה: בפלגות פומדן? אתא רבי ירמיה בשם רבי יוחנן: מפני הרמאין.

[דף ל"ז ע"ב]

הלכה ו' מתני' – שחט ישראל וקבל הפהו, נותנו להקברו והקברו וקברו, ומקבל את המלא ומחזיר את הריקן. בהו הקרוב אצל המזבח זרקו וריקה אחת כנגד היסוד.

גמרא – כתוב אחד אומר: "אף בכור שזר או בכור פושב או בכור עז לא תפדה קדש הם את דמם תזרק על המזבח". וכתוב אחד אומר: "ודם זבחיך ישפך על מזבח ה' אלהיך". אם שפכה למה זריקה? ואם זריקה למה שפכה? תני, ישפך לא ויפך, ישפך לא יזה, ישפך לא יזרק. ופרש בקבלה: פתנים זרקין את הדם מידי הלזים.

הכל מודין בשפכה די הכן ובהזיה די הכן, ומה מפליגינן בזריקה? רבי מנא אמר: זריקה בעין שפכה. רבי תנניה אמר: זריקה בעין הזיה. אמר רבי יוחנן: בר מרייא קריייה מסייע לרבי תנניה: "כי מי נדה לא זרק עליו טמא יהיה" וגו'. הא די לא קים גבה היות ואת צווח לה זריקה?

הלכה ז' מתני' – יצתה בת ראשונה ונכנסה בת שניה. יצתה שניה, נכנסה שלישית. פמעשה הראשונה כך מעשה השניה והשלישית. קראו את החלל. אם גמרו שנה, ואם שנו שלשו, אף על פי

שלא שלשו מימיהם. רבי יהודה אומר, מימיהם של פת שלישית לא הגיע לאהבתי פי ישמע ה', מפני שעמה מעטין:

גמרא – תמן תנינן, יצאו ואכלו ושתו וכאו בין הערבין וקראו הלל הגדולה. אי זו היא הלל הגדולה? רבי פרנך בשם רבי תנינא: הודו לאלהי האלהים. אומר רבי יוחנן: ובלבד משעומדים בבית ה'. למה באילין תרתין פרשתא? רבי זעירא רבי אבהו בשם רבי שמואל בר נחמן: מפני שירידת גשמים כלולה בהן. על דעתיה דרבי יוחנן ניהא, דכתיב "מעלה נשיאים מקצה הארץ". וברבי תנינא מה בגין דכתיב:

[דף ל"ח ע"א]

"נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו".

רבי בא ורבי סימון תריהון אמרין: תדא דידן. רבי יושע בן לוי אומר: תדא דידן. בר קפרא אומר: תדא דידן. בר קפרא כדעתיה, דתנינן, מימיה של פת השלישית לא הגיעה ל"אהבתי פי ישמע ה' את קולי תתנוני", מפני שעמה ממועטין. תני בר קפרא: זו היא הלל הגדולה.

חד בר אביה עבר קומי תבותא, אומר לון: ענין בתריי מה דנא אומר, תדא אמרה לית תדא דידן. אומר רבי מנא: תדא דידן נפא הוה רב, בגין בן אומר לון: ענין בתריי מה דנא אומר.

תני, היא היתה נקראת בת עצלים. אומר רבי אבון: מה אם דבר שמצותו לכן היא היתה נקראת בת עצלים, מפני שהוא מתעצל במצוה על אחת כמה וכמה:

הלכה ח' מתני' – כמעשהו כחל כה מעשהו בשבת, אלא שהכהנים מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים.

רבי יהודה אומר, כוס היתה ממלא מדם התערובות, ורקו וריקה אחת על גבי הפונבת, ולא הודו לו חכמים.

גמרא – אומר רבי יונתן: לא כל שבות התירו במקדש, והיו הכהנים משתקעין בדם עד ארפובותיהן. כיצד היו עושין? מסמיות היו עושין להן.

תמן תנינן, רבי יודה מחיב בדם התמצית. אמר רבי יוחנן: לא רבה אותה רבי יודה אלא להפירת אתא. אמר רבי יוחנן: לא רבה אותה רבי יודה אלא להפירת אתא. רבי הונאה רבי אבהו בשם רבי יוחנן: לא רבה אותה רבי יודה אלא להפירת.

תמן אמר בשם רב חסדא: מתניתא בן, אמרו לו: והלא דם התמצית הוא, ודם תמצית פסול על גבי המזבח!

ועוד מן הדא, ורבו לא נתקבל בכלי, ודם שלא נתקבל בכלי פסול מעל גבי המזבח. ואית לרבי יודה דם מכטל דם, כמא דלית ליה הדא והוא מקבל מינהו, בן לית ליה הדא והוא מקבל מינהו. רבי יוסי בי רבי בון בשם רב חסדא: מתניתא אמרה בן, אין לי אלא דם הנפול במקדשין, דכר שהוא ראוי לכפרה, מנין דם הנפול בחלין ודם תמצית בין בחלין בין במקדשין?

[דף ל"ח ע"ב]

תלמוד לומר "דם". וכל דם שהוא אצל נפש הוא מזכיר כפרה, אצל תמצית אינו מזכיר כפרה.

הלכה ט' מתני' – ביצד תולין ומפשיטין, אנקליות של ברזל היו קבועים בכתלים וכעמודים שבהן תולין ומפשיטין. וכל מי שאין לו מקום לתלות ולהפשיט, מקלות דקים חלקים היו שם, ומניח על כתפו ועל כתף חברו, ותולה ומפשיט.

רבי אלעזר אומר, ארבעה עשר שחל להיות בשבת, מניח ידו על כתף חברו, ויד חברו על כתפו, ותולה ומפשיט.

גמרא – רבי ועירא בשם רבי אלעזר: קנים ומקלות קדם להתרת הכלים נשנו.

הלכה י' מתני' – קרעו והוציאו אמוריו, נתנו כפגים והקטירן על גבי המזבח.

יצתה פת ראשונה וישבה לה בהר הבית, שנייה בחיל, והשלישית במקומה עומדת. חשכה, יצאו וצלו את פסחיהן.

גמרא – פתיב "והזה מפניו" מפלו. אמר רבי אבינא: ובלבד מזבח שלם.

פתיב "והקטירו אותו", "והקטירו", "והקטירם", מה תלמוד לומר והקטירו אותו? הכשר ולא הפסול. "והקטירו" – שלא יערב חלבים בחלבים. "והקטירם" – פלן פאתה. הלא את מר "והקטירו" שלא

יערב חלבים בחלבים, והכא את מר הקטירם בלן פאחת! אמר רבי לא: כאן בפנים וכאן על גבי המזבח.

לא בן תני רבי היה, לא היתה ישיבה בעזרה אלא למלכי בית דוד בלבד. ואמר רבי אימי בשם רבי שמעון בן לקיש: אפלו למלכי בית דוד לא היתה ישיבה בעזרה. תפטר, לשמיהו עצמו לכתל וישב לו. והא פתיב: "ויבא המלך דוד וישב לפני ה'" וגו'. אמר רבי אייבו בר נגרי: וישב עצמו לתפלה.

וצאת פת הראשונה וישבה לה בחר הכות וחסונה בחיל והשלישית במקומה. רבי נחמן בשם רבי מנא: מה אתינן מיתני, וישבה לה במקומה? עמדה לה במקומה!

הדרן עלך תמיד נשחט

[דף ל"ט ע"א]

פרק שישי

הלכה א' מתני' – אלו דברים בפסח דוחין את השבת, שהיטתו וזריקת דמו ומחוי קרביו והקטור חלבי.

אבל צליטו והדחת קרביו אינן דוחין את הרקבו והבאתו מחוץ לתחום, והתיכת יבלתו, אין דוחין את השבת. רבי אליעזר אומר, דוחין.

גמרא – זו הלכה נעלמה מוקני בתיורה, פעם אחת חל ארבעה עשר להיות שבת, ולא היו יודעין אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אמרו: יש כאן בבלי אחד ויהלל שמו, ששמש את שמעיה ואבטליון יודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו. אפשר שיש מפני תוחלת! שלחו וקראו לו, אמרו לו: שמעת מנמיה כשחל י"ד להיות בשבת, אם דוחה את השבת אם לאו? אמר להן: וכי אין לנו אלא פסח אחד בלבד דוחה את השבת? בכל שנה וחלא פמה פסחים ידחו את השבת בכל שנה!

אית תניי תני: מאה. אית תניי תני: מאתים. אית תניי תני: ג' מאות. מאן דאמר מאה – תמידין. מאן דאמר מאתים – תמידין ומוספי שבתות. מאן דאמר ג' מאות – תמידין ומוספי שבתות של ימים טובים ושל ראשי חודשים ושל מועדות.

אמרו לו: כבר אמרנו שיש עמך תוחלת. התחיל דורש להן מהקלש ומקל והמר ומגזרה שונה. מהקלש – הואיל ותמיד קרבן צבור ופסח קרבן צבור. מה תמיד קרבן צבור דוחה שבת אף פסח קרבן צבור דוחה את השבת. מקל והמר – מה אם תמיד שאין מתיבין על עשייתו כרת – דוחה את השבת, פסח שתיבין על עשייתו כרת – אינו דין שידחה את השבת? מגזרה שונה – נאמר בתמיד "במועדו", ונאמר בפסח "במועדו", מה תמיד שנאמר בו "במועדו" – דוחה את השבת, אף פסח שנאמר בו "במועדו" – דוחה את השבת.

אמרו לו: כבר אמרנו, אם יש תוחלת מבבלי? הקלש שאמרת יש לו תשובה – לא, אם אמרת בתמיד שבן יש לו קצבה, תאמר בפסח שאין לו קצבה? קל והמר שאמרת יש לו תשובה – לא, אם אמרת בתמיד שהוא קדשים תאמר בפסח שהוא קדשים קליו? גזרה שונה שאמרת, שאין אדם דן גזרה שונה מעצמו.

רבי יוסי בר רבי בון אמר בשם רבי אבא בר ממל: אם בא אדם לדון אחר גזרה שונה מעצמו עושה את השרץ מטמא באהל. ואת המת מטמא בכעדשה, דו דרש "בגד עור" – "בגד עור" לגזרה שונה. כך אם יהיה השרץ כידו של אדם אפלו טובל במי שלוח או במי בראשית – אין לו טהרה עולמית, השליכו מידו – מיד הוא טהור. רבי יוסה בי רבי בון בשם רבי בא בר ממל: אדם דן גזרה שונה למים תלמודו, ואין אדם דן גזרה שונה לבטל תלמודו. רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי בא בר ממל: אדם דן קל והמר לעצמו ואין אדם דן גזרה שונה לעצמו, לפיכך משיבין מקל והמר ואין מושיבין מגזרה שונה.

אף על פי שהיה יושב ודורש להן כל היום – לא קבלו ממנו, עד שאמר להן: יבוא עלי כך שמעתי משמעיה ואבטליון, בין ששמעו ממנו כן, עמדו ומנו אותו נשיא עליהן. בין שמנו אותו נשיא עליהן, התחיל מקנתרן בדברים, ואומר: מי גרם לכם לצרף לבבלי הזה? לא על שלא שמושתם לשני גדולי עולם לשמעיה ואבטליון שהיו יושבין אצלכם, בין שקנתרם בדברים –

[דף ל"ט ע"ב]

נעלמה הלכה ממנו. אמרו לו: מה לעשות לעם ולא הביאו סביניהם? אמר להן: הלכה זו שמעתי ושכחתי, אלא הניחו לישראל אם אינן נביאים בני נביאים הן. מיד, כל מי שהיה פסחו מלה – היה תוחבה בגזתו, גדי – היה קושרה בין קרניו, נמצאו פסחיהן מביאין סביניהם עמהן, בין שראת את המעשה נזכר את הלכה, אמר: כך שמעתי משמעיה ואבטליון. רבי זעירה בשם רבי אליעזר: כל תורה שאין לה בית אב אינו תורה.

תמן תנינן, רכב עליה, נשען עליה, נתלה בזנבה, עבר בה את הנחר, קפל עליה את המוסרה, נתן טליתו עליה – פסולה. אבל קושרה במוסרה. עשה לה סנדל בשביל שלא תחליק, פרש טליתו עליה מפני הזבובין – פשרה. זה הכלל, כל שהוא לצרפה – פשרה, לצרף אחר – פסולה.

הדא ילפה מן הדיא ומהיא ילפה מן הדא, הדא מן הדיא, שאם תלה בה סבין לשוחטה – פשרה, ומהיא ילפה מן הדא, שכל עבודה שהיא לשם קדשים – אינה עבודה. ויתיר להן על ידי חולצה? אלא כרבי אימי. ואפלו תימר כרבי סימון, בשם שנעלמה זו נעלמה זו.

אמר רבי אבון: וקלא אי אפשר לשני שביעית שיהויל י"ד לחיות בשבת. ולמה נתעלמה חלכה מהו? כדי לתן גדלה לחלל.

אמר רבי מנא: אנה שמעית מרבי יודן ומן כל רבניו, מפני מה נהגין בית דין שלמטון ככבוד? שלא ירבו הפחלקת בישראל. שלשה הניחו בתרן בעולם הנה וירשו חיי העולם הבא ואלו הן יונתן בן שאול ואלעזר בן עזריה. וקני בתירה. יונתן בן שאול אמר רבי לא: אפלו נשיא מאחורי הקורין יודעות היו שדוד עתיד למלוך. אלעזר בן עזריה תניין הנה, לית לה פתה דוקני בתירה דשרין גרמון מן נשייתא ומנוניה נשיא. רבני דקיסרין אמרין: אף רבי תנינה דצפורין לרבי מנא.

אמר רבי יושע בן קבסי: כל ימי הייתי בורח מן השררה, עכשו שנכנסתי, כל מי שהוא בא ומוציאני – בקומקום הנה אני יורד לו. מה הקומקום הנה בונה ומפציעו מפחם בו, כך אני יורד לו. אמר רבי יוסי בי רבי בון: חם ושלום, הנהו בעי לה, אלא דהיה אמר מאן ימר לי דחורן מקדש שם שמיא דכותי. על שלשה דברים עלה הלל מן הכל. טהור הוא וכול יפטר וילך לו? תלמוד לומר: "ומהרו חכהו". אי "ומהרו חכהו", יכול אם אמר חכהו על טהור יהא טהור?

[דף מ' ע"א]

תלמוד לומר "טהור הוא ומהרו חכהו", על זה עלה הלל מן הכל.

כתוב אחד אומר: "וזכחת פסח לח' אלהיך צאן ובקר", וכתוב אחד אומר: "מן הכבשים ומן העזים תקחו", הא כיצד? צאן לפסח וצאן ובקר לחגיגה.

כתוב אחד אומר: "ששת ימים תאכל מצות" וכתוב אחד אומר "שבעת ימים מצות תאכלו", הא כיצד? ששה מן הקדש ושבעה מן הישן, ודרש והסבים ועלה וקבל חלכה.

מחזיו קרביו – אָמר רבי יוחנן: "כָּל פֶּעַל ה' לַמַּעֲנֵהוּ", שְׁלֵא יְהֵא נִרְאָה כְּנוֹטֵל אֲמוּרִין מִתּוֹךְ מִזְבַּח מִנְזֵל.
 תְּנִי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל: הַפְּשִׁטוּ דוּחָה אֶת הַשִּׁבְתָּ. תְּנִי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּנֵי שֶׁל יוֹחֲנָן בֶּן בְּרוּקָה, אוֹמֵר: בַּשִּׁבְתָּ
 הִיָּה מִפְּשִׁיט אֶת הַחוּהָ. מֵאִי טַעֲמָא דְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל? שְׁלֵא יְהֵא נִרְאָה כְּנוֹטֵל אֲמוּרִין מִתּוֹךְ זֶבַח מִנְזֵל.
 מַה עֵבֶד לָהּ רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּנֵי שֶׁל רַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן בְּרוּקָה? מִתּוֹךְ שֶׁהוּא הוֹפְכוֹ, אֵינֵנו כְּנוֹטֵל אֲמוּרִין מִתּוֹךְ
 זֶבַח מִנְזֵל.

אָמַר רַבִּי יוֹחֲנָן: רַבִּי יִשְׁמַעֵאל וְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּנֵי שֶׁל רַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן בְּרוּקָה אָמְרוּ דְבַר אֶחָד. כְּמַה דְרַבִּי
 יִשְׁמַעֵאל אָמַר: מְבַחֵר דוּחָה, אֵין מְבַחֵר מִן הַמְבַחֵר דוּחָה, כִּף רַבִּי יִשְׁמַעֵאל בְּנֵי שֶׁל רַבִּי יוֹחֲנָן בֶּן
 בְּרוּקָה אוֹמֵר: מְבַחֵר דוּחָה אֵין מְבַחֵר מִן הַמְבַחֵר דוּחָה. אֵין תֹּאמַר מְבַחֵר הוּא – יִקְרַעְנוּ וַיּוֹצִיא
 אֲמוּרֵיו. אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹז: לֹא אֲתִיָּא אֱלָא פְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּתַנִּי הַגּוֹרֵד, הַקּוֹדֵדָה, הַקּוֹצִין, כֹּל שֶׁהוּא
 בַּשִּׁבְתָּ – תִּיב. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר אוֹמֵר: הַגּוֹרֵד – עַד שְׁיַגִּיר כֹּל צֶרֶפוֹ, הַקּוֹדֵדָה – עַד שְׁיַקְדָּה כֹּל
 צֶרֶפוֹ, הַקּוֹצִין – עַד שְׁיַקְצִין כֹּל צֶרֶפוֹ. וְהַמַּעֲבָד אֶת הָעוֹר – עַד שְׁיַעֲבֹד כֹּל צֶרֶפוֹ. אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר
 אֲחָא: לֹא אֲתִיָּא אֱלָא פְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן לֹא עֵבֶד מִקְצַת מְלֶאכֶה כְּכֹלָהּ, וְרַבְּנָן עֵבְדִין מִקְצַת
 מְלֶאכֶה כְּכֹלָהּ.

[דף מ' ע"ב]

וְקָשִׁי עַל דְּרַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל: אֵילֵינוּ נָטַל לְקַצֵּר וְלֹא קִצַּר שְׁמָא כְּלוּם. אָמַר רַב: אֲתִיָּא דְרַבִּין שְׁמַעוֹן
 בֶּן גַּמְלִיאֵל פְּרַבִּי וְהוֹדָה, דְּתַנִּי: הַשׁוֹכֵמ, וְהַמְקַמְקַמ עַל הָאָרֶיג – הָרִי זֶה תִּיב, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִישֵׁב בְּיָדוֹ,
 וְהָכָא מִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּמִישֵׁב בְּיָדוֹ.

וְהַקְטַר חֲלָבֵיו – "וְלֹא יִלִּין חֲלָב חֲזִי עַד בִּקְר", וְאֲמוּרֵי חוּל קַרְבִּין בְּיוֹם טוֹב. אָמַר רַבִּי אֶפְהָו: קִיַּמְתִּיהָ
 בְּשֶׁחַל אֲרַבְעָה עֶשְׂרֵה לְהִיּוֹת בַּשִּׁבְתָּ. רַבִּי יוֹנָה בְּעֵי: אִם בְּשֶׁחַל אֲרַבְעָה עֶשְׂרֵה לְהִיּוֹת בַּשִּׁבְתָּ, אֵין חֲנִינְיָה
 בְּאָה עִמוֹ. אָמְרָה תּוֹרָה – הַקְרִיבָהּ מִבְּעוֹד יוֹם כַּכּוּדִי שְׁלֵא יבּוּא לִידֵי בַל תִּלִּין וְהָכָא הַקְרִיבָהּ מִבְּעוֹד
 יוֹם שְׁלֵא תִבָּא לִידֵי "כֹּל תֹּאחֵר".

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא: אֵילֵינוּ עֵבֶר וְהִבִּיא שְׁמָא אֵינֵנו כְּשֶׁר, מֵאַחַר שֶׁאֵילֵינוּ עֵבֶר וְהִבִּיא כְּשֶׁר – עוֹבֵר.

אֲבָל צְלִיתוֹ וְהִדְחַת קַרְבִּיו אֵינֵן דוּחִין – תְּנִינֵנו, חֲשַׁכָּה יִצְאוּ וְצִלוּ אֶת פְּסָחֵיהוֹן, וְאֵת אָמַר חֲכִינָּ?

[דף מ"א ע"א]

לְשֶׁלְשׁוּלוֹ לְתַנּוּר,

להרפבו, והבאתו מחוץ לתהום, לא אמר אלא חוץ לירושלים, הא חוץ לעזרה מפר, משום שבות שהתירו במקדש.

התיבת יבלת - תמן תנינן, והותכין יבלת במקדש אכל לא במדינה, ואם בקלי - פאן וכאן אסור. הכא את אפר דהנה, וכא את אפר דהנה? רבי סימון רבי יהושע בן לקיש בשם רב פדיה: מפני קלקול פיסות. אמר רבי יוסה: והן שהפיסו. רבי שמעון בן לקיש בשם רבי סבדיה: פאן בנפרכת וכאן בשאינה נפרכת. רבי שמעון בן יקים אמר: פאן בלחה וכאן ביבשה. רבי יוסי בי רבי חנינה אמר: פאן פיד וכאן בקלי.

אתיא דרבי שמעון בן לקיש כבר קפרא ודרבי יוסי בר חנינה פרי יוחנן: דתני, כל המקלקלין פטורין חוץ מן המבעיר והעושה חבורה. בר קפרא אמר: אפלו אינו צריך לדם אפלו אינו צריך לאפשר. אמר רבי יוחנן: והוא שיהא צריך דם והוא שיהא צריך לאפר.

רבי אהא רבי חנינה בשם רבי יוחנן: פאן וכאן בלחה אנו קיימין, והוא שיהא צריך לדם.

הבאתו חוץ לתהום - שבות, הדיא מסייעא להדיא דמר רבי יונתן קומי רבי היא רבה בשם רבי שמעון בר יוסי בר לקוניא: לוקין על תהומי שבת דבר תורה. אמר ליה רבי הנה רבה: והלא אין בשבת אלא מקילה וברת. אמר ליה: והכתיב "אל תאכלו ממנו נא". אמר ליה: מי פתיב 'לא' 'אל' פתיב. אמר ליה: והכתיב: "שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי" אמר ליה: מי פתיב "לא" 'אל' פתיב. אמר רבי יוסי בי רבי בון: אף על פי כן זה עומד בשמועתו וזה עומד בשמועתו.

התיבת יבלתו בקלי שבות.

[דף מ"א ע"ב]

אמר רבי אבהו: לא תני רבי יוסי בן חנינה, אלא הרפכתו והבאתו, הא התיבת יבלתו לא. מן בגין די סבר בקלי הא אין לא סבר בקלי שבות. לא בן אמר רבי אבהו בשם רבי יוסי בן חנינה: מה פליגין בשנטלן הוא אכל אם נטלן אחר - מאוסין הן.

והדין זכה באחר הוא! אמר רבי יוסה: שניא היא הכא דכתיב "זבח".

אמר רבי מנא: הנה שבות ואלו שבות, הנה דוחין ואלו אינן דוחין? אלא שנה בזבח ונה בזבחה,

מלתייה דרבי זעירא אמר: היא זבחה היא זבחה. תני רבי יודה בר פזי דבר קפרא קומי רבי זעירא: תמחני, היאך קבל רבי ליעזר מרבי יהושע את התשובה, שנה בזבחה וזה בזבחה! אמר ליה: בר קפרא תמחה. רבי אליעזר אומר: לא תמחה.

הלכה ב' מתני' – אמר רבי אליעזר: והלא דין הוא, מה אם שהיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת, אלו שהן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי יהושע, יום טוב יוכית, שהתירו בו משום מלאכה, ואסרו בו משום שבות. אמר לו רבי אליעזר, מה זה, יהושע, מה ראיה רשות למצוה.

גמרא – מה שבות? לא בן תנינו, המיחלל את הקדשים.

[דף מ"ב ע"א]

והמבזה את המועדות, והמפר בריתו של אברהם אבינו, והמגלה פנים בתורה, אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים אין לו חלק לעולם הבא.

אמר רבי ירמיה: מהו רשות? רצה בשל רצה לא בשל.

אמר רבי יוסה: הקין הנה רבי ליעזר, צריך מתבזה לרבי יהושע: הרי תגינת יום טוב בשיטתך תוכית, שהתירו בה מלאכה ואסרו בה משם שבות. והנה ליה מימר בה: לא, אם אמרת בתגינת יום טוב, שאין תיבין עליה פרת תאמר בפסח שהיבין עליו פרת. ותיביניה במתניתן: לא, אם אמרת ביום טוב שאין תיבין עליה פרת, תאמר בפסח שהיבין עליו פרת? פיי דמר רבי אימי: עשירין היו בתשובות! או יבא פיי דמר רבי יסא: פאונש דאית ליה תרין טעמין והוא מתיב חד מינהון.

הלכה ג' מתני' – השיב רבי עקיבא הזייה תוכיה שהיא מצוה והיא משום שבות ואינה דוחה את השבת אף אתה אל תמחה על אלו שאף על פי שהן מצוה והן משום שבות לא ידחו את השבת. אמר לו רבי אליעזר ועליה אני דן מה אם שהיטה שהיא משום מלאכה דוחה את השבת הזייה שהיא משום שבות לא תדחה את השבת.

אמר לו רבי עקיבא או הילוף מה אם הזייה שהיא משום שבות אינה דוחה את השבת אף שהיטה שהיא משום מלאכה לא תדחה את השבת.

אמר לו רבי אליעזר עקיבה עקרת מה שכתוב בתורה בין הערבים כמועדו בין בחול בין בשבת.

אמר לו הבא לי מועד לאלו כמועד בשחיטה

כלל אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאיפשר לה ליעשות מערב שבת אינה דוחה את השבת שחיטה שאי אפשר לה ליעשות מערב שבת דוחה את השבת:

גמרא – שלש עשרה שנה עשה רבי עקיבא, נכנס אצל רבי ליעזר ולא היה יודע בו. וזו היא תחלת תשובתו הראשונה לפני רבי ליעזר. אמר לו רבי יהושע: "הלא זה העם אשר מאסת בו צא נא עתה והלחם בו".

תמן תנינן, אי זו היא דרך רחוקה מן המודיעית ולחויץ וכמדתה לכל רוח; דברי רבי עקיבא. רבי אלעזר אומר: מאסקופת עזרה ולחויץ.

אמר רבי יוחנן: לא אמר רבי אליעזר אלא לפוטרו מן ההכרת. אמר רבי לעזר: מתניתא אמרה בן השיב רבי עקיבא הויה תוכיה שהוא מצוה ומצוה להיות. תפטר, שחל יום השביעי שלו להיות בארבעה עשר שחל להיות בשבת, שאלו חול היה – היה מצוה עליו ואחר כך בא ושוחרט לו את פסחו, והוא נכנס ואוכלו בערב, מפיון שהיא שבת ואינו מצוה עליו, נמצא מתעכב מן המצות.

אמר רב הושעיה: תפטר שחל יום השביעי שלו להיות בשלשה עשר שחל להיות בשבת, שאלו חול היה היה מצוה עליו ולמחר הוא בא ושוחרט לו את פסחו והוא נכנס ואוכלו לערב מפיון שהיא שבת ואינו מצוה עליו, נמצא מתעכב מן המצות.

[דף מ"ב ע"ב]

אשכח תני בהדין נדמיוא. אמר רבי יודה בר פזי: תפטר במאן דאמר מאסקופת ירושלם ולחויץ. משיבין דבר מהויץ ירושלם על דבר שבירושלים.

ואית בר נש אמר לרביה 'או חלופי? לפי שהיה רבי ליעזר מלמדו הלכה ובא שאין תגיגה דוחה שבת, וכפר בו בשעת הדין, לפום בן הוא אמר ליה 'או חלופי'.

תני, רבי אליעזר אומר: בשם שהשחיטה דוחה שבת כך מכשירי שחיטה דוחין את השבת.

אמר לו רבי עקיבא: לא, אם אמרת בשחיטה שאי אפשר לה לעשות מערב שבת דוחה את השבת, תאמר במכשירי שחיטה שאפשר להם לעשות מערב שבת אין דוחין את השבת?

אמר לו רבי ליעזר: אמורי צבור וזכיהו, שהוא יכול לעשותן מוצאי שבת, והרי הן דוחין את השבת. מה לי מכשירי שחיטה לפני שחיטה, מה לי מכשירי שחיטה לאחר שחיטה.

אמר לו רבי עקיבה: מה למכשירי שהיטה לאחר שהיטה דוחין את השבת, שפגור דחת שהיטה את השבת. ידחו מכשירי שהיטה לפני שהיטה, ואדין לא דחת שהיטה את השבת. דבר אחר, שאם ימצא הנזבח פסול ונמצא דוחה את השבת בלא שהיטה.

גבי מה אית לך שפא יחלה התינוק ונמצא דוחה את השבת בלא מילה.

התיבון, הרי מזבח שנפל בשבת הרי אינו ראוי לכנות מאתמול.

הגע עצמך שנולדה לו יבולת הרי אינו ראוי לחותכה בשבת. מין יבולת ראוייה לתת מאתמול.

הגע עצמך שהל יום השביעי שלו להיות בשבת, הרי אינו ראוי לחזות בשבת מין הוזה ראוי מאתמול.

הלכה ד' מתני' – אימתי מביא חגיגה עמו? בזמן שהוא בא בחל בטרה ובמעט.

ובזמן שהוא בא בשבת במרבה ובטמאה, אין מביאין עמו חגיגה;

חגיגה היתה באה מן הצאן, מן הפקר, מן הפכשים ומן העזים, מן הזכרים ומן הנקבות. ונאכלת לשני ימים ולילה אחד.

גמרא – תני, חגיגת ארבעה עשר היתה באה מן המעשר. רבי יעקב בר אחא בשם שמואל בר אבא: זאת אומרת, שהוא רשות אין תימר חובה, דבר שהוא בא חובה – בא מן המעשר.

תני, חגיגה הפאה עם הפסח היתה נאכלת תחלה, כדי שיאכל הפסח לשבע. ולא יאכל הפסח לשבע. רבי יוסי בי רבי בון בשם רבי יעקב בר דסיי: שלא יבא לידי שכירת עצם.

תני, חגיגה הפאה עם הפסח היתה מתבערת עמו. איתא חמי, חגיגה נאכלת לשני ימים ופסח נאכל עד תצות. תימר הכין

[דף מ"ג ע"א]

בעולה עמו על שלחנו התבשילין העולים עמו על השלחן – צריכין להתפער עמו.

אמר רבי יוסה: הדיא אמרה תהין דאובל חובין, ויבדעתייה מיכול קופד צריד מבער פסחה.

הלכה ה' מתני' – הפסח ששחמו שלא לשמו בשבת, חיב עליו הפסח.

מסכת קרבנות פרק אחד עשר

א. אין אוגן רשאי להביא זבחים כל שבעה, אחד זבחים שהן ראויין לבא נדבה, ואחד זבחים שאין ראויין לבא נדבה, אפלו יין ואפלו עצים ואפלו לבונה, שנאמר (ויקרא ג, א): "שלמים". רבי שמעון אומר: שלמים שהכל שלום בהן, מהן למזבח, ומהן לכהנים, ומהן לבעלים. זבחי תודה הרי זה תודה בכל מקום, שנאמר (תהלים ג, כג): "זבחת תודה יכבדנני ושם דרך אראנו" וגו'.

ב. כהן גדול מקריב אוגן ואינו אוכל, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כל אותו היום. רבי שמעון אומר: גומר את העבודה שבידו ובא לו, אבל כהן הדיוט שעמד ומקריב ומת לו מת - מניח את העבודה שבידו ויוצא. לפיכך, אם זרק את הדים או שהקטיר קטרת, כל עבודה שעבד - הרי אלו פסולות.

ג. כל חטאות שדמן נכנס לפנים - אין לכהנים בהן כלום, אלא הדים ואמורין למזבח, ועור ובשר יצאו לבית השרפה. היכן שורפין אותן? בבית הדשן הגדול חוץ לירושלים, ולצפונה של ירושלים חוץ לשלש מחנות, ולא היו שורפין אותן שלמין, אלא מנתחין אותן על ידי עורן כנתחי עולות.

ד. אין הכהנים חולקין בשר כנגד בשר, ועופות כנגד עופות, בשר כנגד עופות, עופות כנגד מנחות, מנחות כנגד מנחות, שנאמר (ויקרא י, ט): "וכל מנחה בלולה בשמן וחרובה לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו". האיש חולק אף על פי בעל מום, אין הקטן חולק אף על פי תמים. קטן, מאימתי בשר לחלק בקדשי מקדש? משיביא שתי שערות, אבל אין מקריבין אותו לעבודה, עד שנתמלא זקנו. רבי אומר: אומר אני, עד שיהא בן עשרים שנה ומעלה - "לנצח על מלאכת בית ה'" (עזרא ג, ח). עולה - כלה

לגבוה ועורה לכהנים. קדשי קדשים הדים ואמוריו - למזבח ובשר ועור לכהנים. קדשים קלים הדים ואמורים למזבח, ועור ובשר לבעלים. זה הכלל: כל שיש לו בבשר - יש לו בעורות, כל שאין לו בבשר - אין לו בעורות, חוץ מן העולה שפרש בה הכתוב (ויקרא י, ח): "עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה", שחטה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, הואיל ולא זכה מזבח בבשרה - לא יזכו הכהנים בעורה. עולת הקדש - אין עורה לכהנים; דברי רבי יהודה. וחקמים אומרים: עורה לכהנים. רבי יוסי בן רבי יהודה מוסיף אף של גרים ושל נשים ועבדים, שנאמר (שם): "עולת איש" - פרט לאלו. אמרו לו: והלא כבר נאמר "עור העולה אשר הקריב לכהן לו יהיה", אם 'כהן' למה נאמר 'עולת איש'? אלא עולה שעלתה לאיש - עורה לכהנים, ושל אעלתה לאיש - אין עורה לכהנים.

ה. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדים עד שנטמא הדים - הדים זרק, ועור ובשר אסורין. ואם נזרק הדים - עור ובשר מתירים. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדים עד שנטמא הזבח - העור אסור. שחטו והפשיטו ונטמא העור ואחר כך זרק את הדים - העור מתר; דברי רבי. רבי שמעון אומר: העור אסור. שחטו ולא הפשיטו, זרק את הדים ואחר כך נטמא הזבח - העור אסור. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדים ואחר כך נטמא הזבח - הכל מודים שהעור מתר. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדים עד שיצא הדים, או ששחטו והפשיטו ולא הספיק לזרק את הדים עד שיצא הדים - לא יזרק, עור ובשר אסורין. ואף על פי שזרק הדים - עור ובשר אסורין.

ו. שחטו ולא הפשיטו, ולא הספיק לזרק את הדים עד שיצא הזבח - העור אסור. שחטו והפשיטו ויצא הזבח ואחר כך זרק את הדים - העור מתר; דברי רבי. רבי

הדשן ומטמאין בגדים. ואם אין נשרפין כמצותן - נשרפין בבית הביירה ואין מטמאין בגדים. רבי יוסי הגלילי אומר: בבית הדשן הגדול היו נשרפין, אפלו בתוך אפלו בקש ואפלו בגבבא, ואפלו לא הצית את האש אלא ברבה - הרי אלו כשרין.

מסכת קרבנות פרק שנים עשר

א. רבי אומר: הפרש בין השוחט בפנים למעלה בחוץ ובין השוחט בחוץ למעלה בחוץ, שהשוחט בפנים למעלה בחוץ - היתה לו שעת הכשר, והשוחט בחוץ למעלה בחוץ - לא היתה לו שעת הכשר. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: הפרש בין השוחט בפנים ומעלה בחוץ, שהשוחט בפנים ומעלה בחוץ - הקדש מקבלו, השוחט בחוץ ומעלה בחוץ - אין הקדש מקבלו. אי אפשר לשוחט אחר שוחט, אבל יש מעלה אחר מעלה. שחטו שנים - פטורים. העלו שנים - חייבין. העלה וחזרו והעלה - חייב על כל העלאה והעלאה; דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר: אין חייב אלא אחת, ואין חייב אלא עד שיבנה את המזבח ויסדר המערכה; דברי רבי יוסי. רבי שמעון אומר: אפילו העלה על הסלע או על האבן - חייב.

ב. עולה, ועולת העוף, וחלבים, הקמץ והלבונה מנחת פהנים ומנחת כהן משיח, ומנחת נסכים שהקריב מאחת מהן כזית בחוץ - חייב. רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את כלו; מודה רבי אלעזר, שאם הקריב בפנים ושיר מהן כזית והקריבו בחוץ שהוא חייב, שכן ראוי לקרב לפנים. הקמץ והלבונה שהקריב אחד מהן בחוץ - חייב, ורבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני. מודה רבי אלעזר, שאם הקריב את אחד בפנים ושיר את חברו בחוץ שהוא חייב, שכן ראוי להזות לפנים.

אלעזר בן רבי שמעון אומר: העור אסור. שחטו ולא הפשיטו וזרק את הדם ואחר כך יצא הזבח - העור אסור; דברי רבי. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדם ואחר כך יצא הזבח - הכל מודין שהעור מתר. שחטו ולא הפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שיצא הדם, או ששחטו והפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שלן הדם - הדם יזרק, עור ובשר אסורין. ואף על פי שזרק הדם - עור ובשר אסורין. שחטו ולא הפשיטו ולא הספיק לזרק את הדם עד שלן הזבח - העור אסור. שחטו ולא הפשיטו וזרק הדם ולן הזבח - העור אסור; דברי רבי. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: יפשיט העור עם הבשר. שחטו והפשיטו וזרק את הדם ואחר כך לן הזבח - הכל מודים שהעור מתר. רבי אומר: הדם מרצה על העור בפני עצמו, כשהוא עם הבשר, נולד בו פסול בין לפני זריקת דמים בין לאחר זריקת דמים - הרי הוא כיוצא בו. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: אין הדם מרצה על העור בפני עצמו, כשהוא עם הבשר נזרק עליו הדם - הרצה שעה אחת, לפיכך, אם נולד לו פסול אפילו לאחר זריקת דמים - יפשיט העור עם הבשר.

ז. בראשונה היו מכניסין עורות קדשים ללשכת בית הפרה, והיו מחלקין אותן בערבין לכל בית אב שבאותו היום, והיו גדולי כהונה באים ונוטלין אותם בזרוע, התקינו שיהו מחלקין אותן בערבי שבתות לכל משמר ומשמר, ועדין היו גדולי כהונה באין ונוטלין אותן בזרוע, עמדו הבעלים והקדישום לשמים. אבא שאול אומר: קורות של שקמה היו ביריחו, ובעלי אגרוף נוטלין אותן, עמדו והקדישום, אמרו: לא הקדישו בעלים לשמים אלא קורות שקמה בלבד.

ח. פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, בזמן שנשרפין כמצותן נשרפין בבית

מה שבחוץ. שְׁחָטָן וְהָרִי דָמָן מִנְחִין בכוסות, נְתָן שְׁנֵיהֶם בַּפְּנִים - פְּטוּר. שְׁנֵיהֶן בחוץ - חֵיב. אֶחָד בַּפְּנִים וְאֶחָד בַּחוּץ - פְּטוּר. אֶחָד בַּחוּץ וְאֶחָד בַּפְּנִים - כֹּפֵר הַפְּנִימִי וְחֵיב.

ו. וְלֹד חֲטָאת, וּתְמוּרַת חֲטָאת, וְחֲטָאת שְׁמֵתוּ בְעֵלְיָהּ, לְהִקְרִיבָן בַּחוּץ - פְּטוּר. שְׁכַפְּרוּ הַבְּעֵלִים, וְשֶׁעֲבָרָה שְׁנֵתָה, שְׁאֲבָדָה, וְנִמְצְאתָ עַד שֶׁלֹּא כִפְּרוּ הַבְּעֵלִים - חֵיב. מִשְׁכַּפְּרוּ הַבְּעֵלִים - פְּטוּר. פְּרִים הַנִּשְׁרָפִים, וְשֶׁעִירִים הַנִּשְׁרָפִין שֶׁהִקְרִיבָן בַּחוּץ - פְּטוּר. אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ שֶׁהִקְרִיבָן בַּחוּץ - חֵיב עַל הָרֵאשׁוֹן וּפְטוּר עַל הַשֵּׁנִי. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: הַשֵּׁנִי בְּלֹא תַעֲשֶׂה. עוֹלָה וּמִחְסֵר זְמַן בְּגוֹפָה - פְּטוּר. וּבְבַעֲלִים - חֵיב. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: בְּגוֹפָה בְּיָלֵא תַעֲשֶׂה. חֲטָאת וּמִחְסֵר זְמַן, בֵּין בְּגוֹפָה וּבֵין בְּבַעֲלִים - פְּטוּר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: הָרִי זֶה בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַקּוֹמֵץ וְהַמְקַבֵּל דָּמוֹ בַּחוּץ - פְּטוּר. זֶה הַכֹּלֵל: כֹּל שֶׁהוּא מִשֵּׁם עֲבוּדָה וְרֵאוּי לְקָרֵב בַּפְּנִים - חֵיבִין עָלָיו בַּחוּץ, וְכֹל שֶׁאִינוּ מִשׁוּם עֲבוּדָה וְאִין רֵאוּי לְקָרֵב בַּפְּנִים - אִין חֵיבִין עָלָיו בַּחוּץ. רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: אִף כֹּל שֶׁהוּא מִשׁוּם עֲבוּדָה, וְרֵאוּי לְקָרֵב בַּפְּנִים, עֲשֶׂה הַזֵּר כִּיּוֹצֵא בּוֹ בַּפְּנִים - חֵיב, חוּץ מִן הַשּׁוֹחֵט.

ז. כֵּהֵן שְׁעֵבֵד טָמֵא, טְבוּל יוֹם, וּמִחְסֵר בְּגָדִים, וּמִחְסֵר כְּפוּרִים, וְשֶׁלֹּא רְחוּץ יָדַים וְרִגְלַים - אִין חֵיב אֶלֶּא אַחַת. זֵר שְׁעֵבֵד, טָמֵא, טְבוּל יוֹם, וּמִחְסֵר בְּגָדִים, וּמִחְסֵר כְּפוּרִים, וְשֶׁלֹּא רְחוּץ יָדַים וְרִגְלַים - אִין חֵיב אֶלֶּא אַחַת.

ח. וְאֵלוֹ הֵן שְׁבִמִיתָה: הָאוֹכֵל טָבֵל, וְזֵר שְׁאֵכֵל תְּרוּמָה, וְכֵהֵן טָמֵא שְׁאֵכֵל תְּרוּמָה טְהוֹרָה, וְזֵר, וְטְבוּל יוֹם, מִחְסֵר בְּגָדִים וּמִחְסֵר כְּפוּרִים, וְשֶׁלֹּא רְחוּץ יָדַים וְרִגְלַים, וּפְרוּעֵי רֹאשׁ וְשִׁתוּיֵי יַיִן שֶׁשָּׁמְשׁוּ - כֹּלֵן בְּמִיתָה. אֲבָל עֵרֶל, וְאוֹנוֹן, וְיוֹשֵׁב - הָרִי אֵלוֹ בְּאַזְהָרָה. בַּעַל מוֹם - בְּמִיתָה; דְּבָרֵי רַבִּי וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: בְּלֹא תַעֲשֶׂה. הַזֵּיד

ג. שְׁנֵי בְזִיכֵי לְבוּנָה שֶׁהִקְרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּחוּץ - חֵיב. רַבִּי אֱלֶעָזָר פּוֹטֵר עַד שֶׁיִּקְרִיב אֶת הַשֵּׁנִי. מוּדָה רַבִּי אֱלֶעָזָר שֶׁאִם הִקְרִיב אֶת אֶחָד מֵהֶן בַּפְּנִים וְשִׁיר אֶת חֲבֵרוֹ, וְהִקְרִיבוּ בַּחוּץ - שֶׁהוּא חֵיב, שֶׁכֵּן רֵאוּי לְקָרֵב לַפְּנִים. מוּדָה רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּקִמְץ מִנְחַת חוּטָא וְלְבוּנָה נִדְבָּה שֶׁהִקְרִיבָן בַּחוּץ - שֶׁהוּא חֵיב, שֶׁכֵּן רֵאוּי לְקָרֵב לַפְּנִים.

ד. הַמְּנַסֵּף שְׁלֹשֶׁת לוגִין יַיִן בַּחוּץ - חֵיב. רַבִּי אֱלֶעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: עַד שֶׁלֹּא קָדְשׁוּ בְכָלִי - פְּטוּר, מִשְׁקַדְשׁוֹ בְכָלִי - חֵיב. הַמְּנַסֵּף שְׁלֹשֶׁת לוגִין מִיַּם בְּחָג בַּחוּץ - חֵיב. בְּשֶׁאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה - פְּטוּר. רַבִּי אֱלֶעָזָר אוֹמֵר: אִף בְּחָג, אִם נִתְמַלֵּא לְשֵׁם חָג - חֵיב, אִם לֹא - פְּטוּר. עוֹלָה, עוֹלַת הַעוֹף, וְחֻלְבִּים, הַקֶּמֶץ, וְהִלְבוּנָה, מִנְחַת כַּהֲנִים, וּמִנְחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, וּמִנְחַת נֹסְכִים שֶׁהִקְרִיב אַחַת מֵהֶן בְּחֻצֵי זֵית - פְּטוּר, וְהַמְּנַסֵּף פְּחוֹת מְשִׁלֶּשֶׁת לוגִין מִיַּם, פְּחוֹת מְשִׁלֶּשֶׁת לוגִין יַיִן בַּחוּץ - פְּטוּר. רַבִּי נַחֲמִיָּה אוֹמֵר: שִׁירֵי הַדָּם - חֵיבִין עָלֵיהֶן בַּחוּץ. אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב: וְהֵלֵא שִׁירֵי מִצְוָה הֵן! הֵיאֵף חֵיבִין עַל שִׁירֵי מִצְוָה? אָמַר רַבִּי נַחֲמִיָּה: הַקֶּטֶר חֻלְבִּים יוֹכִיחוּ, שֶׁהֵן שִׁירֵי מִצְוָה וְחֵיבִין עָלֵיהֶן בַּחוּץ. אָמַר לוֹ רַבִּי יַעֲקֹב: אִף עַל פִּי שֶׁהֵן שִׁירֵי מִצְוָה, תַּחֲלַת עֲבוּדָה הֵן. חֲטָאת הַעוֹף הַבָּאָה עַל הַסֶּפֶק, וְהִקְרִיבָהּ בַּחוּץ - חֵיבִין עָלֶיהָ אֲשֶׁם תְּלוּי. אֲשֶׁם תְּלוּי הַבָּא עַל הַסֶּפֶק, הִקְרִיבוּ בַּחוּץ - חֵיבִין עָלָיו חֲטָאת.

ה. עוֹלָה שֶׁקָּבֵל דָּמָה כְּכּוֹס אֶחָד, נְתָן בַּפְּנִים וְחִזֵּר וְנָתַן בַּחוּץ, וְחִזֵּר וְנָתַן בַּפְּנִים - חֵיב, שֶׁכֵּלּוֹ רֵאוּי לְבֹא בַּפְּנִים. קָבֵל דָּמָה בְּשֵׁנֵי כּוֹסוֹת, נְתָן שְׁנֵיהֶם בַּפְּנִים - פְּטוּר. שְׁנֵיהֶן בַּחוּץ - חֵיב. אֶחָד בַּפְּנִים וְאֶחָד בַּחוּץ - פְּטוּר. אֶחָד בַּחוּץ וְאֶחָד בַּפְּנִים - כֹּפֵר הַפְּנִימִי וְחֵיב עַל מַה שֶּׁבַּחוּץ, לְמַה הִדְבֵּר דוּמָה? לְמַפְרִישׁ תּוֹדָתוֹ וְאֲבָדָה, וְהַפְּרִישׁ אַחֲרַת תַּחֲתִיָּה, וְאֶחָד כֶּךָ נִמְצְאתָ הָרֵאשׁוֹנָה. שְׁחַט שְׁתֵּיהֶן בַּפְּנִים - פְּטוּר. שְׁתֵּיהֶן בַּחוּץ - חֵיב. אַחַת בַּפְּנִים וְאַחַת בַּחוּץ, אַחַת בַּחוּץ וְאַחַת בַּפְּנִים - כֹּפֵר בַּפְּנִים, וְחֵיב עַל

נְאָכְלִין לַפְּנִים מִן הַקְּלָעִים וְקָדְשִׁים קָלִים
בְּכָל מְקוֹם. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים: בְּכָל הַרְוָאָה. אֵיזָה הוּא הַרְוָאָה?
הַרְוָאָה וְאִינוּ מִפְּסִיק. יְמֵי אֵהָל מוֹעֵד
שְׁבַמְדָּבָר: אַרְבַּעִים חֹסֵר אַחַת. וְשְׁבַגְלָל:
אַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה. וְשְׁבִשִּׁילָה: שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וְשִׁבְעִים חֹסֵר אַחַת. וְשְׁבַנּוּב וּבְגַבְעוֹן:
חֲמִשִּׁים וְשִׁבְעֵי. בְּבֵית עוֹלָמִים: אַרְבַּע מֵאוֹת
וְעֶשֶׂר לְבַנְיָנוּ הָרֵאשׁוֹן, אַרְבַּע מֵאוֹת
וְעֶשְׂרִים לְבַנְיָנוּ הָאַחֲרוֹן.

ד. אַרְבַּע כְּלָלוֹת הוֹרָה רַבִּי שְׁמַעוֹן
בְּקָדְשִׁים: כָּל שֶׁהִקְדִּישׁ בְּשַׁעַת אֶסוּר -
הַמַּעֲלָה אוֹתוֹ בַּחוּץ חָיִב בַּעֲשֵׂה, וְחָיִב בְּלֹא
תַעֲשֵׂה, וְחָיִב בַּהֲפָרָתוֹ. כָּל שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת
הַתֵּר וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת אֶסוּר - הַמַּעֲלָה אוֹתוֹ
בַּחוּץ חָיִב בַּעֲשֵׂה, וְחָיִב בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וּפְטוּר
בַּהֲפָרָתוֹ. כָּל שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת אֶסוּר,
וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת הַתֵּר - חָיִב בַּעֲשֵׂה, וּפְטוּר
בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וּפְטוּר בַּהֲפָרָתוֹ. כָּל שֶׁהִקְדִּישׁוּ
בְּשַׁעַת הַתֵּר וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת הַתֵּר - פְּטוּר
בַּעֲשֵׂה, וּפְטוּר בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וּפְטוּר בַּהֲפָרָתוֹ.
וְקָדְשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּבִמָּה גְדוּלָה - יִקְרָבוּ
בְּבִמָּה קִטְנָה. אֵיזָה הוּא שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת
אֶסוּר וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת אֶסוּר? קָדְשִׁים
שֶׁהִקְדִּישׁוּ בַּמִּשְׁכָּן - יִקְרָבוּ בַּמִּשְׁכָּן. בְּשִׁילָה
בְּבֵית עוֹלָמִים - יִקְרָבוּ בְּבֵית עוֹלָמִים.
לְפִיכָךְ, הַמַּעֲלָה אוֹתוֹ בַּחוּץ - חָיִב בַּעֲשֵׂה,
וְחָיִב בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וְחָיִב בַּהֲפָרָתוֹ. אֵיזָהוּ
שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת הַתֵּר וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת
אֶסוּר? קָדְשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ קִדְּם שֶׁהוּקָם
הַמִּשְׁכָּן וְהוּקָם הַמִּשְׁכָּן - יִקְרָבוּ בַּמִּשְׁכָּן.
בְּגִלְגָּל, וּבָאוּ לְשִׁילָה - יִקְרָבוּ בְּשִׁילָה. בְּנוּב
וּבְגַבְעוֹן וּבָאוּ לְבֵית הָעוֹלָמִים - יִקְרָבוּ
בְּבֵית עוֹלָמִים. לְפִיכָךְ, הַמַּעֲלָה אוֹתוֹ בַּחוּץ
- חָיִב בַּעֲשֵׂה, וְחָיִב בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וּפְטוּר
בַּהֲפָרָתוֹ. אֵיזָהוּ שֶׁהִקְדִּישׁוּ בְּשַׁעַת אֶסוּר
וְשִׁחִיטָתוֹ בְּשַׁעַת הַתֵּר? קָדְשִׁים שֶׁהִקְדִּישׁוּ
בַּמִּשְׁכָּן, בָּאוּ לְגִלְגָּל - יִקְרָבוּ בְּגִלְגָּל.
בְּשִׁילָה וּבָאוּ לְנוּב וּבְגַבְעוֹן - יִקְרָבוּ בְּנוּב
וּבְגַבְעוֹן. לְפִיכָךְ, הַמַּעֲלָה אוֹתָן בַּחוּץ - חָיִב
בַּעֲשֵׂה וּפְטוּר בְּלֹא תַעֲשֵׂה, וּפְטוּר

בַּמַּעֲלָה; רַבִּי אוֹמֵר: בְּמִיתָה. וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים: בְּלֹא תַעֲשֵׂה. אֵלוֹ חִיבִין עֲלֵיהֶן
מִיתָה: זֶרֶק אֵת הַדָּם לַפְּנִים, וְלַפְּנֵי לַפְּנִים,
הַמּוֹצֵה בַּעוֹף, מִקְטִיר עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ,
וְהַמְּנַסֵּף שְׁלֹשֶׁת לוגִין מִים וְשֹׁלֶשֶׁת לוגִין יַיִן
בַּחוּץ - הָרִי אֵלוֹ חִיבִין מִיתָה. אֲבָל הַקּוֹמֵץ,
וְהַמְּקַבֵּל, וְהַמְּהַלֵּךְ, קָבַל הַזֵּר, קָבַל הַפְּסוּל,
קָבַל בְּשִׂמְאָלוֹ, קָבַל בְּכָלִי חוֹל, נָתַן אֵת
הַנִּתְנֵן לְמִטָּה לְמַעֲלָה, וְאֵת הַנִּתְנֵן לְמַעֲלָה
לְמִטָּה, אֵת הַנִּתְנֵן בַּפְּנִים בַּחוּץ, וְאֵת
הַנִּתְנֵן בַּחוּץ בַּפְּנִים, אוֹ שֶׁשְׁחָטָן חוּץ
לְזִמְנוֹ, וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ, הַפְּסָח וְהַחֲטָאת
שֶׁשְׁחָטָן שְׁלֹא לְשִׁמְן - הָרִי אֵלוֹ בְּלֹא
תַעֲשֵׂה.

מִסְכַּת קָרְבָּנוֹת פָּרָק שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר

א. עַד שְׁלֹא הוּקָם הַמִּשְׁכָּן הָיוּ הַבְּמוֹת
מְתָרוֹת, מַה הֵן מְקַרְבִּיבִין? בַּהֲמָה חָיָה וְעוֹף
גְּדוֹלִים וְקִטְנִים זְכָרִים וְנְקִבּוֹת תְּמִימִים
וּבְעֲלֵי מוּמִין טְהוֹרִין, אֲבָל לֹא טְמֵאִין. הַכֹּל
קָרָב עוֹלָה וְטַעוּנָה הַפֶּשֶׁט וְנִתּוּחַ הָעוֹבְדֵי
כּוֹכְבִים בְּזִמְן הַזֶּה - מְתָרִים לַעֲשׂוֹת כֵּן.

ב. עַד שְׁלֹא הוּקָם הַמִּשְׁכָּן הָיוּ הַבְּמוֹת
מְתָרוֹת, וְעוֹבְדָה בְּכּוֹרוֹת. מִשֶּׁהוּקָם
הַמִּשְׁכָּן - הָיוּ הַבְּמוֹת אֶסוּרוֹת, וְאֵין כְּשֶׁרָה
אֲלֵא בַּכַּהֲנִים. קָדְשֵׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִין לַפְּנִים
מִן הַקְּלָעִים, קָדְשִׁים קָלִים בְּכָל מַחֲנוֹת
יִשְׂרָאֵל. הַנּוֹתֵן עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ בְּשַׁעַת פְּרוּקָה
אוֹ בְּשַׁעַת שְׁגִלָּה הָרוּחַ אֵת הִרְיָעָה - לֹא
עֲשֵׂה כְּלוּם. בְּשַׁעַת מַסְעוֹת קָדְשִׁים -
נִפְסְלִים, וְטַמְאִים פּוֹרְשִׁים כָּל אֶחָד וְאֶחָד
חוּץ לְמַחֲיָצוֹתוֹ.

ג. בָּאוּ לְגִלְגָּל - הִתְרוּ הַבְּמוֹת. קָדְשֵׁי
קָדְשִׁים נְאָכְלִין לַפְּנִים מִן הַקְּלָעִים. קָדְשִׁים
קָלִים בְּכָל מְקוֹם. רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמְרִים: בְּכָל הַרְוָאָה. אֵיזָה הוּא הַרְוָאָה?
הַרְוָאָה וְאִינוּ מִפְּסִיק. בָּאוּ לְשִׁילָה - נֶאֱסְרוּ
הַבְּמוֹת. קָדְשֵׁי קָדְשִׁים נְאָכְלִין לַפְּנִים מִן
הַקְּלָעִים, קָדְשִׁים קָלִים בְּכָל הַרְוָאָה. אֵיזָה
הוּא הַרְוָאָה? הַרְוָאָה וְאִינוּ מִפְּסִיק. בָּאוּ
לְנוּב וּבְגַבְעוֹן - הִתְרוּ הַבְּמוֹת. קָדְשֵׁי קָדְשִׁים

חֲזָה וְשׁוֹק לַכֹּהֲנִים בְּכֶמֶה גְדוּלָה, חֲזָה וְשׁוֹק לְבַעֲלִים בְּכֶמֶה קִטְנָה. עוֹר עוֹלָה לַכֹּהֲנִים בְּכֶמֶה גְדוּלָה עוֹר עוֹלָה לְבַעֲלִים בְּכֶמֶה קִטְנָה, חוּץ לְמִקְוֵמוֹ בְּכֶמֶה גְדוּלָה אֵין חוּץ לְמִקְוֵמוֹ בְּכֶמֶה קִטְנָה.

ח. אלו דברים ששורה במה גדולה לבמה קטנה: שחיטה בבמה גדולה שחיטה בבמה קטנה, הפשט ונתוח בבמה גדולה הפשט ונתוח בבמה קטנה, דם מתיר מכשיר ומפגל בבמה גדולה דם מכשיר בבמה קטנה. מום פוסל בבמה גדולה מום פוסל בבמה קטנה. חוץ לזמנו בבמה גדולה חוץ לזמנו בבמה קטנה. אי זו היא במה גדולה בשעת התר הבמה? אהל מועד נטוי פדרכו אין הארון נתון שם, אי זו היא במה קטנה בשעת התר הבמה? עושה אדם במה על פתח חצרו, ועל פתח גנתו, מקריב עליה הוא וכנו בתו ועבדו ושפחתו.

ט. אי זו היא מנוחה? זו שילה. ונחלה? זו ירושלים. שנאמר (דברים יב, ט): "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה". ואומר (ירמיה יב, ט): "העיט צבוע נחלתי לי". ואומר (שם ח): "היתה לי נחלתי כאריה בעיר"; דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: "נחלה" - זו שילה. "מנוחה" - זו ירושלים, שנאמר (תהלים קלב, ג): "כי בחר ה' בציון וגו' זאת מנוחתי עדי עד פה אשב כי איתיה".

מִסַּכַּת מְנַחוֹת פֶּרֶק רֵאשׁוֹן

א. רבי שמעון אומר: כל המנחות שנקמצו שלא לשמן - כשרות, ועלו לבעלים לשם חובה, שאין המנחות דומות לזבחים. מחבת לשום מרחשת - מעשיה מודיעים עליה לשום מחבת. מרחשת לשום בלולה - מעשיה מודיעין עליה, לשום מרחשת. אבל זבחים אין כאן, אלא מעשה אחד לכלן ושחיטה אחת לכלן.

ב. חמר בשחיטה שאין בקמיצה, ובקמיצה שאין בשחיטה, שהשחיטה קבוע לה צפון

בהכרת. איזה היא שהקדישו בשעת התר ושחיתו בשעת התר? קדשים שהקדישו בגלגל - יקרבו בגלגל. בנוב ובגבעון - יקרבו בנוב ובגבעון, לפיכך המעלה אותן בחוץ - פטור, ופטור בלא תעשה, ופטור בהכרת.

ה. הכל כשרין לקרב בבמה אף הגרים, אף הנשים, אף העבדים. כל שנדר ונדב - קרב בכמת יחיד. כל שאין נדר ונדב - אין קרב בכמת יחיד; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: אין קרב בכמת יחיד אלא עולה ושלמים בלבד. במת יחיד - אין טעון נסכים; דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים: טעונה נסכים. רבי יהודה אומר: כל שהצבור ויחיד מקריבין באהל מועד שבמדבר - מקריבין באהל מועד שבגלגל. אין בין אהל מועד שבמדבר לאהל מועד שבגלגל, אלא במדבר אין בו התר הבמה, ושבגלגל יש בו התר הבמה. במתו שבראש גגו - אין יחיד מקריב עליה, אלא עולה ושלמים בלבד. וחכמים אומרים: כל שהצבור מקריבין באהל מועד שבגלגל, כאן וכאן אין היחיד מקריב עליה, אלא עולה ושלמים בלבד. רבי יהודה אומר: אף הצבור לא היו מקריבין באהל מועד שבמדבר, אלא פסחים וחובות הקבוע להם זמן מן התורה בלבד.

ו. וכן היה רבי שמעון אומר: השוחט את הפסח על היחיד, והעלהו בחוץ, בשעת אסור הבמה - אסור. בשעת התר הבמה - מתר. שנאמר (דברים טז, ה): "לא תוכל לזבח את הפסח". יכול אף בשאר ימות השנה? תלמוד לומר (שם): "באחד שעריך" - בשעה שישיראל מתכנסין במקום אחד, הוי אומר בשעת הרגל.

ז. אלו דברים שבין במה גדולה לבמה קטנה, קרן וכבש ויסוד בבמה גדולה, אין קרן וכבש ויסוד בבמה קטנה, כיוור וכנו בבמה גדולה אין כיוור וכנו בבמה קטנה.

ז. 'שלא רחוצ' ידים ורגלים' כיצד? מקדש ידיו ורגליו בכלי שרת בפנים, קדש ידיו ורגליו בכלי שרת בחוץ, או מפלי חול בפנים, או שטבל במי מערה ועבד - עבודתו פסולה. כיצד הוא מקדש? נותן יד ימינו על גבי רגל ימינו, שמאלו על גבי רגל שמאלו, משפשף ומרחיץ, משפשף ומרחיץ. רבי יהודה אומר: אפלו שתי ידיים זו על גבי זו - מקדש. אמרו לו: אי אפשר לכן. כהנים שלא טבלו ולא קדשו ידיהם ורגליהם, וכן כהן גדול שטבל ולא קדש ידיו ורגליו, בין עבודה לעבודה, ובין בגדים לבגדים, ועבד - עבודתו כשרה. אבל כהנים שלא טבלו ולא קדשו ידיהם ורגליהם. וכן כהן גדול שטבל ולא קדש ידיו ורגליו מן הבקר, ועבד - עבודתו פסולה. אחד כהן גדול ואחד כהן הדיוט ששמשו שחרית, ולא רחצו ידיהם ורגליהם - הרי אלו חייבים מיתה, שנאמר (שמות ל, ט): "כבאם אל אהל מועד ירחצו מים ולא ימתו". היה עומד ומקריב כל הלילה לאורה - טעון קדוש ידים ורגלים. רבי אומר: אין הלילה פוסלת בקדוש ידים ורגלים. רבי אלעזר בן רבי שמעון אומר: אפלו הוא עוסק בעבודה שלשה ימים - אין הלילה פוסלת בקדוש ידים ורגלים.

ח. ישב על גבי הרצפה - פסול, שנאמר (דברים יח, ה): "לעמד". עמד על גבי לבנה - פסול, שנאמר (שם שם, ז): "ככל אחיו הללים".

ט. קמץ בשמאל - פסול. בן בתירא אומר: יחזיר ויחזור ויקמץ בימין. אמר רבי אלעזר בן רבי שמעון: כך היה רבי יהודה בן בתירא אומר בכל הפסולין. רבי יוסי בן יאסין ורבי יהודה נחתום אומר: במה דברים אמורים? בזמן שלא קדש קמץ בפלי, אבל אם קדש קמץ זה בפלי - הכל מודים שלא יחזיר. רבי אומר: בין כך ובין כך - יחזיר, שאין הפלי מקדש קמץ בפלי, אבל אם קדש קמץ זה בפלי - הכל מודים שלא יחזיר. רבי אומר: בין כך ובין כך -

וקבוע לה מקום בצנאר. ונוהגת בכל הקרבים ואוסרת חלין בפנים וקדשים בחוץ, וחיבין עליה בחוץ, מה שאין כן בקמיצה. חמר בקמיצה, שהקמיצה טעון כהן וכלי שרת, מה שאין כן בשחיטה. קמיצה בכלי ושחיטה אפלו בקרומית של קנה.

ג. חמר בשחיטה שאין במליקה, ובמליקה שאין בשחיטה, שהשחיטה דוחה את השבת ואת הטמאה, ונוהגת בצבור כחיד, וטעונה כלי, וטעונה צפון, מה שאין כן במליקה. חמר במליקה, שהמליקה טעונה כהן כשר, מה שאין כן בשחיטה.

ד. חמר בקמיצה שאין במליקה, ובמליקה שאין בקמיצה, שהקמיצה דוחה את השבת ודוחה את הטמאה. ונוהגת בצבור כחיד, וטעונה כלי, מה שאין כן במליקה. חמר במליקה, שהמליקה קבוע לה מקום בצנאר, ונוהגת בכל הקרבים, מה שאין כן בקמיצה. רבי אליעזר אומר: אפלו רגלו אחת על גבי הרצפה ורגלו אחת על גבי לבנה, רגלו אחת על גבי רצפה ורגלו אחת על גבי פלים, אם ניטל הכלי ויוכל לעמד בפני עצמו - כשר. ואם לאו - פסול.

ה. טמא מת, וטבול יום, ומחסר כפורים, אין הציץ מרצה על טמאת הגוף, על מה הציץ מרצה? על טמאת הדם ועל הקמיצה ועל הנסכים.

ו. מחסר בגדים כהן גדול משמש בשמונה כלים. וההדיוט בארבעה. ואם שמש כהן גדול בארבעה והדיוט בשמונה ועבד - עבודתו פסולה. עבד עבודת זהב בבגדי לכן, ועבודת לכן בבגדי זהב ועבד - עבודתו פסולה. היו מרשלין ומסלקין, או שהיו משחקין ועבד - עבודתו כשרה. לבש שתי כתנות, ושתי מכנסים, ושני אבנטים, או שהיו מקורעין, או שחסר אחד מהם, או שנתן רטיה על גבי בשרו תחת בגדיו, ועבד - עבודתו פסולה.

יחזיר, שאין הכלי מקדש קמץ שלא נקמץ מבריתו.

י. כיצד סדר מנחות? היה מביאן מתוך ביתו בכלי כסף ובכלי זהב - נותנה בתוך כלי שרת ומקדשה בתוך כלי שרת, ונותן שמנה ולבונתה עליה. נכנס ומגישה בקרן מזרחית דרומית, לדרומה של קרן - מניחה במזבח ודיו, ומסלק את לבונתה מצד אחד, וקומץ מקום השמן, ונותנו בתוך כלי שרת, ומקדשו בתוך כלי שרת, ומלקט את הלבונה, ונותנה על גבו, ומעלה אותו על גבי המזבח, ומולחו ונותן על גבי המזבח. האשים והשירים נתנין לכהנים, ושארין כהנים לתן בשירי מנחות יין שמן ודבש, ואסורין לחמץ. כיצד הוא עושה? פושט אצבעותיו על פסת ידו. וכפיתים ממחק ממעלה למטה. רבה שמנה וחסר שמנה, רבה סולתה וחסר סולתה - פסולה. רבה לבונתה - כשרה. מעט לבונתה, אפלו שני קרטיין - כשרה; דברי רבי יהודה. רבי שמעון אומר: הקמץ והלבונה שחסר אפלו כל שהוא - פסולה. קמץ שלא מקום השמן, ושלא מקום הלבונה, או שלא נתן עליה לבונה, אפלו כל שהוא - פסולה. אחד מנחת ישראל ואחד מנחת כהנים, אלא שמנחת כהנים כלה כליל לאשים, שנאמר (ויקרא ו, טו): "וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל".

מסכת מנחות פרק שני

א. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ, או פזית משיריה בחוץ, להקטיר קמצה בחוץ, או פזית מקמצה בחוץ, להקטיר לבונתה בחוץ, או פזית מלבונתה בחוץ - פסול ואין בו פרת. לאכול שיריה למחר, או פזית משיריה למחר, להקטיר קמצה למחר, או פזית מקמצה למחר, להקטיר לבונתה, או פזית מלבונתה למחר - פגול וחיבין עליו פרת. כל המנחות שקמץן שלא לשמן, הולידו והקטיר חוץ לזמנו, הולידו והקטיר שלא לשמן - פגול וחיבין עליו

כרת, ובלבד שיקרב המתיר כמצותו. כיצד קרב המתיר כמצותו? קמץ בשתיקה, ונתן בכלי, והוליד חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי והוליד והקטיר בשתיקה, או שקמץ ונתן בכלי והוליד והקטיר בשתיקה - זהו שקרב המתיר כמצותו.

ב. כיצד לא קרב המתיר כמצותו? קמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ לזמנו, או שקמץ חוץ לזמנו ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ למקומו, או שקמץ ונתן בכלי, והוליד והקטיר חוץ למקומו, בין שהקדים מחשבת זמן למחשבת מקום, ובין שהקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. רבי יהודה אומר: אף בזה הקדים מחשבת זמן למחשבת מקום - פגול, וחיבין עליו פרת. קדמה מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת.

ג. כיצד קדמה מחשבת מקום למחשבת זמן? קמץ חוץ למקומו, ונתן בכלי והוליד והקטיר חוץ לזמנו. מנחת חטא ומנחת קנאות שקמץן שלא לשמן - פסול, ואין בו פרת, מפני שלא קרב המתיר כמצותו.

ד. הקומץ את המנחה לאכול שיריה בחוץ, להקטיר קמצה למחר, לאכול שיריה למחר, להקטיר קמצה בחוץ, בין שהקדים מחשבת זמן למחשבת מקום, ובין שהקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. רבי יהודה אומר: אף בזה הקדים מחשבת זמן למחשבת מקום - חיבין עליו פרת. הקדים מחשבת מקום למחשבת זמן - פסול, ואין בו פרת. כל המנחות שקמץן חוץ לזמנו, או שקבלו פסולין את הקמץ וקטרוהו בשתיקה, אפלו חוץ לזמנו - פסול ואין בו פרת.

ה. הקומץ את המנחה לאכול שיריה פזית היום וכזית למחר. להקטיר מקמצה פזית בחוץ וכזית בפנים - פסול ואין בו פרת. לאכול משיריה פזית היום וכזית למחר, להקטיר מקמצה פזית היום וכזית למחר -

אומרים: זה וזה כֶּשֶׁר! אין לך שֶׁהוּא פֶּסוּל אֲלֵא מַחְשֶׁבֶת קְמִיצָה וְהַקְטָרָה בְּלִבְדּוֹ.

מִסְכַּת מְנַחוֹת פָּרָק שְׁלִישִׁי

א. הַשׁוֹחֵט שְׁנֵי כִבְשִׁים, לֵאכֹל אַחַת מִן הַחֲלוֹת לְמַחֵר, לְהַקְטִיר שְׁנֵי בִזְיָכִין, לֵאכֹל אֶחָד מִן הַסְּדָרִים לְמַחֵר - פֶּגּוּל וְחִיבִין עָלָיו כָּרַת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים: זֶה פֶּגּוּל וְחִיבִין עָלָיו כָּרַת, וְהַשְּׁנֵי, פֶּסוּל וְאִין בּוֹ כָּרַת.

ב. שְׁנֵי בִזְיָכֵי לְבוּנָה שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶן - יִקְרַב בְּטַמְאָה, וְחִבְרוּ יִקְרַב בְּטַהֲרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִין קָרְבָן צְבוּר חֲלוּק, אֲלֵא שְׁנֵיהֶם יִקְרְבוּ בְּטַמְאָה.

ג. הַקּוֹמֵץ וְהַלְבוּנָה שֶׁנִּטְמָא אֶחָד מֵהֶם - שְׁנֵיהֶם יִצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרֵפָה.

ד. הִיָּה מְקַרֵּיב שְׁתֵּי הַלֶּחֶם, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק.

ה. הִיָּה מְקַרֵּיב סְדָרִים, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק.

ו. הִיָּה מְקַרֵּיב שְׁנֵי בִזְיָכִין, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק.

ז. הִיָּה מְקַרֵּיב מְנַחַת כֹּהֲנִים וּמְנַחַת מְשִׁיחַ, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמְרִין לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק.

ח. הִיָּה מְקַרֵּיב מְנַחַת פָּרִים וּכְבָשִׁים, וְנִטְמָאוּ בִידּוֹ, אוֹמֵר, וּמְבִיאִין אַחֲרָת תַּחְתִּיָּה, אִין שָׁם אֲלֵא הִיא - אוֹמְרִים לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק.

ט. הִיָּה מְקַרֵּיב מְנַחַת הָעֶמֶר, וְנִטְמָאוּ, אוֹמֵר, וּמְבִיאִין אַחֲרָת תַּחְתִּיָּה, אִין שָׁם אֲלֵא הִיא - אוֹמְרִים לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק! דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן. רַבִּי אוֹמֵר: בֵּין כֶּךָ וּבֵין כֶּךָ, אוֹמְרִים לוֹ: הִיָּי פִקְח וּשְׂתַק! שֶׁהָעֶמֶר שֶׁקָּצְרוּהוּ שְׁלֵא כְּמַצּוֹתוֹ - פֶּסוּל.

י. תּוֹדָה מַעֲכָבֶת וּמַפְגֵּלֶת אֶת הַלֶּחֶם, וְהַלֶּחֶם מַעֲכָב וְאִין מַפְגֵּל אֶת הַתּוֹדָה.

פֶּגּוּל וְחִיבִין עָלָיו כָּרַת. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה, לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כְּחֻצֵי זֵית בַּחוּץ וְכַחֲצֵי זֵית בְּפָנִים, וְלְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית בַּחוּץ וְכַחֲצֵי זֵית בְּפָנִים - כֶּשֶׁר! וְכֵן לְמַחֵר כֶּשֶׁר.

ו. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה, לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כּוֹזֵית בַּחוּץ, וְכוֹזֵית בְּפָנִים, בֵּין שֶׁהַקְּדִים מַחְשֶׁבֶת זְמַן לְמַחְשֶׁבֶת מְקוֹם, וּבֵין שֶׁהַקְּדִים מַחְשֶׁבֶת מְקוֹם לְמַחְשֶׁבֶת זְמַן - פֶּסוּל, וְאִין בּוֹ כָּרַת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף בְּזֶה הַקְּדִים מַחְשֶׁבֶת זְמַן לְמַחְשֶׁבֶת מְקוֹם - פֶּגּוּל וְחִיבִין עָלָיו כָּרַת. הַקְּדִים מַחְשֶׁבֶת מְקוֹם לְמַחְשֶׁבֶת זְמַן - פֶּסוּל וְאִין בּוֹ כָּרַת. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה, לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כְּחֻצֵי זֵית בַּחוּץ, וְלְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית בַּחוּץ, לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כְּחֻצֵי זֵית לְמַחֵר, וְלְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית לְמַחֵר, וְלְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית בַּחוּץ, וְלְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית בְּפָנִים - כֶּשֶׁר, שְׂאִין קְמִיצָה וְהַקְטָרָה מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה. אֲבָל קְמִיצָה וְקְמִיצָה, הַקְטָרָה וְהַקְטָרָה - מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה. כִּיצַד קוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כּוֹזֵית בַּחוּץ וְכוֹזֵית לְמַחֵר, לְהַקְטִיר מִקְמָצָה כּוֹזֵית בַּחוּץ וְכוֹזֵית לְמַחֵר? - פֶּסוּל וְאִין בּוֹ כָּרַת, מִפְּנֵי שֶׁקְמִיצָה וְקְמִיצָה, הַקְטָרָה וְהַקְטָרָה - מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה לֵאכֹל מִשִּׁירֵיהָ כְּחֻצֵי זֵית לְמַחֵר, וּבִשְׁעַת הַקְטָרָה חָשַׁב עוֹד לְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית לְמַחֵר - פֶּגּוּל וְחִיבִין עָלָיו כָּרַת, מִפְּנֵי שֶׁקְמִיצָה וְהַקְטָרָה מְצַטְרְפִין זֶה עִם זֶה לְפָגֵל. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה לְהַקְטִיר מִקְמָצָה כְּחֻצֵי זֵית לְמַחֵר, שְׂאִין פְּחוֹת מְכוֹזֵית מִפְּגַל וּפּוֹסֵל בְּכֹל מְקוֹם. הַקּוֹמֵץ אֶת הַמְנַחָה לֵאכֹל קְמִיצָה וְלְהַקְטִיר שִׁירֵיהָ, לֵאכֹל דְּבַר שְׂאִין דְּרָכּוֹ לֵאכֹל, וְלְהַקְטִיר דְּבַר שְׂאִין דְּרָכּוֹ לְהַקְטִיר - כֶּשֶׁר. וְרַבִּי יְהוּדָה פּוֹסֵל. לְהַנִּיחַ קְמִיצָה וּשִׁירֵיהָ לְמַחֵר, אוֹ לְהוֹצִיאָן לַחוּץ - כֶּשֶׁר וְרַבִּי יְהוּדָה פּוֹסֵל. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר: רַבִּי אֶלְעָזָר פּוֹסֵל וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ מְכַשֵּׁיר. אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה: וּמָה אִם הַנִּיחַ אֶת הַקּוֹמֵץ לְמַחֵר - אִינוּ פּוֹסֵל. וְחַכְמַיִם

מִסְכַּת מְנַחֵת פֶּרֶק רְבִיעִי

א. מְנַחָה שְׁלֵא נִקְמְצָה שְׁנַתְעָרְבָה בְּמְנַחָה שְׁנִקְמְצָה, אִם יָכוֹל לִקְמֹץ מִזּוֹ שְׁלֵא נִקְמְצָה בְּפָנֵי עֲצָמָה - כְּשֶׁרָה. וְאִם לֹא - פְּסוּלָה, וְיִקְטִיר קִמְצָה שֶׁל רֵאשׁוּנָה. הַקּוֹמֵץ שְׁנַתְעָרְבָה בְּשִׁירִים - הָרִי זֶה לֹא יִקְרָב. וְאִם קָרָב - כְּשֶׁר. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר: נִתְעָרְבָה בְּשִׁירֵי מְנַחָה אַחֲרַת, אוֹ בְּמְנַחָה שְׁלֵא נִקְמְצָה - הָרִי זֶה לֹא יִקְרָב. וְאִם קָרָב - כְּשֶׁר. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר: יִקְרָב. נִתְעָרְבָה בְּמְנַחַת כֹּהֲנִים, וּבְמְנַחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, וּבְמְנַחַת נְסֻכִים, וְכֵן מְנַחַת כֹּהֲנִים, וְכֵן מְנַחַת כֹּהֵן מְשִׁיחַ, וּמְנַחַת נְסֻכִים שְׁנַתְעָרְבוּ זֶה בְּזֶה - הָרִי אֵלּוּ יִקְרָבוּ. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁנֵי כֹהֲנִים מְבִיאִין אֶת מְנַחֲתֵיהֶן בְּכָלִי אֶחָד, וּמְקַרְיָבִין אוֹתָן לְגַבֵּי מִזְבֵּחַ, מִפְּנֵי שֶׁכָּלֵן כָּלִיל לְאֲשִׁים. נִתְעָרְבָה בְּמְנַחַת פְּרִים אֵילִים וּכְבָשִׂים - הָרִי אֵלּוּ יִקְרָבוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: לֹא יִקְרָבוּ, מִפְּנֵי שֶׁזֶּה בְּלִילְתָהּ עֵבָה, וְזֶה בְּלִילְתָהּ רֵכָה, וְהֵן בּוֹלְעוֹת זֶה מִזּוֹ.

ב. חֶרֶב שְׁנַתְעָרְבָה בְּכָלֹל - הָרִי זֶה יִקְרָב. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: לֹא יִקְרָב, מִפְּנֵי שְׁבוּלַע מְגוּנָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי: רֹאֵה אֲנִי אֶת דְּבָרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר שְׂאָמַר: 'אִם אֵין קִמְץ - אֵין שִׁירִים' אִף עַל פִּי שְׂאִין שִׁירִים יֵשׁ קִמְץ, מִדְּבָרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׂאָמַר: 'אִם אֵין קִמְץ אֵין שִׁירִים אֵין קִמְץ'. נִטְמָא קִמְץ, שְׁנִפְסַל, אוֹ שְׁיִצָּא חוּץ לְקִלְעִים - הַשִּׁירִים תֵּעָבֵר צוֹרְתָם וְיִצְאוּ לְבֵית הַשְּׂרָפָה. נִטְמָאוּ שִׁירִים אוֹ שְׁנִפְסְלוּ אוֹ שְׁיִצְאוּ חוּץ לְקִלְעִים. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר: יִקְטִיר אֶת קִמְץ. וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר: לֹא יִקְטִיר. וְאִם הַקְטִיר בֵּין בְּשׂוּגָג בֵּין בְּמִזִּיד - מוֹדָה רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ שְׁהִרְצָה.

ג. שִׁירִים שֶׁחִסְרוּ עַד שְׁלֵא קָרָב הַקִּמְץ - פְּסוּלִין. מִשְׁקָרְבַת הַקִּמְץ - כְּשִׁירִים.

ד. רִקְיָא מְנַחַת יִשְׂרָאֵל שֶׁחִסְרוּ עַד שְׁלֵא קָרָב הַקּוֹמֵץ - פְּסוּלִין. מִשְׁקָרְבַת הַקּוֹמֵץ - כְּשִׁירִים.

כְּבָשִׂים מִעֲכָבִין וּמִפְּגָלִין אֶת הַלֶּחֶם, וְהַלֶּחֶם מִעֲכָב וְאֵין מִפְּגָל אֶת הַכְּבָשִׂים. הַזֹּבַח מִפְּגָל אֶת הַנְּסֻכִים מִשְׁקָדְשׁוֹ בְּכָלִי; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְאֵין נְסֻכִים מִפְּגָלִין אֶת הַזֹּבַח.

יא. קִמְץ בְּשִׁתְיָקָה, וְכִשְׁהוּא בְּאֵי הַקְטָרָה - הַקְטִיר אֶת הַקִּמְץ בְּשִׁתְיָקָה, וְאֶת הַלְבוּנָה חוּץ לְזִמְנָה - פְּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אֵין בּוֹ כֶּרֶת עַד שְׁיִפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימַתִּי? בְּזִמְן שֶׁיִּקְרָב מִתִּיר כְּמִצְוֹתוֹ! אֲבָל לָן, אוֹ שְׁנִפְסַל, אוֹ שְׁיִצָּא חוּץ לְקִלְעִים, אוֹ שֶׁהַקְטִירוֹ פְּסוּלִים אֶת אֶחָד מֵהֶן, אֶפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. הַקְטִיר אֶחָד מֵהֶן הַיּוֹם, עַל מְנַת הַקְטִיר מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִין שֶׁפְּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. שְׁנֵי בְּזִמְנֵי חוּץ לְזִמְנֹו - פְּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אֵין כֶּרֶת, עַד שְׁיִפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימַתִּי? בְּזִמְן שֶׁיִּקְרָב הַשְּׁנֵי כְּמִצְוֹתוֹ, אֲבָל לָן, אוֹ שְׁנִפְסַל, אוֹ שְׁיִצָּא חוּץ לְקִלְעִים, אוֹ שֶׁהַקְטִירוֹ פְּסוּלִים אֶת אֶחָד מֵהֶן, אֶפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. הַקְטִיר אֶת אֶחָד מֵהֶם, עַל מְנַת הַקְטִיר מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִים שֶׁפְּגוּל וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת. שְׁנֵי כְּבָשִׂי עֲצָרַת שֶׁשְּׁחַט הָרֵאשׁוֹן בְּשִׁתְיָקָה, וְהַשְּׁנִי חוּץ לְזִמְנֹו - פְּגוּל, וְחִיבִין עָלָיו כֶּרֶת; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אֵין בּוֹ כֶּרֶת, עַד שְׁיִפְגַּל בְּכָל הַמַּתִּיר; דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. אֵימַתִּי? בְּזִמְן שֶׁיִּקְרָב הַשְּׁנֵי כְּמִצְוֹתוֹ! אֲבָל לָן אוֹ שְׁנִפְסַל, אוֹ שְׁיִצָּא חוּץ לְקִלְעִים, אוֹ שֶׁשְּׁחַטוּ פְּסוּלִים וְזָרְקוּ אֶת דְּמוֹ שֶׁל אֶחָד מֵהֶם, אֶפְלוּ חוּץ לְזִמְנֹו - פְּסוּל וְאֵין בּוֹ כֶּרֶת. שְׁחַט אֶת אֶחָד מֵהֶם הַיּוֹם, עַל מְנַת לְאֶכוֹל מִחִבְרוֹ לְמַחֵר - הַכֹּל מוֹדִים שֶׁכְּשֶׁר, שְׂאִין הַכְּבֵשׁ מִפְּגָל וּפּוֹסֵל אֶת חִבְרוֹ בְּכָל מְקוֹם.

ה. חלות תּוֹדָה וּרְקִיקֵי נְזִיר שְׁחָסְרוּ עַד שֶׁלֹּא נִזְרַק דָּם הַזֶּבֶח - פְּסוּלִין. מִשְׁנֹזֶרֶק דָּם הַזֶּבֶח - כָּשָׁרִים.

ו. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם שְׁחָסְרוּ עַד שֶׁלֹּא נִזְרַק דָּמָן שֶׁל כָּבָשִׁים - פְּסוּלִין. מִשְׁנֹזֶרֶק דָּמָן שֶׁל כָּבָשִׁים - כָּשָׁרִים.

ז. שְׁנֵי סְדָרִים שְׁחָסְרוּ עַד שֶׁלֹּא הִקְטֵרוּ בְּזִיכִין - פְּסוּלִין. מִשְׁהִקְטֵרוּ בְּזִיכִין - כָּשָׁרִים. אֲבָל נִסְכֵי בְהֵמָה שְׁחָסְרוּ, בֵּין שֶׁקָּרַב הַזֶּבֶח וּבֵין עַד שֶׁלֹּא קָרַב הַזֶּבֶח - כָּשָׁרִים, שֵׁיבֵאוּ נִסְכִים אַחֲרֵים לְמִלְאוֹתָן.

ח. קִמֵץ בִּשְׁתִּיקָה, וַיֵּצֵא הַקִּמֵץ חוּץ לַקִּלְעִים וְקִטְרָן בִּשְׁתִּיקָה - הֲרִי זֶה כְּמוֹת שְׁהִיָּה, מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים וְאֵין חֲבִיבִין עֲלֵיהֶם, מִשּׁוּם נוֹתֵר וּמִשּׁוּם טָמֵא. נְטִמָא הַקִּמֵץ וְקִטְרוֹ בִּשְׁתִּיקָה - אֵין מוֹעֲלִים בְּשִׁירִים, אֲבָל חִיבִים עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם נוֹתֵר וּמִשּׁוּם טָמֵא. שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטָּמֵא וְאֵין הֲצִיץ מִרְצָה, לֹא עַל הַלֵּן וְלֹא עַל הַיּוֹצֵא. קִמֵץ בִּשְׁתִּיקָה וַיֵּצֵאוּ שִׁירִים חוּץ לַקִּלְעִים, וְהִקְטִיר הַקִּמֵץ בִּשְׁתִּיקָה, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: הֲרִי זֶה כְּמוֹת שְׁהִיָּה. מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים וְאֵין חֲבִיבִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם נוֹתֵר וּמִשּׁוּם טָמֵא. רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: הֲרָצָה הֲצִיץ עַל הַיּוֹצֵא וְאֵין בְּשִׁירִים, אֲבָל חֲבִיבִים עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וּמִשּׁוּם טָמֵא. נְטִמָאוּ הַשִּׁירִים וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ בִּשְׁתִּיקָה - הַכֹּל מוֹדִים שֶׁאֵין מוֹעֲלִין בָּהֶם. אֲבָל חֲבִיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם נוֹתֵר וּמִשּׁוּם טָמֵא, שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטָּמֵא וְאֵין מִרְצָה - לֹא עַל הַלֵּן וְלֹא עַל הַיּוֹצֵא. קִמֵץ בִּשְׁתִּיקָה, וַיֵּצֵא, קִמֵץ חוּץ לַקִּלְעִים וְקִטְרוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ, אוֹ שֶׁקִּמְצוּ חוּץ לְזִמְנוֹ, וַיֵּצֵא, קִמֵץ חוּץ לַקִּלְעִים וְקִטְרוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ, אוֹ שֶׁקִּמְצוּ חוּץ לְזִמְנוֹ, וַיֵּצֵא חוּץ לַקִּלְעִים, קִטְרוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ - מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים, וְאֵין חֲבִיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל. נְטִמָא הַקִּמֵץ וְקִטְרוֹ חוּץ לְזִמְנוֹ, עֲדִין מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים וְחֲבִיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל, שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטָּמֵא, וְאֵין מִרְצָה, לֹא עַל הַלֵּן וְלֹא עַל הַיּוֹצֵא. קִמֵץ בִּשְׁתִּיקָה,

וַיֵּצֵאוּ שִׁירִים חוּץ לַקִּלְעִים, וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, אוֹ שֶׁקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, וַיֵּצֵאוּ שִׁירִים חוּץ לַקִּלְעִים, וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, אוֹ שֶׁקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, וַיֵּצֵאוּ שִׁירִים חוּץ לַקִּלְעִים, וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ בִּשְׁתִּיקָה, אוֹ שֶׁקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, וַיֵּצֵאוּ שִׁירִים חוּץ לַקִּלְעִים, וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: הֲרִי זֶה כְּמוֹת שְׁהִיָּה. מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים וְאֵין חֲבִיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל. רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: הֲרָצָה הֲצִיץ עַל הַיּוֹצֵא, עֲדִין מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים, וְחֲבִיבִין עֲלֵיהֶן מִשּׁוּם פְּגוּל. נְטִמָאוּ הַשִּׁירִים וְהִקְטִיר אֶת הַקִּמֵץ חוּץ לְזִמְנוֹ, הַכֹּל מוֹדִים שֶׁעֲדִין מוֹעֲלִין בְּשִׁירִים וְחֲבִיבִין עֲלֵיהֶם מִשּׁוּם פְּגוּל, שֶׁהֲצִיץ מִרְצָה עַל הַטָּמֵא וְאֵינוֹ מִרְצָה, לֹא עַל הַלֵּן וְלֹא עַל הַיּוֹצֵא.

ט. שְׁתֵּי הַלֶּחֶם שֵׁיבֵאוּ חוּץ לַקִּלְעִים, וְנִזְרַק דָּמָן שֶׁל כָּבָשִׁים חוּץ לְזִמְנוֹ. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר: אֵין חֲבִיבִים עַל לֶחֶם זֶה מִשּׁוּם פְּגוּל. רַבִּי עֲקִיבָה אוֹמֵר: חֲבִיבִין עַל לֶחֶם זֶה מִשּׁוּם פְּגוּל. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: הַקִּמֵץ טְעוֹן כְּלֵי שֶׁרֶת. כִּיצַד? קוֹמְצוֹ מִתּוֹךְ כְּלֵי שֶׁרֶת וְנִתְּנוּ לְתוֹךְ כְּלֵי שֶׁרֶת, וּמִקְדָּשׁוֹ לְתוֹךְ כְּלֵי שֶׁרֶת. אִם לֹא קִדְּשׁוֹ בְּתוֹךְ כְּלֵי שֶׁרֶת; רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: אִפְלוֹ קוֹמְצוֹ מִתּוֹךְ כְּלֵי שֶׁרֶת, וּמִלְחוֹ, וְנִתְּנוּ עַל גְּבֵי הָאֲשִׁים כְּשֶׁר.

כ"ד

עצרתו אמונה
בזו מיון טויר?

IDFA: 8462765654

יא, מיטן איובערשטנ'ס הילף!

סיונט אויך אויף עס צו
באקומען וועכנטליך
אויף די פאסט

רופט אדער טעקסט:

718-387-2691

אנעיל צו:

subscribe@kerenhadfusa.org

<p>23</p> <p>ראשון Sunday</p>	<p>יז</p> <p>17</p>	<p>5:26 _____ נץ החמה 9:11 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:27 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:13 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:35 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:03 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בבא מציעא קטז • ירושלמי: פסחים לו • תוספתא: קרבנות יא נ"ך: ישעיה לח-לט • רמב"ם: שמיטה ויובל א</p>
<p>24</p> <p>שני Monday</p>	<p>יח</p> <p>18</p>	<p>5:27 _____ נץ החמה 9:12 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:27 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:14 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:36 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:03 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בבא מציעא קיז • ירושלמי: פסחים לו • תוספתא: קרבנות יב נ"ך: ישעיה מ-מא • רמב"ם: שמיטה ויובל ב</p>
<p>25</p> <p>שלישי Tuesday</p>	<p>יט</p> <p>19</p>	<p>5:27 _____ נץ החמה 9:12 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:27 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:14 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:36 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:03 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בבא מציעא קיח • ירושלמי: פסחים לח • תוספתא: קרבנות יג נ"ך: ישעיה מב-מג • רמב"ם: שמיטה ויובל ג</p>
<p>26</p> <p>רביעי Wednesday</p>	<p>כ</p> <p>20</p>	<p>5:27 _____ נץ החמה 9:12 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:28 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:14 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:36 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:04 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בבא מציעא קיט • ירושלמי: פסחים מט • תוספתא: מנחות א נ"ך: ישעיה מד-מה • רמב"ם: שמיטה ויובל ד</p>
<p>27</p> <p>חמישי Thursday</p>	<p>כא</p> <p>21</p>	<p>5:28 _____ נץ החמה 9:13 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:28 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:15 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:37 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:04 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בב"ב ב • ירושלמי: פסחים מ • תוספתא: מנחות ב נ"ך: ישעיה מו-מו • רמב"ם: שמיטה ויובל ה</p>
<p>28</p> <p>ששי Friday</p> <p>Candle Lighting 8:12 הדלקת הנרות</p>	<p>כב</p> <p>22</p>	<p>5:28 _____ נץ החמה 9:13 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:28 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>עלות השחר _____ 4:15 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:37 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:04 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בב"ב ג • ירושלמי: פסחים מא • תוספתא: מנחות ג נ"ך: ישעיה מח-מט • רמב"ם: שמיטה ויובל ו</p>
<p>29</p> <p>שב"ק Shabbos</p> <p>זמן מוצש"ק 9:43 Shabbos Ends</p>	<p>כג</p> <p>23</p>	<p>5:28 _____ נץ החמה 9:13 _____ סו"ז קר"ש - גר"א 10:28 _____ סו"ז תפלה - גר"א 9:43 _____ צה"כ לשיטת ר"ת</p>	<p>שלה, מבח"ה, פרק ג עלות השחר _____ 4:15 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:37 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:04 שקיעה _____ 8:30 בבלי: בב"ב ד • ירושלמי: פסחים מב • תוספתא: מנחות ד נ"ך: ישעיה נא-נב • רמב"ם: שמיטה ויובל ז</p>

מברכים חודש תמוז המולד: שבת נאכמיטאג 9 מינוט און 10 חלקים נאך 1

ווער עס איז א ותרו, קענען זיינע עבירות נישט איבערוועגן זיינע מצות.

(ספר המדות אות ותרו חלק ב' סיון א')